

DETERMINAREA

VOLUMUL 2 DIN 200 | BANDA MUNCII

Călători în mare intenție

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Determinarea

Călători în mare intenție

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 2

Editura Createrra
București. 2025

Determinarea: călători în marea intenție

Marius Spiridon - București: Createrra, 2025

ISBN digital: 978-630-359-013-4

Coordonare Seria Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Andrei Manole,
Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu Mladin

Corectură:

Ioana Știuliuc, Alexandra Elena Luca,
Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Seria Spiritonomics	5
Volumul 2 din Seria Spirionomics	6
Capitolul 1. La periferia curajului	8
Capitolul 2. Determinat, visuri niciodată singure	25
Capitolul 3. Busola mereu interioară	44
Capitolul 4. Agenda omului, o mare întâmplare?	66
Capitolul 5. Născut pentru a închide cercul	87
Capitolul 6. Răsăritul rostului	105
Capitolul 7. Treptele determinării	122
Capitolul 8. Călit în a determina	140
Capitolul 9. Navigator de mare intenție	158
Capitolul 10. În pași de dans, cu perseverență	176
Volumele Seriei Spiritonomics	192
Descoperă platforma Spiritonomics	194
Spiritonomics, un proiect Createrra	196

Seria Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posteritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Seria Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii

pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Seria Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 2 din Seria Spiritonomics

Determinarea. Călători în mare intenție

Intenția cărții este ca cititorii să își descopere capacitatea de a activa determinarea ca resursă personală, de fiecare dată când doresc să meargă până la capăt, în orice context pe care îl creează. Universul răsplătește curajul, pe care l-am discutat în primul volum, prin faptul că oferă omului care este obișnuit să îndrăznească accesul la un nou salt de conștiință. Aceasta este **determinarea**.

Determinarea reprezintă puterea de a vedea până la capătul intențiilor tale, direct în obiectivele pe care le-ai creat.

Ea îți dă capacitatea de a te lăsa chemat de ele, intuind, simțind locația lor. Visurile noastre ne cheamă întruna.

În momentul în care suntem determinați, noi, practic, creăm o legătură cu acele visuri. Oriunde am fi și oriunde ar fi, suntem chemați către ele. Determinarea este pentru oamenii care deja au descoperit curajul. Este următorul pas natural în creșterea și evoluția unui om.

Această carte este despre cum facem să se întâmple determinarea, cum o cauzăm, cum o utilizăm, cum o recunoaștem, cum o educăm, cum o antrenăm și cum o provocăm în noi și în ceilalți. Este un manual de utilizare al obiectivelor umane. Oamenii vor învăța cum să se conecteze cu ceea ce își imaginează și să nu se oprească până când nu ajung acolo.

Capitolul 1. La periferia curajului

Una dintre intențiile curajului este de a traversa zona de confort, de a merge dincolo de ceea ce omul este obișnuit să fie. Dincolo de cine suntem noi se află un univers cu totul nelimitat. Atunci când spargem zona de confort intrăm într-o descoperire continuă, în noi teritorii, ajungem într-un spațiu în care nu știm nimic. Neștiind nimic, acel spațiu nu poate fi scanat, cartografiat sau cunoscut de minte. Minte devine inutilă după zona de confort. Acolo încep să funcționeze instrumentele inimii.

Determinarea este primul instrument al inimii. Tocmai de aceea, acest capitol are drept intenție înțelegerea faptului că, după curaj, totul fiind nou, mintea nu mai este de niciun folos. Este o lume în care mintea, gardian al informațiilor deja cunoscute, pierde accesul. Singurul lucru care ne poate ghida prin aceste locuri este stăpâna intențiilor noastre, inima.

De fiecare dată când avem un vis, visăm ceva ce nu există. Ceea ce visăm este invizibil. Așadar, tot ceea ce reprezintă determinarea este dincolo de marginea zonei de confort, pe care noi am depășit-o inițial prin curaj. Ceea ce înseamnă că determinarea și obiectivele noastre sunt chiar dincolo, chiar mai departe de curaj. De aceea se numește periferie.

Periferie înseamnă că ai străbătut curajul, ai îndrăznit să vezi ce este dincolo de tine în momentul în care ai trecut

prin tot ce cunoști, tot ce știi, tot ce stăpânești și tot ce controlezi. Ai avut puterea să te avânți în necunoscut și ai descoperit că acolo începe visarea. În momentul în care visezi, acel lucru devine un obiectiv. Între noi și obiectivele noastre există o relație organică și foarte apropiată, exact așa cum avem noi cu degetele de la mâini și de la picioare - suntem conectați. Știm că există, le simțim că sunt acolo, le simțim prezența, simțim că avem nevoie să le căutăm să le îndeplinim și ne cheamă. Sunt părți din corpul nostru și le tratăm exact cum tratăm părțile din corpul nostru. Avem senzații în obiectivele noastre, prin ele scanăm realitatea care este posibilă în viitorul pe care noi îl căutăm. Unele sunt posibile, altele nu. Unele se împlinesc mai repede, altele se împlinesc mai greu sau deloc. Instrumentele zonei de confort sunt complet inutile în lumea invizibilă. Singurul fel în care poți spune că ceva este imposibil este prin a te uita în trecut și la felurile în care ai relaționat demult cu ceea ce s-a mai întâmplat.

Există instrumente avansate care fac ca timpul să dispară, dar pe care o să le tratăm în cărțile următoare. De exemplu, în volumul următor, „Perseverența”, vom vedea ce înseamnă să fii loial drumului până la obiective. Curajul arată începutul, determinarea este finalul, perseverența este felul în care parcurgem drumul.

Putem merge și vom merge în teritoriile necunoscute cu tot felul de prejudecăți, despre cum a mai fost anterior, când am ținut către obiective. Intenția acestei cărți este de a

observa că prejudecățile minții sunt facultative, opționale și chiar inutile în teritoriile necunoscute, pentru că regulile ce guvernează tot ceea ce știm nu înseamnă nimic în necunoscut. Acolo inima face regulile. Acolo este o continuă cale de descoperire și doar inima te poate ghida în timp real. Conexiunea puternică cu obiectivele noastre se numește determinare și este instrumentul care va răsturna paradigmele cunoașterii pentru noi.

Curajul indică obiectivele ce ne merită determinarea. Dacă ai avut curaj, uită-te în zare și vei vedea viitorul. Dacă ai curaj, observă și spre ce finalitate te îndrepti.

Este extraordinar să înțelegem că nimic nu este la întâmplare. Nicio ieșire din zona de confort nu se desfășoară fără motiv, nicio ieșire din casă, nicio ieșire din fire, nimic nu se desfășoară fără cauzalitate. Așadar, dacă am avut puterea, îndrăzneala, să rup membrana normalității mele și să ies într-o realitate complet necunoscută, îmi este clar că dincolo de ea se află ceva care mă cheamă. Acea destinație poartă și este marcată de energia Determinării.

Rareori și puține sunt lucrurile care provoacă un om să treacă peste a fi confortabil. Dar dacă totuși s-a întâmplat acel lucru, pot fi sigur că ceea ce mă cheamă este atât de puternic încât mă extrage din mijlocul normalității mele și mă cheamă către un viitor care îmi cere să mă îndeplinesc. Dacă tot am avut curajul să ies la marginea ogradei, să ies în fața porții dincolo de gardul care-mi oferă siguranța și normalitatea, este normal că primul lucru pe care îl fac este

să mă uit la ce anume m-a chemat în fața curții, încotro mă uit și ce e acolo. Primul lucru pe care îl voi căuta este acel obiectiv savuros care mă cere, care mă cheamă. Viitorul spre care mă îndrept îmi oferă puterea curajului să mă extrag din zona de confort. Dacă există un viitor care mă cheamă, el este și stă pe locul unui vis de-al meu care se cere acționat.

Dacă există un obiectiv, este din cauză că l-am visat. Dacă l-am visat, înseamnă că sunt eu acolo, prezent în mijlocul propriului vis și dacă sunt eu acolo, atunci îndeplinirea visurilor e doar o simplă reîntregire a visurilor cu propriul creator. Mă reîntregesc mereu cu capetele intențiilor mele oriunde le-am dus. Omul are în sânge să crească și crește ajungând dincolo de gardurile de azi, la obiectivele de mâine. Încorporând noi teritorii, omul devine astfel capabil de expansiune. Ascultând chemarea determinării, lăsându-te chemat de propria reîntregire cu intențiile ce sunt acolo și cu obiectivele ce se cer executate, acționate, îndeplinite, omul ajunge să încorporeze, să acopere spații din ce în ce mai mari.

Determinarea este debutul evoluției, este primul pas către a te lăsa chemat de ceea ce înseamnă infinitate, nemărginire. Curajul este trambulina, determinarea este aterizarea. Toată distanța între cele două niveluri de vibrație reprezintă cât de mult voi crește prin îndeplinirea acelui obiectiv.

Curajul urmat de determinare ne indică un om ce urmărește obiectivele sale. În momentul în care oamenii intuiesc rostul curajului, acesta nu va reprezenta o finalitate.

În sine, scopul vieții nu este să avem curaj și atât. Scopul vieții este să avem curaj și să sărim către o nouă realitate, să creăm mereu noi universuri în care ne expandăm cunoașterea și abilitățile de acțiune.

Există un moment în care omul intuiește că succesiunea naturală este curaj - determinare - obiectiv - împlinire. Din acea clipă el nu se va mai opri pur și simplu la a îndrăzni, la a scoate capul din zona de confort, din propria curte, la a se uita stânga-dreapta și a zice: „Ce frumos e aici, mă întorc.” Omul realizează că odată ce a cuplat la curaj, următorul pas natural este de a ținti către ceea ce l-a chemat afară din curte, către obiectivul care se cere îndeplinit.

Ceea ce eu propun fiecărui om este de a se lăsa chemat de curaj, de a ieși în lume în larg și apoi de a se duce către obiectivele sale. Acceptând această succesiune, omul are capacitatea să ajungă să-și îndeplinească visurile sale. Mai mult, omul are capacitatea să rămână conectat cu ele pe toată durata vieții și acesta este debutul pasiunii. Când ești conectat cu obiectivele tale, nimic nu te poate scoate din drum. Și nu am zis că nu vor veni oameni care să-ți spună ce ar trebui să faci, ci doar că atunci când ei îți spun ce să faci, tu le vei comunica intențiile tale.

Zilele trecute, o persoană mi-a spus: „Marius, am nevoie să faci lucrul ăsta, la ora asta și era vorba chiar despre ziua de azi”. I-am spus: „Intenția mea pentru întreaga zi de astăzi este să scriu cartea „Determinarea”. Nu a fost nevoie să-l combat. Nu a fost nevoie să-i spun că mă domină. Nu a

fost nevoie să mă apăr, să mă justific sau să-mi cer scuze, ci doar mi-am descris o intenție existentă deja acolo, cu un obiectiv ancorat la propriul capăt. Când un om observă această relație puternică, se oprește din a cere orice și înțelege că acolo nu se poate interveni. Doar simpla înțelegere a determinării permite oamenilor să încheie pentru totdeauna războiul. Orice formă de conflict devine inutilă atunci când noi descriem intenția care ne leagă de obiectivele noastre. Spre exemplu: intenția mea de astăzi este aceea de a duce această carte 100% la îndeplinire și o voi duce și nimic nu poate să intervină. Pentru că este între mine și finalitatea numită „Determinare - Călători în mare intenție”.

A fi determinat înseamnă a ști exact până unde vei da totul

Omul este construit să fie dispus să dea totul pentru corpul lui. Corpul nostru este construit să spună adevărul în fiecare moment. Bucăți din corpul nostru spiritual sunt peste tot la periferiile curajului în toate obiectivele noastre. Prin urmare, suntem dispuși să dăm totul pentru ca acele obiective să devină realitate. Suntem dispuși să dăm totul pentru obiectivele noastre.

Cum știm că dăm totul?

Suntem construiți să nu putem altfel, suntem construiți să dăm totul în fiecare moment. Așadar, în fiecare moment, dăm maxim din tot ce cunoaștem, tot ce putem, tot ce

suntem, niciun om nu se trezește dimineața și spune: azi voi avea o zi la jumătate din ce pot. Fiecare om dă tot, singura diferență între oameni fiind nivelul de vitalitate, însă noi suntem cablați să dăm în întregime tot. Atunci când ne lăsăm liberi și suntem conectați cu obiectivele noastre, noi vom ști că acolo, în determinarea de a le atinge, de a îndeplini acel vis, de a-l transfera în realitate, noi suntem dispuși să dăm totul până acolo.

Un om conectat cu propriile obiective realizează că inima lui bate prin acele obiective, prin doza de noutate, de descoperire și de aventură, prin doza de explorare stocată atât de departe de casă. De fiecare dată acest proces cere renunțarea la locul în care mă aflu azi și aici, la zona de confort. Suntem făcuți pentru acele obiective și către îndeplinirea lor ne bate inima. În momentul în care dispar obiectivele din viața unui om, se spune că viața lui se încheie, și-a îndeplinit misiunea și e pregătit de final. Dacă inima noastră bate încă este din cauză că există obiective care ne cheamă în viitor către ele. A fi determinat presupune să fim conștienți că dăm totul de fiecare dată pentru a atinge acele lucruri. Acesta nu este un act de voință, este felul în care suntem construiți, așa ne-a creat universul, totali, întregi.

**Dacă mi-am îndeplinit obiectivul, mi-am îndeplinit
misiunea, este important să găsesc
un alt scop pentru a continua?**

Omul este un ghem de fire de lumină. Aceste fire de lumină se extind în toate direcțiile către obiective din toate domeniile. Suntem în fiecare moment o multitudine de obiective spre care să ne evoluăm granițele cunoașterii.

**Este cumva acesta sensul vieții?
A-ți găsi mereu scop pentru a continua să trăiești?**

Există un nivel dincolo de care omul va crea conștient obiective. Până atunci, el va fi chemat de obiectivele prin care ceilalți îl inspiră. În momentul în care omul atinge nivelul de creator, de vizionar, el își va crea, în mod conștient, obiective și le va urmări. Până atunci, aceste obiective vor veni din chemările sale interioare, de multe ori neînțelese. Vor fi puse acolo de alți vizionari, vor fi puse acolo de lucrurile care inspiră, vor fi puse acolo de setea de cunoaștere a unui spirit, într-un corp ce încă urmează să se trezească.

Prin urmare, la început, în curaj și determinare, cea mai mare parte din obiectivele noastre, pur și simplu ne cheamă, odată ce s-au născut, inconștient, undeva în străfundurile ființei noastre. În multe volume de acum, când vom vorbi despre a deveni creator, vom vedea cum, în dorința noastră de a influența conștiința colectivă, vom crea obiective care vor chema oamenii către noi destinații cu noi acolo, ghidându-i. Asta este la distanță de 30 de volume de acum. În același timp, funcționează la fel parcursul, prin curaj și determinare, atât pentru cel care le creează conștient, cât și

pentru cel care este chemat de obiective. Drumul este identic, totul este la fel.

Natura spirituală a unui om se dezvăluie, pentru început, atunci când îl vezi determinând realitatea să curgă către obiectivele sale. Nu este nimic mai frumos decât să vezi un om care își asumă fapte către ceea ce îl cheamă. În momentul în care un om începe să lucreze urmărind lucruri invizibile din capul lui, din sufletul lui, din inima lui, îl vezi ținând realitate după realitate, pas după pas, acțiune după acțiune, rezultat după rezultat din ceva invizibil, acel ceva ce-l cheamă către o realitate palpabilă, vizibilă, măsurabilă. Oare este evident că omul are o natură spirituală? Ceea ce face omul acolo este să modeleze realitatea din exteriorul lui până seamănă cu ceea ce el a vizualizat în interiorul lui. De aceea, perfecționismul este felul în care corpul percepe această căutare, de a te asocia cu loialitate intenției pe care o conții. Încă de la determinare, omul începe să intuiască că există ceva în interiorul lui care îi cere să modeleze realitatea exterioară după cum o vede în interior, după pofta inimii lui, după cum o visează.

În momentul în care te lași preocupat și te scufunzi cu răbdare în a înțelege rolul determinării, înțelegi că determinarea este felul în care noi mutăm lucruri din invizibil în vizibil, prin intermediul perseverenței. Însă, la acest nivel, când tot ceea ce avem la îndemână sunt curajul și determinarea, începem să intuim că a noastră căutare în lume și tot ceea ce ne cheamă către ceva invizibil pe care nu-

I vedem încă și către care totuși acționăm este o mică formă de acces la natura noastră divină.

De ce am urmări să facem să existe ceva inexistent? De ce am încerca să proiectăm prin ochii noștri, prin vorbele noastre, prin munca mâinilor noastre ceea ce este înăuntru, în exterior? Este o formă timpurie, dar totuși autentică, de împlinire – o apropiere de izvoarele fericirii. Poate că nu este apogeul împlinirii, dar este una dintre cele mai pure manifestări ale ei: momentul în care muncești pentru visul tău. E profund și emoționant ca omul să realizeze că efortul corpului său susține exact ceea ce inima lui a visat, iar realitatea creată oglindește cu exactitate acel vis interior.

Atunci când te afli în fața unui lucru împlinit – o casă, o operă de artă, o carte – și vezi că este exact cum ți-ai imaginat, trăiești una dintre cele mai profunde forme de confirmare. Așa este și procesul de creație pentru această carte. Tot ce am visat despre cartea *Determinarea* se află acum în mâinile tale. Iar noi, ca autori, știm ce înseamnă mirosul acela de pagini proaspete și plumb, știm bucuria de a vedea pe cineva privind cu uimire către ceva ce până atunci exista doar în tine. Acea stare de putere apare atunci când ai pășit dincolo de limitele curajului, ți-ai asumat visurile și le-ai transformat într-o realitate tangibilă, vizibilă pentru întreaga lume. Este modul în care translatăm visuri personale în marele vis colectiv – când ceea ce era accesibil doar mie devine, prin acțiune și determinare, accesibil tuturor. Totul este transferat din invizibilul interior în concretul exterior. Este

cu adevărat spectaculos acest salt numit *determinare*. Practic, aducem visul individual în conștiința colectivă. Și asta... este absolut minunat.

Curajul traversează granițe. Determinarea le lasă în urmă

Așa cum spuneam, curajul ne duce până la poartă și ne face să întrebăm: *Cine e acolo?* Iar răspunsul apare: *Sunt eu, visul tău*. Curajul e cel care ne scoate din rutina de zi cu zi și ne împinge în fața prăpastiei creativității — fie că e o pagină albă, un microfon sau o cameră de filmat. Atunci apare întrebarea esențială: *Ce vis am eu? Cine mă strigă în miez de noapte, cine bate la ușa sufletului meu când sunt nepregătit și vulnerabil?* Și răspunsul revine, blând și clar: *Sunt eu, visul tău*.

Determinarea ne oferă puterea de a păși dincolo de poartă, în necunoscut — în spații unde regulile vechi nu se mai aplică, unde tot ce știam poate fi pus sub semnul întrebării, chiar anulat. Ne conduce spre o destinație în care, odată ce obiectivul visat devine realitate, realizăm ceva esențial: *acum, când visul s-a împlinit, cât de mult am crescut*. Privind în ochi ceea ce altădată părea o simplă iluzie — doar pentru că nu exista încă în plan fizic — înțelegem că *determinarea este, de fapt, o formă de extindere a zonei noastre de confort*.

Curajul străpunge bariera zonei de confort, determinarea este ceea ce crește zona de confort.

Încorporând visurile de la periferii, abordându-le prin determinare și îndeplinindu-le, noi acum punem steagul noii zone de confort. Tot ceea ce astăzi pare un act de curaj și determinare, mâine devine parte firească din zona noastră de confort. Apoi reluăm călătoria, vis după vis, în toate direcțiile, iar aceasta este, poate, cea mai mare putere a omului: capacitatea de a cultiva un nivel de vitalitate care îi permite să fie conștient de întreaga hartă a confortului său și să aleagă, cu claritate, următorul pas. Unde vrei să pătrunzi? În ce direcție vrei să crești? Ce vis, din ce sferă a vieții tale, e gata să prindă formă în realitate?

Un om cu un nivel înalt de vitalitate și conștiință poate împlini simultan toate intențiile sale. Este prezent în fiecare direcție, aducând în realitate tot ceea ce contribuie la extinderea propriei zone de confort. Este începutul unei epoci luminoase pentru spiritul său, iar cheia acestui început este *determinarea*. Pentru că determinarea este, poate, cel mai simplu și accesibil instrument de transformare și expansiune interioară. Tocmai de aceea, îmi doresc ca întreaga lume să o cunoască și să o folosească.

Trecerea de la curaj la determinare este naturală, venind din asumarea spațiului dintre ce sunt acum și ce vreau să devin. Pofta care se trezește în sufletul unui om atunci când își vede cu ochii ceea ce odinioară era doar o intenție – asemenea degetelor sale – este nelimitată. Pentru că în acel moment înțelege că *poate face orice* și că acel „orice” face parte din el.

Exact la fel ne raportăm și la obiectivele noastre. Le purtăm în energie, ne devin o extensie a identității. Ne captează focusul și atenția minute, zile, uneori ani întregi, până când devin atât de apropiate de noi încât... ne contopim cu ele. Ajungem să spunem cu toată convingerea: *Eu sunt Spiritonomics. Eu sunt determinarea. Eu sunt curajul și perseverența.* Sunt părți din mine și le voi pune pe hârtie.

Cu alte cuvinte, în momentul în care relaționăm cu atâta putere cu obiectivele respective, curajul și determinarea vor veni în cuplu, ca o singură energie, și se vor desfășura cu putere către a pune în realitate obiectivul pe care îl doresc. Nu va mai fi curaj și dilema „*oare să fiu determinat*”, ci va fi: curaj, determinare, împlinire. Este o singură tranzacție. Și ajunge o singură tranzacție. Iar în momentul în care cele două se forjează împreună, nu va mai exista întrebarea: *Cine m-a trezit și m-a scos pe poartă afară din zona de confort? Care e visul care mă cheamă?* Va fi o singură tranzacție: *Am ieșit să îndeplinesc.*

Deci, când te ridici și faci lucrurile, este clar că determinarea și curajul sunt împreună. Acest lucru formează autogenerarea – capacitatea de a te recunoaște, adică a te recunoaște că ceea ce ești acolo, la capătul intențiilor tale, în obiectivele tale, ești tot tu, cel care se cheamă către întregire. Da, împreună, cele două îți dau puterea de a te ridica și a acționa. Și atunci dispar întrebările: *De ce oare m-oi fi ridicat?* Pentru că mi-am permis curajul care m-a chemat către ceea ce mă ridică, să mă aducă laolaltă pe mine și să cresc –

incluzând obiectivele mele, stilul meu de viață și realitatea fizică în care eu și ceilalți oameni trăim.

Testând întruna un anumit fel de a fi, un anumit salt de conștiință, începem să devenim conștienți că ușurința de a-l implementa este din ce în ce mai mare. Repetând un lucru, devenim atât de familiari cu felul în care se utilizează acea energie, încât apare doar reflexul: numim acea energie *curaj* – și suntem curajoși; *determinare* – și suntem determinați. Este debutul disciplinei de mai târziu. Și apare din repetiție. Orice repetăm devine o disciplină.

Iar acest lucru este lipsit de moralitate – orice repetăm, util sau inutil, devine o disciplină. Este actul prin care noi validăm că *ceva anume face parte întruna din viața noastră și din obiectivele noastre*.

Când s-a declanșat această determinare în viața mea? Aveam vârsta de 10 ani, eram în timpul lecțiilor de karate, în sala de gimnastică a școlii numărul 11 din Galați, iar Sensei Sterian Tuluceanu, într-un exercițiu de grup care presupunea viteză și corectitudine, m-a felicitat că am finalizat cel mai repede și cel mai corect. Acel moment a aprins în inima mea determinarea de a atinge întruna acel obiectiv și de a transforma în disciplină obținerea lui. De parcă nu era de ajuns, a repetat exercițiul de încă 5-6 ori și, de fiecare dată, parcă era doar pentru mine. Pentru că, în fiecare dintre celelalte ture, am ieșit în continuare primul, finalizând cel mai corect din punct de vedere postural și cel mai rapid. Acolo am primit determinarea — în acea sală, la vârsta de 10 ani, în

timpul unui exercițiu de karate care se desfășura pe întuneric. Pe vremea aceea era ilegal să practici arte marțiale, așa că practicam la lumânare. Și ori de câte ori venea un reprezentant al guvernului la ușă, toți ne opream și așteptam ca Sensei să discute și să rezolve cumva situația. Acolo s-a născut determinarea pentru mine — la lumina unor lumânări, în mișcări de arte marțiale.

Prin determinare, omul începe să intuiască o conexiune cu intențiile sale. Trecând prin mai multe repetiții și observând starea de bine în această căutare de a îndeplini obiectivele — ca să nu mai zic de starea de bine trăită ca urmare a observării lor în realitatea imediată, starea de *după* ce l-ai îndeplinit — omul începe să-și dorească tot mai mult din această stare. Omul visează tot mai mult la a trăi acel sentiment extraordinar: că ceea ce a fost odinioară în minte și în inimă acum poate fi văzut. Bucuria de a vedea un vis împlinit, palpabil în realitatea imediată, cauzează într-un om dorința de a trăi *tot mai mult* din acest lucru. Și începe să se nască în el pofta de a urmări obiectivele din jurul zonei sale de confort. Practic, el începe să mijească peste gard — peste gardul zonei sale de confort — întrebându-se: *Ce oare mai pot eu să devin, îndeplinind ceea ce mă cheamă? Oare cât de mult pot crește, îndeplinind ceea ce poftesc?*

Acest tip de chemare creează reflexele, primele reflexe ale evoluției. Omul începe să dorească o grădină din ce în ce mai mare. Vrea întotdeauna, și va dori întotdeauna, să mute gardurile întruna. Să mute acele garduri către a crește

grădina. Să le împingă tot mai departe. Iar această sete, odată ce ea s-a instalat în sufletul omului, este de neoprit. Și setea, și omul.

Natura divină a omului devine evidentă prin înțelegerea determinării. Oameni vizibili ținesc și urmează obiective invizibile. Pentru un om realist, pentru mine ca IT-ist, din perspectiva minții mele, pare destul de ridicol să urmez niște gânduri și să am dorința de a le transforma în realitate. Pentru omul spiritual care sunt, pentru conștiința pe care am inserat-o în acest corp, este doar natural să dăruiesc acestei epoci și oamenilor care locuiesc în ea tot ceea ce corpul poate înfăptui sub comanda mea.

Natura divină comandă corpului munca vieții. Îi dăm corpului teme de a pune în realitate ceea ce suntem făcuți să manifestăm. Înțelegând acest reflex la început de drum, omul începe să înțeleagă că există totuși o chemare a invizibilului. Există totuși ceva imposibil de palpat, imposibil de fotografiat, rar de surprins, însă permanent acolo, care îi cere corpului să facă lucruri către a pune în lume ceva ce l-a chemat. În momentul în care omul dă curs și repetă această procedură, descoperă *pofta de a muta lucruri din invizibil în vizibil*, de a aduce în lume lucruri din sufletul lui.

Este absolut inspirațional să te vezi *crezând* și *devenind* ceva mai mare decât corpul în care locuiești. Corpul umple cu acțiuni spațiul gol de până la obiectivele sale, generând felul de a fi determinare.

Pentru ca noi să putem îndeplini obiectivele, este necesar să transformăm nimicul dintre noi — distanța dintre mine și ceea ce visez — în realitate, să construiesc podul de aici și până la ceea ce vreau să devin, îndeplinind acel obiectiv. Fiecare cărămidă a acestui pod reprezintă o acțiune care este fidelă gândului ce mă duce acolo. Practic, urmând firul de lumină între mine și ceea ce reprezintă obiectivul meu, cărămidă cu cărămidă, pun în viața reală acțiunile ce mă duc către a închide podul, aterizând în obiectiv.

Aceste cărămizi reprezintă acțiunea. Ceea ce pune acțiunea laolaltă este însă *perseverența* — pe care o vom aborda în cartea următoare din seria Spiritonomics. *Determinarea* este capătul celălalt al podului, este *chemarea obiectivului* și este o chemare atât de puternică, încât nu îmi dă voie să pun geană peste geană. Este o chemare atât de intensă și atât de persistentă, încât corpul nu mai are liniște până nu acționează.

Practic, în viața unui om, liniștea — în formele ei cele mai incipiente — se regăsește *făcând ceea ce te cheamă*. Cea mai bună formă de terapie pentru aducerea liniștii în orice fel de suflet este *munca către ceea ce te împlinește*. Nicio afecțiune nu rezistă muncii. Atunci când înfăptuiești către ceea ce iubești, trăiești.

Capitolul 2. Determinat, visuri niciodată singure

A fi om determinat înseamnă că, în sufletul meu, există o listă de obiective care așteaptă ca lucrurile acelea să fie îndeplinite. Visurile niciodată nu dorm singure — ele ne au alături întotdeauna. Pentru că intenția noastră, fiind fixată în acel tip de realitate, în acel obiectiv, în acea concluzie — consecință a vieții noastre — permanent dăm un procent, mai mic sau mai mare, din vitalitatea noastră pentru a le hrăni.

Visurile nu dorm singure niciodată. Întotdeauna suntem legați de ele și întotdeauna vom transfera viață din noi în ele. Această listă persistentă *de terminat* ne așteaptă la fiecare ușă.

Imaginează-ți zona de confort fiind făcută dintr-un șir nesfârșit de uși în toate direcțiile. Trăim în mijlocul unei sfere și, în orice direcție ne-am uita, este o poartă. Suntem înconjurați de mii și milioane de posibilități. Fiecare este o poartă către ieșirea din zona de confort. Pe orice poartă ne-am uita este *ceva de terminat*.

Cu cât mai complex este un spirit și cu cât vom înainta în aceste cărți din colecția *Spiritonomics*, cu atât mai mult vom putea îndeplini mai multe dintre aceste obiective de pe lista *de terminat*. Scopul acestei colecții este ca omul să-și descopere nelimitarea și complexitatea și să dobândească

acces la instrumente din ce în ce mai precise și mai puternice pentru a-și atinge potențialul de îndumnezeire al corpului prin care s-a născut.

Viața este o mare listă cu lucruri de... terminat

Oamenii află cum să-și ancoreze intenția în neantul noutății și cum să-și alimenteze visurile cu puterea intenției. La început, este inconfortabil să te uiți în bezna din afara curții și să accepți că *ceva*, acolo, care nu respectă nicio regulă, te cheamă — și, mai mult decât atât, să te și duci. La început este zguduitoare.

Felul în care văd eu firul de intenții care mă leagă de obiective este pornind din inima mea și apoi dispărând în întuneric, către o destinație pe care e necesar să o caut, să o accept, să o îndeplinesc și să mi-o asum. Orice lucru care mă cheamă presupune că, odată atins, eu voi fi în continuare viu, ca să mă bucur de el. Toate obiectivele mele, fiind făcute pentru a mă chema, ele reprezintă garanția faptului că *voi trăi să mă bucur de ele*.

În timp am învățat că, oricât de întunecat ar fi locul în care acel fir de lumină intră — în bezna tuturor necunoscutelor dintre mine și obiectiv — *merită* să-i ascult chemarea, *merită* să-l urmez și *merită* orice până acolo. Pentru că altfel, este necesar să supraviețuiesc unei senzații mult mai inconfortabile: *să rămân despărțit de ceea ce visez*. Încă n-am găsit o soluție la asta. Adevărul este că nici n-am

căutat. Prefer să mă dezmembrez în mii de bucăți, îndeplinindu-mi visurile, decât să stau și să le poftesc, neacționând către ele.

Între noi și ceea ce dorim să se întâmple, stau acțiuni simple — legate de lucrul corpului, pe care îl avem la îndemână, tocmai pentru a acoperi această distanță: cu pași, cu gânduri, cu munca mâinilor, cu tot ce poate produce, ca lucru mecanic, acest corp. Este treaba noastră să punem cărămizile dintre noi și ceea ce visam.

Suntem constructori de poduri către determinare

Determinarea este o conectare organică cu ceea ce devii atingându-ți obiectivele. Fiind părți din corpul nostru, pentru că noi le-am născut și le-am pus acolo, deoparte, ca o formă de a ne chema către o creștere inevitabilă, ele ne conțin energia. Ele reprezintă versiuni viitoare ale noastre, care ne cheamă îmbietor și ne spun: *lată ce poți deveni dacă mă urmezi*. Stăm pretutindeni, de jur împrejurul zonei noastre de confort, în întunericul posibilităților. Întunericul reprezintă nimicul neconstruit încă, cel ce ne chemăm varianta de azi către potențialul pe care îl putem îndeplini.

Sunt înconjurat de un milion de oameni care-mi poartă chipul și mă cheamă către ceea ce aș putea deveni, acoperind acea distanță cu fapta. Treaba mea este să onorez acele chemări, întruna. De milenii. *Mă chem întruna din prezent către tot ceea ce pot deveni*, pentru a cauza

relevanță în conștiința planetară a momentului. Treaba mea ca om este să ascult chemarea determinării. Pentru că de acolo, din acel loc, devenind acel om, o nouă infinitate de posibilități se deschid în direcții cu totul noi.

Niciodată nu ne mai putem întoarce într-un trecut anterior determinării. Întotdeauna vom pleca din locul în care am devenit, înfăptuind acel obiectiv. Practic, este o excursie care nu trece de două ori prin aceleași locații.

Odată ce ai dobândit determinarea, o vei avea pe viață?

Salturile de conștiință sunt salvate în interiorul nostru, în inima noastră, și pot fi cuplate ori de câte ori ne dorim să le aplicăm. De cele mai multe ori devin reflexe — cel puțin salturile de bază din banda muncii, *munca* fiind între *curaj* și *disciplină*. Toate salturile de aici — *curaj*, *determinare*, *perseverență*, *adaptabilitate*, *disciplină* — se transformă în rutine și, ulterior, devin invizibile percepției noastre. Pur și simplu... le facem.

Banda muncii se transformă în reflex de la vârste fragede și presupune muncă. Presupune a-ți folosi corpul fără să știi că îl ai sau că ești în interiorul lui, către chemări — la început discrete și ulterior conștiente, atunci când accesezi *banda încrederii* — către chemări pe care tu le-ai pus acolo ca semn de carte către un viitor spre care îndrumi omenirea. Sunt forme de curbare a spațiului, dar asta vom discuta mult mai târziu.

Setea felurilor de a fi te cheamă la a face. Una dintre realizările determinării a apărut la început ca o surpriză pentru mine. Credeam că treaba mea este să fac să se întâmple și am fost surprins când am văzut că *s-a întâmplat*. Iar adevărata recompensă nu a fost realitatea de care m-am bucurat văzând-o, ci a fost faptul că *am devenit un om care face să se întâmple*. Am devenit din ce în ce mai complex cu fiecare obiectiv pus în realitate, fiind un om care poate cauza astfel de noutăți, asumându-și acțiunile și determinarea încheierii aceluia ciclu. Ulterior, am realizat că acele destinații ne cheamă nu pentru că planeta asta are nevoie de mai multe construcții sau mai multe cărți, sau mai multe fapte, ci pentru că în interiorul acestei realizări — numită *a-mi închide intenția cu ce am dorit și am acționat* — se află surpriza unui univers zâmbind care ne dă, pe un bilețel, *cine am devenit* ca urmare a acelei realizări.

Bucuria a fost să descopăr că după fiecare obiectiv încheiat se află *un nou salt de conștiință*, într-o variabilitate imensă, într-o infinitate de nuanțe. Ceea ce am primit mergând către acele obiective este *o nouă abilitate*, încheind și îndeplinind ceea ce m-a chemat, ducând și construind podul până la capătul celălalt — în *determinare*, în *obiectiv*.

Celebrarea întregii realizări, a întregului circuit, constă într-un *nou salt de conștiință*, o nouă perspectivă, o nouă abordare a vieții, un nou fel profund, un nou instrument prin care pot străbate universul și sufletele oamenilor. Odată ce am realizat asta, *setea a devenit de nestăvilit*.

Cum producem determinare chemându-ne visul pe nume?

Una dintre disciplinele mele cele mai frecvente este să-mi declar intențiile la începutul fiecărei conversații și numesc asta *a-mi chema visul pe nume*, a-mi reaminti mie și corpului că motivul pentru care trăiesc aceste secunde este să le umplu cu intenția pe care o am. Așadar, toate lucrurile care sunt acolo, în acele fapte, apar ca urmare a faptului că am fost direct cu visul meu, l-am denumit și în felul ăsta, devin prezent la ceea ce am de îndeplinit. În momentul în care ne spunem visurilor pe nume, cauzăm un impact dublu: pe de o parte, *focus* și *prezență* de partea mea; pe de altă parte, oamenii din jur vor observa, vor înțelege, vor dori și vor căuta și ei acest lucru. Este forma prin care împrăști între oameni *pofta determinării*, mă las observat făcând aceste lucruri și vreau să fiu auzit vorbindu-mi aieva cu propriile visuri.

Prin puterea exemplului

La nivel social, puterea exemplului presupune *a te lăsa observat de oameni în timp ce îndeplinești visuri*, fără a le îndeplini în scop de validare sau laudăroșenie, ci continuând să fii loial visului tău și acționând *ca și cum nimeni nu te urmărește*. Există și o expresie în engleză: *dance like nobody's watching*: dansează ca și cum nimeni nu te vede, ca și cum ești singur. Este o mare putere în a sta, în continuare, loial

acelui vis, indiferent de numărul de observatori. Pentru a ne încărca cu putere este suficient să *ne vedem acolo*.

Una dintre cele mai mari uzine de energie la care are acces spiritul uman este *conectarea cu un viitor* în care accesăm versiuni evolute ale noastre. În momentul în care ne conectăm cu un viitor în care *suntem mari*, avem acces la *noi izvoare de energie* care alimentează — culmea — *prezentul* din care noi privim. *Dacă vreodată dorești și ești în poftă de vitalitate*, conectează-te cu obiectivele care te cheamă, îmbracă-te în straiile celui om și, stând în prezent, *acceptă să fii acea persoană*.

Ceea ce se cauzează acolo este un transfer de energie, la nivel cuantic, propriu, între cel ce ești acolo și momentul zilei de azi. Dacă vreodată dorești să te revitalizezi, visează-te frumos și acționează din interiorul celui vis cu noi calități, noi abilități, noi conexiuni, noi feluri de a comunica și chiar noi comportamente și forme de limbaj.

Până când viața ne va uni?

Este evident că am creat o versiune proprie a unei relații de nedespărțit — varianta originală era „*până când moartea ne va despărți*.” Între noi și obiective, pentru a putea să existe o finalitate, e necesar să umplem cu porțiuni din viața noastră tot spațiul până acolo, *pentru a ne uni și a crește*. Felul în care *noi zone de confort* se nasc, felul în care *noi ne expandăm ca spirite*, depinde de *bucățelele de*

cărămidă pe care le punem, prin acțiunile noastre, între noi și obiectivul cu care vrem să ne unim. De ce am dori să ne unim cu acel obiectiv? Pentru că *el reprezintă potențialul nostru viitor*, abilitățile noastre viitoare. Reprezintă creșterea către un personaj cu *impact în conștiința planetară*.

Atunci, *urarea aceasta de bine* — „Până când viața ne va uni” — este, de fapt, un îndemn la a folosi fiecare secundă pentru a construi capete de pod, și ulterior, cărămidile dintre cele două capete, pentru *îndeplinirea destinului nostru*. A mă lăsa unit cu visurile mele înseamnă a accepta că sunt copilul versiunii mele viitoare. Înseamnă a mă lăsa crescut de mine însumi, în forma mea mai înțeleaptă, de mai târziu. Ca să accept să fiu copilul omului care urmează să devin înseamnă să devin *deschis, receptiv, ascultător* în legătură cu *șoaptele viitorului*. Odată făcând asta și ascultând *ceea ce pot deveni*, lăsând determinarea să se întâmple, apare pofta de a aborda *cu putere acea listă de... terminat*. Construind întruna un pas după altul către aceste destinații *se descoperă debutul unei energii* dintr-un volum care, probabil, va fi într-un an sau doi de acum — „*Omniprezența*” - a mă vedea în toți și a mă lăsa chemat de toate versiunile de care sunt înconjurat.

Regăsit în casa mea

Spiritul este o casă într-o continuă actualizare. Fiecare loc în care montăm, prin curaj, o nouă ușă — unde odinioară

a fost perete — devine prilej de a extinde casa, construind un pod sau o nouă cameră către obiectivul spre care țintim să-l îndeplinim. Deși pare că această casă este într-o continuă renovare, într-o continuă expansiune, *fiecare bucățică nou incorporată*, fiecare cameră adăugată de jur împrejur, în orice direcție, fiecare milimetru de teren alipit ființei mele prin realizarea unui obiectiv — milimetru, kilometru sau an lumină — îmi dă prilejul să denumesc ceea ce am devenit în fiecare secundă: „casă.”

Când mă întreabă lumea cu ce mă ocup răspunsul este: „*Cu a construi o nouă cameră.*” Faptul că mă regăsesc, în fiecare secundă, într-un spațiu din ce în ce mai mare, îmi dă puterea ca, la un moment dat, să am speranța că această casă poate fi *universul însuși*. Ceea ce înseamnă că, acum, *scopul meu este să denumesc planeta drept casă*.

Ce obiectiv e necesar să îndeplinească un om? Către ce țintă e necesar să pună pas după pas, acțiune după acțiune, cărămidă după cărămidă, pentru a putea rosti propoziția: „*Planeta asta este a mea*”? Oare cât de mare să fie casa de care poate să aibă nevoie un om dacă setea este *planetară*? *Determinarea nu cunoaște limite*. Este o *continuă chemare către unitate*.

A face curte visurilor tale

Mi-aduc aminte experiența pe care am avut-o în momentul în care am achiziționat un teren, și apoi un alt teren

lipit de acel teren, și apoi m-am mai extins cu un al treilea teren lipit de acel teren — este un sentiment extraordinar să mut gardul mai departe. În viața de zi cu zi, ce am făcut a fost să visez la o grădină mai mare și apoi, pentru a înfăptui acest vis, a fost necesar să construiesc finanțele, acțiunile, conversațiile cu acei proprietari, pentru a face o curte mai mare visurilor mele.

Deci, *a face curte visurilor tale* presupune, de fapt, să crezi la nivel fizic comportamentele, comunicarea, acțiunile, resursele — pentru a acomoda acea creștere. Îmi place să fac curte visurilor mele pentru că, permanent, voi găsi loc pentru ele în viața mea și voi cauza, prin tot ceea ce sunt, să cuplez la tot ceea ce pot fi și să le aduc în interiorul zonei de confort. *Eu sunt un cărăuș*. Iau visuri din afară și le pun în curtea mea. Ele, crescând, îmi crește și curtea.

Curtea noastră e ca un balon: cu cât pui mai mult aer în el, cu atât e mai mare. La fel și aura noastră: cu cât îndeplinim mai mult, cu atât devenim mai complecși. Aura crește, spațiul nostru crește, atingem mai mulți oameni, devenim mai versatili și influențăm *viu*/într-o capacitate mai mare. *Devenim mentori ale unei întregi planete*. Pur și simplu muncind către ceea ce am visat. Atât. *Facem curte visurilor noastre. Simplu*.

Deci dacă am vreun îndemn pentru cititori, la acest moment din capitolul 2, este: Du-te și fă curte visurilor tale! Apoi, *mută gardul dincolo de ele* și continuă să faci curte

visurilor tale. Apoi *mută gardul dincolo de ele* și continuă. Pentru că *această viață este cu adevărat împlinitoare*.

A înțelege natura invizibilă a intenției permite oamenilor să înțeleagă că ea se desfășoară între curaj, ca debut, și determinare, ca finalitate. Există un fir de lumină care unește tot ceea ce noi suntem. Există fire de lumină și în corpul nostru — ele sunt convenient denumite *sistem nervos* sau *nervi*. Prin ele circulă electricitate. *Lumină*.

În momentul în care înțelegem că ceea ce este în interiorul nostru funcționează în mod identic și în afară, în orice locuri în care suntem, vom putea vedea că *suntem legați cu părți din noi prin fire de lumină*. *Curajul* este o parte din mine. *Obiectivul* spre care ținesc cu atâta *determinare*, oricare ar fi el, conține și el un fir de lumină. Așadar, *traseul dintre curaj și determinare* este o simplă intenție, iar pașii pe care îi facem pe acest traseu construiesc *Perseverența*. Orice lucru care este în spațiul nostru — pe care l-am creat, chiar și cel invizibil încă, pe care urmează să îl înfăptuim — *toate sunt legate prin fire de lumină*. Suntem *un ghem de lumină*, cu o infinitate de fire, și suntem *întotdeauna laolaltă*.

Oamenii se simt compleți atunci când cresc până acolo unde au intenționat?

Sentimentul pe care îl dobândim atunci când mergem până la capătul aceluia lucru pe care l-am visat și l-am dorit este *inconfundabil*. Sentimentul de *împlinire și completitudine*

pe care îl trăim atunci când ceea ce punem în realitate coincide cu felul în care ne-am închipuit că o să fie este *cauzator de traume pozitive infinite*. *Zona noastră de confort* se fisurează atât de tare, încât, la un moment dat, își pune întrebări despre rostul propriei sale existențe. Zona de confort se întreabă câteodată: *Oare eu am vreun rost?* Răspunsul este: *de a ține acest corp în viață*. De asta e necesar ca omul să penduleze între *corpul său fizic și spirit*, pentru că altfel l-am spulbera, dacă am uita de umanitatea noastră. Unii oameni au *remindere* pe pământ despre umanitatea lor, și asta e ce îi ține aici. Unii oameni *au nevoie* să aibă astfel de remindere.

În momentul în care ne conectăm cu aceste visuri, cu aceste obiective, *noi de fapt accesăm o putere* prin care umanitatea descoperă trasee cu totul noi — *prin noi, și prin cei care ne observă, și prin puterea și energia* pe care le adăugăm *spațiului comunitar, spațiului nostru comun*.

**Care sunt șansele ca în neantul noutății ce
ne înconjoară să urmărim, să obținem exact
ceea ce am stabilit drept obiective?**

În funcție de *cine* se uită la îndeplinirea obiectivului — și anume *ce parte din noi* — vom avea informații diferite procesând această realitate. Primul poate fi *cel de perfecționist*, pe care îl trăiește corpul, și care spune: *nu este cum trebuie*. *Încă nu am ajuns la 100% identificare cu ceea ce*

doresc. Încă nu s-a întâmplat lucrul acela așa cum l-am visat. Dacă privim din spirit se numește: impecabilitatea de mai târziu.

Adevărul este că noi putem îndeplini lucrurile exact așa cum le visăm și facem asta prin conectare cu noi înșine și prin acțiuni continue către ceea ce noi dorim să înfăptuim. Un om împlinit este un om antrenat să urmărească 100% visul lui, să fie conectat cu ceea ce înseamnă, să permită o comunicare liberă și lipsită de restricții între el și varianta sa viitoare.

Iubesc să mă las sfătuit de mine din mileniul următor.

**Iubesc să mă văd ce sfaturi am dat celui care
am fost în mileniul care a trecut**

Identificându-mă cu toate aceste versiuni, pot vedea cum, în cea mai bună intenție, m-am chemat întruna către o versiune determinată să ghideze omenirea către noi perspective, către lumină. Avem puterea de a îndeplini visurile exact în forma în care le-am creat. Iar sentimentul de completitudine în care trăiește această iubire — în care ceea ce tu ai înfăptuit este perfect așa cum este, fără să adaugi nimic, fără să scoți nimic — acea completitudine este paradis.

Ce-i face pe oameni să fie perfecționiști? Ce nevoie doresc să îndeplinească?

La debutul vieții spirituale, omul încă află, prin corpul său, că *există un spirit în interiorul acestui corp*. Prin urmare, va privi la viață *prin ochii corpului*, iar ceea ce corpul vede este *materie*. El se uită la *lucruri gata înfăptuite*. Mă uit pe geam și văd clădiri, macarale, copaci, oameni, mașini, avioane — *lucruri gata înfăptuite*.

În momentul în care corpul crede că *el* a creat aceste lucruri, apare dorința de *mai bine*. Se naște *perfecționismul*. *Aș fi putut. Ar fi trebuit. Ar fi fost mai bine*. Începând cu *perseverența*, care este *saltul următor* și *volumul zilei de mâine*, evoluăm de la *a intui* că există o *natură divină în interiorul acestui corp* la *a ști cu siguranță* că *acest corp este în slujba unei naturi divine, unei entități spirituale*. Începem să vedem clar că *ceea ce vorbește acum printre buzele acestui corp* este *un spirit* care este *determinat* și *știe cu precizie încotro*, care conține *perseverența* și *alege să fie loial propriilor intenții*, la *fiecare milimetru*, și la care se adaugă o *lume întreagă* și *un univers cu totul infinit* de noi și tot mai complexe feluri de a fi.

Perfecționismul este felul în care ochii văd impecabilitatea — și este absolut perfect să-l vadă așa.

Doar urmărirea unei imagini interioare pe acest traseu ne permite să recunoaștem că am ajuns la destinație?

Da, altfel am avea o călătorie de nesfârșit. În momentul în care — doar în momentul în care — noi urmărim o imagine interioară ceea ce punem în lume este după chipul și asemănarea a ceea ce noi am creat: precum în cer, așa și pe pământ. Precum în spirit, așa și în materie. Doar atunci putem afla răgaz și putem numi că am îndeplinit. Altfel, viața ar fi într-o continuă fugăreală. Sentimentul de completitudine a fost pus de Dumnezeu în sufletul nostru pentru a putea observa când se termină o etapă și când începe alta și pentru a oferi răgaz constructorului să se odihnească în acea a șaptea zi, în scopul de regenerare și recunoaștere de sine.

În momentul în care urmărim cu bucurie această listă de... terminat, ne vom putea bucura de fiecare lucru pe care l-am completat, pentru că el devine adevărat, palpabil în realitate. Sentimentul pe care îl trăim atunci când îndeplinim este menit să ne anunțe că, în sfârșit, realitatea pe care am pus-o la vedere coincide cu ceea ce noi ne-am dorit. Iar acea completitudine, acel sentiment de împlinire și bucurie în raport cu ceea ce am determinat să existe, ne anunță că s-a echilibrat balanța și că am adus întregul vis în realitate. Pentru că nu a mai rămas nimic de adus. Atunci, dacă tot este aici și nu mai e nimic de adus, nu rămâne decât să consider că am făcut suficientă curte visului meu și urmează zeciuiala,

urmează creșterea și extinderea zonei de confort, înglobând noul Eu din varianta viitoare de care m-am lăsat chemat.

Ce înseamnă zeciuiala?

Având în vedere că noi construim întruna pe o planetă formată din atâtea miliarde de oameni, tot ceea ce noi creăm este în spațiul comunitar. Comunitar însemnând consensual. Cei care sunt răsplătiți pentru diferența pe care o fac în spațiul comunitar sunt creatorii, cu alte cuvinte, cei care aduc visuri din invizibil în vizibil.

Zeciuiala reprezintă felul în care spațiul comunitar te răsplătește pentru actualizarea continuă a vieții, pentru crearea unui nivel de ordine mai înalt, pentru aducerea unor perspective care cauzează creștere și evoluție. Zeciuiala este felul în care primăria spirituală a divinității te recompensează cu și mai multă putere de a face o diferență în viață. Zeciuiala este o formă firească de retribuire a celui care își urmează visurile, pentru că el pune cu putere într-un spațiu comun lucruri ce cauzează vieții să crească mai departe.

Determinarea permite perceperea realității de la capătul nemanifestat încă al intențiilor noastre. Așa cum vârfurile degetelor sunt însoțite de terminații nervoase care îmi spun lucruri despre textura unui material, despre temperatura lucrului pe care îl ating, poate chiar despre direcția vântului sau nivelul de umiditate al suprafeței pe care o palpez, la fel și spiritul, de la capătul celălalt al intenției

noastre, poate simți ce realitate este posibilă acolo, devenind așa.

Cu alte cuvinte, eu pot înțelege ce puteri voi căpăta îndeplinind obiectivele aparent imposibile astăzi — cum ar fi seria de 200 de cărți numită *Spiritonomics*. Intențiile noastre sunt organe de simț cu care scanăm viitorul. În momentul în care înțelegem că, prin aceste organe de simț, noi putem alege, putem determina încotro să o ia viitorul, alegând direcția obiectivelor noastre, se naște o mare, mare putere: aceea a unui vizionar, aceea a unui om care creează intenționat obiective spre care să se lase chemat, pentru a le pune pe lista de... *terminat*, în așa fel încât viața devine un plan. Când omul devine conștient de acest plan, bariera dintre corpurile sale nu mai este o limitare, ci devine o temă într-o continuă desfășurare, o continuitate. Iau lucrurile de unde am rămas.

Prin intențiile noastre ce ne leagă de obiective noi avem acces la a scana într-o lume nemanifestată încă, cu potențialul posibil de la acel moment încolo. Întrebându-mă *cine devin eu ca urmare a îndeplinirii acestui obiectiv* îmi dau acces la a vedea într-un viitor chiar și mai îndepărtat, înțelegând *prioritatea obiectivelor*. De aceea unele obiective se realizează mai devreme, iar altele mai târziu — pentru că ele sunt o prioritate într-un mare plan. Și acel mare plan reprezintă *Marea Intenție*. Este spațiul comunitar structurat pe diferite niveluri. Poate fi al unei prietenii, al unei țări, al unei planete sau galaxii. Întotdeauna există o intenție mai mare,

dar ea poartă același nume: *Marea Intenție*. Poate varia de aici și până la infinit.

Percepția noastră spirituală are drept organe de simț *intenția și versiunile noastre posibile*. Prin ele, noi putem scana realitățile ce stau la îndemână și abia așteaptă să fie îndeplinite. Prin asta, avem acces să le punem în ordinea pe care noi o dorim, cauzând genul de viață pe care dorim să-l vedem înfăptuit.

Suntem construiți din fire de lumină către devenirile noastre. Corpurile, muncind pentru obiective, sunt cercetașii din teren. În fiecare moment, noi suntem ancorați în obiectivele noastre. Orice om, oricât de simplu ar fi sau s-ar crede, este conectat cu obiectivele sale, obiective din domeniul financiar, din domeniul familiei, din domeniul iubirii, al creației. Suntem conectați cu toate obiectivele deodată, în fiecare moment. Suntem în toate locurile de care ne pasă, în același timp. Înțelegând lucrul acesta, putem vedea că rostul corpului este de a cerceta pe acele fire și de a pune cărămidă după cărămidă — de multe ori, o cărămidă la fiecare vis, într-un mod spiralat; alteori, câte o cărămidă una după alta, în cadrul aceluiasi obiectiv, cum facem noi astăzi. Intenția noastră, azi, aici, este de a pune fiecare cărămidă după cealaltă și de a înfăptui, finalizând și completând intenția acestei cărți până la finalul zilei. În același timp, pot exista obiective pe care le îndeplinim concomitent. Punem o cărămidă aici, una colea — realizăm visuri pas cu pas.

Corpul nostru este un cercetaș pe aceste fire de lumină. El merge și muncește pentru a le aduce în realitate. Pentru că diferența pe care o face corpul nostru, acționând către visurile noastre, este pur fizică. Corpul nostru are o treabă fizică în realitatea virtuală numită spirit. El este mica parte, infima parte, ce reprezintă realitatea măsurabilă. Este un mic departament din noi și are în subordine acel departament numit *a fi cercetaș*. Caută, observă și cartografiază. Face harta noii zone de confort spre care am construit.

Aceasta este minunea de a fi om: de a ne trimite corpul în explorări și aventuri, în expediții și descoperiri prin care să extindem întruna zona de confort visată de spirit. Devenim întruna tot ceea ce visăm.

Capitolul 3. Busola mereu interioară

Fiind prezenți, fiind conștienți de obiectivele și de legătura care există între noi și ele, obiectivele reprezintă pentru noi o busolă permanent. Ori de câte ori ne conectăm cu obiectivele noastre, știm exact direcția în care e necesar să mergem, știm precis următoarele acțiuni și întotdeauna vom fi conectați cu ceea ce presupune devenirea noastră. Cu alte cuvinte, stând conectați și hrănindu-ne obiectivele cu focus, instantaneu noi vom ști încotro să o luăm pentru a putea să le îndeplinim. Lucrul acesta era atât de frumos sugerat în *Pirații din Caraibe*, prin acea busolă aparent stricată a căpitanului Jack Sparrow, care îl conecta pe el cu direcția în care dorea să meargă. Pentru oricine altcineva, era ceva fără rost, stricat. Însă, în momentul în care el ținea acea busolă — care pentru noi este interioară, de aceea am și zis că este o metaforă — și se gândea la unde vrea să ajungă, îi arăta exact direcția în care e necesar să meargă pentru a parcurge drumul până acolo.

Busola determinării este mereu interioară

Fiind conectați cu visurile noastre, niciodată nu putem fi pierduți. Așa cum visurile noastre niciodată nu dorm singure, așa și noi nu suntem lipsiți de claritate în legătură cu ceea ce urmează. Știind ceea ce visezi, știind ceea ce vrei să

îndeplinești și stând conectat în permanență cu acele destinații, tu ești permanent orientat către ceea ce dorești să devii.

Niciodată nu suntem în confuzie atunci când suntem determinați. Ne asumăm întreaga distanță, așa cum ziceam în capitolul anterior. Ne asumăm întregul parcurs până acolo și 100% din tot ce urmează să îndeplinim. Oriunde aș fi, mă cheamă ceea ce doresc

Universul este ușă, conștiința noastră este cheia. Oriunde am merge, această cheie descuie întotdeauna aceeași ușă. Dincolo de ușă, se află aceleași circumstanțe, aceleași întâmplări, aceleași paradigme, aceleași feluri de abordare. Dacă vrem să descuiem, să deschidem, să dezlănțuim în realitatea fizică o nouă variantă, este necesar să transformăm cheia. *Cheia suntem noi.*

Atunci când șlefuiм o nouă cheie — cu paradigme diferite, cu moduri de a ne conecta cu viața și cu oameni diferiți, o comunicare diferită, o abordare diferită a relației cu corpul nostru, cu semenii noștri — avem o *nouă cheie* care va deschide *o nouă realitate, o nouă poartă.*

Aceeași cheie dusă oriunde nu va deschide decât aceeași ușă. În schimb, *o nouă cheie* dusă oriunde va deschide *o nouă poartă către un nou univers. Determinarea* permite omului să-și șlefuiască cheia ce deschide accesul la noi și noi circumstanțe, la noi realități. Ceea ce este frumos este că poți *înlănțui intenționat un șir nesfârșit de determinări.* Poți construi poduri între obiective care curg unul după

celălalt. În felul acesta, *cauzezi un viitor cert pe distanțe mari în timp. Asta este ceea ce colecția Spiritonomics este construită să fie*. Merg înainte pe o singură direcție foarte precisă și astfel se creează o asemenea tracțiune pentru specia umană, pentru planeta Pământ, dintr-o circumstanță în alta, create toate într-un mod intenționat. Trasând această autostradă între aceste puncte create *cauzează întreaga omenire să fie absorbită și să meargă pe acest traseu*.

Este extraordinar de puternic să urmărești un obiectiv. Însă *să construiești două sute de obiective în mod intenționat, unul după celălalt* — imaginează-ți ce e acolo. *Câtă intenționalitate și claritate* în legătură cu locul în care intenționez să ajungă această civilizație. Dacă Elon Musk își depune fiecare secundă din viața lui în a crea o *civilizație multiplanetară*, fiecare dintre secundele mele următoare este construită pentru a crea o *civilizație multidimensională*.

Harta către univers este centrată în inima mea

Este extraordinar de simplu să ne aducem aminte de butonul din aplicațiile pe care le folosim pentru a conduce mașina — oricare ar fi ele. Când apăsăm butonul *centrat*, te pune pe tine în mijloc și terenul care se desfășoară este în direcția de mers, cu următoarele obiective, următoarele orașe, străzi și așa mai departe.

La fel funcționează și în realitatea fizică, în realitatea fizică *dincolo* de hartă — și anume, în sufletul nostru. Oriunde

am fi, noi suntem *epicentrul* spațiului nostru. Întregul nostru spațiu, toată realitatea își are sursa aici, de unde răsare fiecare nouă intenție, fiecare obiectiv, fiecare abordare, cuvânt, comunicare, fiecare faptă către ceea ce dorim să înfăptuim. Cu alte cuvinte, *harta este aici*, iar *corpul este în lume să o înfăptuiască*. Oriunde am fi, întotdeauna suntem *la mijlocul spațiului nostru*, iar dovada că suntem acolo este *acest corp viu*. El spune: „*Conțin viață și sunt în centrul spațiului tău*.” Așadar, ori de câte ori mergem în lume și vrem să știm de unde au pornit lucrurile, ne uităm în jurul acelei persoane și ne dăm seama de unde a răsărit realitatea pe care o cauzează.

O metodă extraordinar de simplă, frumoasă și elegantă de a cunoaște un om este să faci *inventarul spațiului lui*. Să te uiți la tipul de realități pe care acest om le cauzează prin simpla lui prezență.

Și vei putea vedea într-un timp foarte scurt:

- În preajma acestui om, oamenii se împacă?
- Unitatea se instalează?
- Iubirea funcționează?
- Abundența se leagă?
- Oamenii se conectează?
- Vremea este stabilă?
- Roadele rodesc?
- Lucruri faine se întâmplă?

Poți vedea, pe baza inventarului spațiului unui om, *cine este acel om* în centrul acelui spațiu. Iar astfel de

circumstanțe se leagă pe distanțe mai mici sau mai mari, în funcție de *puterea fiecăruia*.

Mi se pare o metodă *arhaică* să studiem omul în mod direct. Este ceea ce strămoșii făceau cu atâta succes, într-o vreme în care, probabil, doar *curajul și determinarea* erau prezente. Însă acum avem instrumente prin care putem sonda *direct* în spațiul aceluia om.

- Ce fel de oameni apar acolo?
- Cum se împacă între ei?
- Ce fel de resurse apar?
- Cum se multiplică ele?
- Ce fel de limbaj este în jurul acestui om, în viața lui?

Nici măcar nu trebuie să te uiți la el.

- În ce fel vorbesc oamenii în jurul acestui om? Sunt ei generativi? Politicoși?
- În ce fel sunt gestionate bunurile? Apar, dispar, se înmulțesc, se regăsesc, se întorc la stăpâni?

Pentru a cunoaște un om e necesar doar atât: *fă inventarul spațiului lui* și vei ști exact cu cine ai de-a face. Metoda strămoșească funcționează perfect, însă presupune ani la rând de studiu a unui om. Să-i cunoști metehnele, să vezi ce se întâmplă cu corpul lui, ce a zis, ce a făcut, cum a spus. În schimb, dacă vrei o analiză într-o secundă despre o persoană, ia și *scanează-i spațiul* și vezi *ce tip de realitate cauzează în fiecare secundă acel om*, având în vedere că *el este în epicentrul spațiului său*, iar *tot ce e acolo reprezintă viața lui*. Și așa poți cunoaște o persoană fără să ajungi la

finalul vieții corpului din care o analizezi. Sau el să ajungă la finalul vieții corpului pe care îl analizezi. Pur și simplu, *aruncă-te în spațiul lui și uită-te la ceea ce se întâmplă acolo.*

Sunt buricul pământului. O zestre strămoșească despre originea creației

Strămoșii noștri ne-au spus de multă vreme: Ce, te crezi buricul pământului? Crezi că de la tine pornesc toate? Crezi că la tine a început și s-a sfârșit lumea? Aceasta este o mică ghicitoare pe care ei au pus-o pentru a sugera începuturile determinării și ale curajului. Ei au vrut să spună, subtil: „De la tine pornește totul.” „Ce, crezi că de la tine pornește totul?” În momentul în care răspunsul la această întrebare este „Da”, avem de-a face cu un om responsabil care și-a asumat și curajul, și determinarea, și perseverența. Da, eu sunt buricul pământului. Acesta este centrul din care se nasc toate.

Buricul este locul prin care suntem legați de mamă. *Buricul pământului* este locul prin care *suntem legați de consecințele vieții noastre*. De tot ceea ce am atins. De tot ce am îndeplinit. Ce am determinat. Ce am cauzat. De toate obiectivele pe care ne-am focusat și care, ulterior, *s-au mutat din spațiul invizibil în spațiul real, într-o realitate palpabilă* — nu doar la nivel individual, ci și *la nivel comunitar*.

Și atunci, când bunicii noștri ne-au lăsat asemenea instrumente, atât de bine ascunse în niște *aroganțe fine*, niște forme de *ironie*, în niște *sarcasme atât de delicate* încât nici

măcar egoul nu se trezește la ele și nu se simte iritat — nu este oare un prilej să recunoaștem că *această înțelepciune traversează planeta asta de milenii?* Mă întreb: *care dintre noi a pus vorba asta în trecut, acolo?* Pentru că în momentul în care ne asumăm lucrurile care vin către noi, *îmi este clar că cineva a lăsat un semn de carte. Semn de carte pentru cineva care știe să deschidă pagina la acea propoziție și să o înțeleagă, să o preia și să o folosească mai departe. Întruna ne lăsăm semne de carte.*

A fi buricul pământului este felul în care încurajăm crearea unei relații organice, de frăție, de unitate, între ceea ce suntem noi azi, aici, și obiectivele pe care le cauzăm — și de care suntem legați prin acest fir invizibil numit determinare.

De ce s-a creat ca un fel de aroganță?

Credințele noastre arhaice au fost construite cu înțelegerea naturii corpului uman. Corpul uman se bazează, în mare parte, pe *compensare*. *Compensarea* înseamnă că acest corp va răspunde, mai întâi, la *importanța de sine*. Importanța de sine este formată din patru mari elemente:

- corpul nostru dorește să *controleze*, mai degrabă decât să iubească,
- dorește să aibă dreptate,
- dorește să arate bine și să nu arate rău,
- și, mai presus de toate, să *supraviețuiască*.

Înțelegând acest lucru, *strămoșii noștri știau exact* cum să cauzeze, prin energii aparent negative, porniri în corpul nostru prin care să demonstrăm exact opusul. Și atunci, o întrebare de tipul: „*Ce crezi tu că ești buricul pământului?*” se transformă în: „*Am să-ți arăt eu că am dreptate. Și că... Da!*”

Cea mai mare parte dintre copii trăiesc într-o îndeplinire a întrebărilor fără de răspuns ale părinților. Cei mai mulți trăiesc pentru a demonstra că părinții *nu au avut dreptate...* și că *ei da*. Așadar, în această înțelepciune se ascunde o înțelegere profundă a naturii corpului nostru. Și este o *credință arhaică*. Port mult respect acelor vremuri. Și am trecut prin ele.

Astăzi însă suntem în mileniul 3. În mileniul 3, înțelegem că acest corp este construit să vină pentru *servitutea unui spirit* pe care îl slujește. Tot ceea ce este acest corp este un *vehicul* prin care *transfer înțelepciune din invizibil în vizibil*. Este ceea ce reprezintă subiectul *determinării* mele. Aplic determinarea acestui corp și el *parcurge distanțe*, acționând către obiectivele pe care i le-am dat.

E un mecanism simplu, asemenea unei macarale. Am ridicat un obiect A pentru a-l duce la punctul B, pentru a servi unui scop. Așadar, *a fi buricul pământului este un îndemn către corpuri să aștearnă fapte*, să arate ele că așa stă treaba. Este *modul prin care strămoșii noștri se puneau unul pe altul la treabă*. Astăzi însă, *cunoașterea de care dispunem* ne permite să înțelegem că *această inserție spirituală*, în acest corp, în aceste vremuri, în aceste circumstanțe, cu

aceste daruri — este un lucru *100% intențional* și vine *întru servirea unei civilizații dincolo de porțile satului. Se desfășoară la nivel planetar. Misiunea pe care o avem are legătură cu întreaga specie.*

Iar pentru cei care au spațiu dincolo de granița speciei, *terenul de joacă este universal*. Iar asta face parte dintr-un volum foarte aproape de două sute — mă refer la volumul cu numărul *două sute* — și anume: Universalitatea - *puterea de a fi compatibil cu orice formă de viață*, de a genera pace oriunde mergi, în orice specie.

Lumea pornește dinspre mine

Sensul de curgere al vieții este dinspre inima care bate, către periferiile curajului, către obiectivele pe care le avem. Așadar, într-adevăr, sensul de curgere al apei, fiind de la izvor către vărsare, la fel și sensul de curgere al energiei este dinspre sursă către obiective, către fapte, către rezultate. Prin urmare, da, viața curge de aici către lume. Tot ce sunt eu curge de aici, din locația corpului meu, care certifică punctul de asamblare al tuturor firelor de lumină. Este miezul ghemului de fire de lumină din care este construit spiritul meu. Și viața curge de aici, către toate variantele mele viitoare, către toate posibilitățile în care îmi ancorez intenția, către toate faptele spre care mă focusez, către toate posibilitățile pe care vreau să le creez, pentru umanitatea acestui moment din istorie.

Făcând cu drag acest lucru, se întâmplă minunea – și anume: lucrul spre care mă las determinat, acel lucru care este de... terminat, devine o dovadă grăitoare care ghidează oamenii ce au observat, la acel moment în timp, faptele acestei identități cu care am venit aici. Prin urmare, am șansa de a stabili curgerea. Ne uităm la un fluviu. Un fluviu este compus dintr-un izvor mic. Să zicem Dunărea: are un izvor mic cât o mână, în Munții Pădurea Neagră din Germania. Ce anume face Dunărea să devină atât de mare în Deltă, la vărsare? Numărul imens de alte râuri, pâraie, râulețe și șuvoaie de pe crestele munților și ploile venite pe văi care s-au vărsat în ea. Dar ce a cauzat ca Dunărea să-și păstreze numele de acolo și până la vărsare? De ce nu este Prut sau Tisa sau Siret? Tocmai pentru că este conștientă de cine este. Pentru că a ales drumul perfect între două plăci tectonice: între munți și câmpii, între deal și vale, între pădure și mare, între sus și jos. Își știe locul și știe cine este și, prin urmare, trasează dorința de pe hartă. Marea o cheamă, iar Dunărea face legea până acolo. Dar, la final, și ea însăși se varsă într-o mare intenție, mai mare.

De asta am și dat denumirea “Marea intenție”. Cu toții ne vărsăm conștiința și rezultatele și experiența într-o mare mult mai mare.

Orice este dincolo de cine sunt este legat de mine prin fire de determinare

Nimeni nu poate scăpa legăturilor pe care le are cu obiectivele sale. Fiind o parte din corpul nostru, care nu este limitată de țesuturi, carne și oase, înseamnă că ea poate fi modificată la distanțe nedeterminate în timp și în spațiu. Așadar, întotdeauna suntem conectați cu aceste porțiuni din corpul nostru spiritual. Peste timp și peste vieți, peste corpuri și kilometri, peste ani și milenii, suntem întotdeauna conectați cu aceste obiective.

Un om, odată devenit conștient și prezent, așterne cu răbdare în timp și spațiu harta obiectivelor sale peste poduri de multe corpuri și multe circumstanțe, peste mulți ani și multe etape. În momentul în care omul înțelege natura determinării, înțelege natura sa divină. Natura divină nu se supune regulilor fizice. Depășește spațiul și timpul și, mai mult de atât, depășește efemeritatea fizicului uman.

Atunci, această răbdare se așterne la nivel de eternitate. Avem răbdare cu tot ce se întâmplă, pentru totdeauna, pentru că este al nostru. Acel lucru nu are unde fugi, pentru că este legat de mine printr-o intenție. Sunt permanent legat la ceea ce îmi aparține iar asta îl face să fie obiectivul meu. Cu alte cuvinte, oriunde ar fi, îl simt și percep realitatea de dincolo de el prin astfel de conexiuni organice.

Din acest motiv, oricine ai fi și oricât de bine ai înțelege lucrurile, această propoziție poate să aducă alinare: orice

obiectiv ai avea, el este conectat pentru totdeauna cu tine, indiferent de timp, spațiu sau corpul din care îl explorezi și îl cauți. Determinarea este începutul strategiei și integrității de mai târziu. Fiind al meu, îl voi îndeplini. Nu poate fugi de mine, este parte din corpul meu. Este ca și cum m-aș gândi că, de dimineață, m-aș putea trezi fără un deget – că ar sări din pat și m-ar aștepta în bucătărie – ceea ce amândoi știm că este imposibil.

La fel și în lumea spirituală. Acel obiectiv, odată atins, marcat cu energia ta, nu există univers în care să poată fi dislocat, desprins sau scos de sub influența ori proprietatea ta. Și va fi recunoscut de ceilalți ca fiind al tău. Acesta este obiectivul lui. Dacă îi spunem unui om că avem obiectivul *Spiritonomics*, lumea va ști: acest proiect a fost inițiat de acest om.

Dacă e al meu, mă cheamă

Mi-aduc aminte de senzațiile plăcute pe care le am atunci când mă tai la unul dintre degete, cu cuțitul, cu o foaie de hârtie, cu o crenguță sau un spin. Senzația de conectare pe care o am între restul corpului și acel punct în care zona de confort a corpului a fost puțin desprinsă este totală.

La fel se întâmplă și în relația dintre noi și obiectivele noastre. Acel punct din spațiul nostru, unde am creat obiective – conștient sau inconștient – ne cheamă întruna, pentru că reprezintă extremitatea unui fir de lumină.

Imaginează-ți că suntem caracatițe cu mii de brațe, iar caracatițele sunt conștiente de toate senzațiile de la finalul oricăruia dintre cele opt brațe în același timp. Iar caracatița este un organism destul de simplu. Omul are o infinitate de astfel de brațe și cunoaște senzațiile prin care pătrunde lumea, prin toate direcțiile, la finalul acelor obiective.

Prin urmare, dacă este al meu și obiectivul meu este plasat acolo, în zare, într-o variantă viitoare, într-un loc în care – chiar acum – fac curte, acel braț va simți atât realitatea posibilă dincolo de îndeplinire, precum și felul în care eu îl chem și mă cheamă. Există o relație, cum este relația dintre celulele acestui corp. Se cheamă întruna. Atât timp cât am conștiință inserată în acest corp, celulele vor fi în unitate și această identitate îmi va purta numele. În momentul în care mut această conștiință într-un alt loc, timp, corp, celulele se vor desprinde, vor pierde sentimentul de unitate și se vor reintegra în circuitul naturii.

Deci ceea ce aduce laolaltă lucrurile este prezența conștiinței mele în acest spațiu. În acel spațiu. Și în orice spațiu. Spiritul meu, fiind prezent, cheamă celulele laolaltă. Intențiile mele, fiind prezente în obiective, prin determinare, cheamă acest corp către ele. Sunt chemat întruna în a face curte visurilor mele. Inevitabil, se va întâmpla.

Bucățile din viitorul meu se regăsesc în azi? Cum îmi dau seama de lucrul acesta?

Dacă o luăm la nivel de simplu proiect geometric și trasăm obiectivele noastre ca fiind la orizont, la periferia noastră, departe, în zare... dacă trasăm intersecția acestor lucruri, observăm că ele toate se intersectează într-un singur loc: în corpul meu, acum.

Și am să iau un exemplu concret. Am un obiectiv în legătură cu corpul meu și cu alergatul sau mersul la sală. Și trag o linie între acel viitor și locul în care este corpul meu. Mai am un obiectiv în legătură cu a scrie 200 de cărți pe tema *Spiritonomics*. Și trag o linie între acel viitor și locul în care se află corpul meu. Mai am un obiectiv în legătură cu relațiile sociale, cu relațiile amoroase, cu finanțele, cu obiectivele mele la nivel de umanitate, la nivel de business. Și, trasând intersecții la toate aceste lucruri, observ că ele vin chiar aici, chiar acum, în acest corp.

La intersecția tuturor viselor mele, sunt eu. La intersecția tuturor lucrurilor din viața mea, sunt eu. La intersecția tuturor circumstanțelor, comunicărilor, tuturor persoanelor pe care le cunosc – sunt eu, chiar acum, aici. Sunt buricul pământului, cum ziceam în capitolul anterior. Iar acest lucru este valabil pentru fiecare. Fiecare dintre noi suntem buricul pământului, și dacă ar fi să vedem cine este buricul pământului pentru toți oamenii – este pământul însuși. Și apoi soarele. Și apoi Calea Lactee. Și apoi întregul Univers. Și apoi

Dumnezeu. Fiecare buric are un buric al pământului. Fiecare naș își are nașul.

Prin urmare, oricât de mult aș scala aceste obiective și oricât de mult ar crește, având în vedere că energia curge dinspre izvor către mare – marea reprezintă concluziile vieții noastre. Marea reprezintă toată apa care a ajuns acolo. Izvorul reprezintă locul din care iese.

Așadar, oriunde ne-am duce, oricât de departe, întotdeauna râul va curge de la izvor către mare. De la spiritul care creează, către consecințe și rezultate materiale. De la intenție, către rezultate comunitare, puse în lume și oferite spațiului planetar pentru un nivel și mai mare de acuratețe, de evoluție și de unitate.

Mereu în reconstrucție către tot ce visez să fiu

Una dintre cele mai mari pasiuni ale corpului, odată descoperită – determinarea – este să fie în permanentă renovare. Această renovare continuă presupune că munca noastră fizică, a corpului pe care noi îl populăm, este de a demola întruna garduri și de a le pune mai încolo.

Dacă ne uităm la viața noastră și trecem peste semnificațiile adăugate fiecărei întâmplări, fiecărui lucru nou înfăptuit, fiecărui obiectiv, fiecărui rezultat, misiunea vieții noastre este să dărâmăm garduri. Să redefinim permanent zona noastră de confort, renunțând la paradigmele care au pus gardul *aici* și să creăm paradigme care pun gardul *acolo*.

Și din aici, în acolo, din acolo, mai încolo, meseria noastră pe acest pământ revine în a redefini întruna ceea ce înseamnă grădina noastră.

Căutăm o grădină în permanentă expansiune. De unde și setea noastră de pământ, setea de nemărginire. În momentul în care ne uităm în zare, accesăm nelimitarea umană și capacitatea ca, pentru o secundă, să ne identificăm – la un nivel al determinării – cu ceea ce este posibil pentru intențiile noastre.

De asta este setea de orizont, de asta este nevoia de a ne uita în hău, în adâncime, în prăpăstii. De asta pofta de a fi pe vârful munților și a privi în nemărginire. Pentru că, pentru o secundă, corpul nostru are acolo luxul de a vedea perspectiva spiritului. Și, atingând această nemărginire, îl ia cu amețeli. Începe să se întrebe:

- Este real? Nu este real?
- Oare pot zbura cum pot și în spirit?
- Oare pot să țintesc atât de departe în viața mea?

Corpul are, pentru o secundă, în acele situații, acces la luxul nelimitării infinite din spirit. Este o formă de îndrăzneală.

În istorie, a fost descrisă prin legenda lui Icar și a lui Dedal – acel om care și-a construit aripi de hârtie lipite cu ceară. Când s-a apropiat prea mult de soare, deși a zburat la început, căldura soarelui a topit ceara, iar Icar a căzut și a murit. Și aceasta este natura corpului. Acela este un corp care a dorit să poată zbura asemenea spiritului.

Este prezent și în basmele populare românești, cu acel cal magic al lui Făt-Frumos, care, după ce a mâncat un făraș de jar, s-a scuturat de bube și a devenit un telegar, un armăsar cu două perechi de aripi. Și l-a întrebat pe stăpânul lui:

- Stăpâne, cum să te duc? Ca vântul sau ca gândul?
- Să te duc la viteza corpului sau la viteza spiritului?

Calul însuși știa că e posibil să ai două viteze. Când ne identificăm cu corpul, accesăm lumea cu această viteză – viteza pe care o permite corpul uman. Când știm și ne identificăm cu spiritul, cu spațiul nostru, accesăm viteza determinării, viteza perseverenței și viteza curajului. Se schimbă frecvența. Și este minunat să fie așa.

Busola determinării ne ghidează către destinații spirituale. Corpul, către destinații materiale

Inima noastră conține un mecanism care ne cheamă întruna către obiectivele noastre, către ceea ce noi am construit, la periferiile curajului, drept spațiu de interes pentru devenirea noastră. Acest fel de a fi – pentru a se întâmpla, pentru a fi încorporat în corpul – pe care tocmai l-am definit drept „a face curte” presupune munca corpului. Corpul este cel care înțelege că e necesar să investească timp, energie, lucru mecanic prin muncă, comunicare, prin vorbă și limbaj, pentru a acoperi și a umple acest spațiu – la început, de *nimic*, plin cu *nimic*, gol – și a-l transforma într-o realitate palpabilă.

Momentul în care spiritul indică, cu determinare, acea destinație spre care construim pentru a lărgi curtea, instantaneu corpul simte nevoia – imposibil de oprit sau de temperat – de a intra în acțiune.

În momentul în care ești determinat, ești chemat la acțiune în corpul tău și nu poți să zici nimic în legătură cu asta. Acea chemare este imposibil de evitat. Te ridică din pat. Te trezește noaptea. Te caută acasă. Te scoate din zona de confort și te aruncă în necunoscut.

Așadar, dacă vrem să ne punem corpul în mișcare, e necesar să ne conectăm la ceea ce iubim la viitorul nostru, să ne lăsăm chemați de visurile noastre. Și, în momentul acela, corpul va lua atitudine și va țâșni direct, pe baza busolei, într-o direcție pe care nimeni nu a fost necesar să mi-o clarifice, nimeni nu a fost necesar să mi-o repete, pentru că acea busolă ne spune exact încotro să mergem când ne cheamă. Ne ridicăm și plecăm. Punct. Și asta este ce face frumoasă relația dintre spirit și corp. Este o cauzalitate totală. Suntem chemați întruna de ceea ce iubim, suntem cauzați întruna în acțiune către ceea ce ne dorim să devenim.

Iar la finalul acelei opere, la finalul acelei munci depuse de corp, se află însăși devenirea. Acolo este adevărata recompensă, dincolo de a admira casa, familia, opera, cartea, sculptura, pictura – ceea ce s-a creat la nivel fizic. Acolo se află devenirea noastră spirituală. Cine am ajuns să fim ca urmare a măiestriei cu care am gestionat relația cu corpul nostru fizic.

Asta înseamnă un om disciplinat: să știe cum să gestioneze relația corpului fizic cu oricare dintre domeniile în care este implicat – finanțe, sexualitate, comunicare, abilități sociale, îndemânarea mâinilor, munca de orice fel.

De asta, această bandă în care regăsim volumul de azi se numește Banda Muncii. Este clasa I pentru oamenii care doresc să învețe cum să-și folosească corpul pentru a materializa lucruri. Este începutul. Este trimestrul I din clasa I.

Dorim ceea ce ne cheamă prin dor

În momentul în care atingem infinitatea, acel spațiu de devenire, în clipa în care am văzut ceva ce ne-a marcat și am privit lucrurile de pe vârful unui munte, întotdeauna începem să simțim dor față de ceea ce ne-a meritat intenția. Ajungem și atingem soarele de pe vârful unui munte, iar acel lucru ne va ghida pentru totdeauna. Și vom simți dorul: vreau să mai trăiesc așa ceva.

În momentul în care atingi ceea ce iubești, acel lucru lasă în sufletul tău sete și dor și te cheamă întruna. Cu alte cuvinte, dacă am putut explora, în interiorul posibilităților noastre, o frântură din ceea ce am putea deveni, din viitorul nostru, automat, în corp se stochează o senzație de dor care te cheamă întruna către ceea ce ți-ai imaginat. Faptul că am îndrăznit să ieșim din zona de confort – la nivel de gândire sau la nivel fizic – și să atingem o bucățică din potențialul nostru, ne lasă cu sete, poftă și dor și ne cheamă întruna către

acea destinație. Corpul nostru este marcat pentru totdeauna de acel dor. Și nu are unde să fugă.

Această legătură, care aici se manifestă drept dor și acolo drept chemare, reprezintă, de fapt, două capete ale intenției, între cine sunt eu azi și cine doresc să devin în viitor. Această relație mă cheamă întruna către a înfăptui ceea ce este necesar ca acel vis să devină realitate.

De aceea, când mi-e dor de mine, îmi este dor de cine pot deveni, înfăptuind ceea ce mă cheamă. Și marea bucurie este de a mă lăsa chemat întruna de cine pot deveni. Este o mare formă de încredere în Univers.

Dacă este o chemare, lasă-te în voia ei. Pentru că te cheamă către cine poți să devii, înfăptuind pas cu pas, construind podul către acest loc. Și da, presupune un cost și o muncă pentru corp. Fiind încă în Banda Muncii – curaj, determinare, perseverență, disciplină – va cere efort și va costa.

Tot ce construim va fi cu materiale plătite din finanțele energetice ale acestui corp. Corpul nostru va îmbătrâni puțin ca urmare a acelei fapte, va obosi puțin ca urmare a aceluia efort, va suferi puțin ca urmare a acelei transformări, se va da rănit puțin ca urmare a aceluia drum parcurs. Și asta este natura corpului. Este o monedă de schimb pentru experiențe spirituale.

Înțelegând acest lucru, vom putea accepta determinarea, în același timp cu costul plătit pentru a ajunge acolo. Și, în felul acesta, ne defocusăm de pe durere și ne

concentrăm pe cum ajungem la capătul celălalt al podului. Sunt dispus să plătesc toate costurile pentru a mă reîntregi? Sunt dispus să răspund cu „Da” dorului meu?

Înainte plătim și după aceea primim. Pe modelul acesta s-a construit și viața materială?

Încearcă tu să construiești o casă fără să fi cumpărat materialele. Acel tip de casă se poate construi doar la nivel arhitectural, în designul creatorului. Doar la nivel spiritual putem să ne închipuim casa gata finisată. Pentru a o muta în realitate, e necesar:

- să accesăm cărămizi reale,
- să turnăm temelia,
- să avem cumpărat acoperișul.

Altfel, este doar un simplu fapt de vizualizare.

Deci, da, costul vieții transformate din imaginație în realitate se plătește la începutul construcției. Cum ar fi să punem acoperișuri imaginare pe casele noastre? Nu ne-ar prinde ploaia? Desigur că da. Toate costurile achiziției de feluri de a fi și de noi salturi de conștiință sunt plătite de corp, acum, aici, în avans. Durerea este la început – durerea de a băga mâna în buzunar și de a scoate prețul corect. Fie că e:

- financiar,
- emoțional,
- la nivel de gândire,

- la nivel de vârste,
- energie,
- putință sau neputință.

Corpul este portofelul spiritului nostru. De acolo iese tot.

Capitolul 4. Agenda omului, o mare întâmplare?

Observând procesul de selecție al obiectivelor noastre, uitându-ne cu atenție la felul în care noi le-am priorizat înaintând către ele – mai mult, la felul în care noi ne lăsăm chemați prin dor și săvârșim acțiuni către îndeplinirea acelor obiective – se poate spune că cineva a dat cu zarul? Se poate spune că noi am dat cu zarul? Ca să nu mai spun: oare, în Marea Intenție, este un joc de noroc? Această carte e la întâmplare? Ordinea ingredientelor și a conversațiilor noastre? Ca să nu mai spun ordinea intențiilor și a fiecărui capitol? Chiar locul acestei cărți în Marea Intenție a proiectului *Spiritonomics*, între 200 și Avatar (1000) – este oare despre a da cu zarul? Felul în care se leagă respirațiile noastre una după alta, de la naștere către moarte, este oare o întâmplare? Faptul că am pus apa pe masă pentru a ne hidrata – este oare un hazard?

Nimic nu este la întâmplare. Determinarea apare după curaj și, în mod absolut natural, perseverența apare după determinare. Toate lucrurile sunt înlănțuite, pentru că le-am cauzat în această ordine. Putem să ne cauzăm haotic, adormiți fiind încă, la întâmplare, de jur împrejurul spațiului nostru, neînțelegând de ce am făcut-o sau putem să înlănțuim 200 de circumstanțe intenționale, una către alta, de

la nivelul 200 pe scara conștiinței până la nivelul 1000, ca un manual de utilizare al civilizației umane. Întotdeauna, tot ce este în agenda noastră este sursa izvorului din care au răsarit. Curge izvorul la întâmplare? Este Dunărea oare acolo pentru că s-a întâmplat? Eu cred că nu.

Dacă eu, un simplu om, pot înlănțui asemenea nivel de prezență în fiecare dintre acțiunile și cuvintele prin care creez această carte, această viață, această lume, aceste comunități, aceste rezultate, îmi dau seama că, la nivel mai mare, în Marea Intenție, nivelul de intenționalitate este pe toate axele. Traversează timpul și spațiul, traversează corpurile și epocile, traversează niveluri de intenționalitate și niveluri de înțelegere, de adâncimi infinite în ambele direcții. Eu cred că totul este întotdeauna intențional.

Înțelegem că ceea ce facem este cine suntem și ceea ce vrem să devenim

Ce rost ar avea să mă pun în conflict cu mine însumi atunci când m-am văzut în fața porții, plin de curaj, pentru a străbate noaptea și a deveni un bărbat temerar? De fiecare dată când sunt în acțiune îmi dau seama că singurul lucru care ridică acest corp în picioare este chemarea dorului către un nou obiectiv. Și ori de câte ori sunt sau devin confuz ca urmare a acțiunilor mele, mă opresc și mă întreb: oare ce mi-a necesitat și ce m-a chemat prin dor către o destinație de corpul meu este în picioare, mergând către acel loc, acea

persoană, acea destinație, acel spațiu, către acel obiectiv și acea realitate? Niciodată nu-mi iau acțiunile la întâmplare, ci stau și mă întreb. Știind regulile corpului, că el se ridică în picioare doar la chemarea spiritului și doar determinarea și dorul îl cheamă către acel infinit, către acea nouă devenire, poate oare orice acțiune de-a mea să devină fără rost?

Cunoscându-mă pe mine și natura corpului uman, pot oare să fiu confuz vreodată? Sau mă întreb: spre ce e chemat corpul meu acum și cărui obiectiv i-am dat crezare și am răspuns chemării dorului de acum? La un nivel și mai înalt, când omul accesează saltul de viziune, de trezire, de cauzalitate, aceste întrebări se adresează în debutul procesului de creație. Dar, la acest nivel, pentru omul care a descoperit curajul și pe durata acestei cărți, urmează să descopere și determinarea, o întrebare foarte bună oriunde te-ai afla este: având în vedere că sunt în picioare, în drum către ceva și acceptând că toate obiectivele mele mă cheamă, oare ce obiectiv mă cheamă de săvârșesc această acțiune acum? Și oare către ce devenire a mea mă las eu purtat în interiorul acestui corp? Oare cărui vis al meu i-am zis eu „Da” de corpul meu, acum, face această acțiune: de a scrie cartea, de a se hidrata, de a privi văzduhul liber și fără niciun nor?

Mai popular spunând: îmi place ceea ce fac?

Absolut. Având în vedere că nu fac nimic degeaba și că acest corp, în lenea specifică regenerării naturale, a odihnei și salvării de resurse în care este programat, având în vedere că un corp niciodată nu se ridică degeaba de jos decât pentru ceva ce spiritul a declarat că merită dorul, păsarea și acțiunea, ar avea rost să nu-mi placă ceea ce fac? Oare nu ar fi extraordinar de util și înțelegător, să accept că, dacă tot sunt în picioare, să iubesc lucrul care mă cheamă și, prin asta, întregul traseu? De aici se naște perseverența. De a iubi fiecare secundă a acestui dor până la identificarea cu obiectivul spre care îmi pun corpul în mișcare.

**Sunt oameni care fac lucruri doar de nevoie.
Cum descoperă cum pot face ceea ce le place?
Cum își dau seama? Cum să iasă din rutina de zi
cu zi și să facă ceea ce le place?**

Tocmai prin această întrebare. Întrebându-ne în fiecare moment: Care este nevoia mea reală, de sunt și merg la un birou, la un job cu care nu mă mai identific? Ce anume doresc eu, de fapt, de sunt în fața frigiderului și mănânc, în timp ce am conversații cum că aș putea arăta într-un alt fel? În momentul în care omul se identifică cu faptele sale, el poate să audă chemarea obiectivelor respective. Dorința mea este de a fi liber financiar, dorința mea este de a fi iubit,

de a mă relaxa, dorința mea este de a cauza în lume un impact.

Prima și cea mai mare întrebare pe care o poate adresa un astfel de om, atunci când simte că își folosește corpul din nevoie este: Ce visez eu cu adevărat? Este primul pas. Și totuși, este încă devreme. La nivelul acestui volum, volumul cu numărul 2, suntem încă departe de pasiune, de motivație — încă mai avem de lucru ca să descoperim autenticitatea. Încă suntem la nivelul instrumentelor utile, simple și practice ale unui spirit care abia a descoperit A și B. Într-unul dintre volumele următoare, la temelia inspirației, vom descoperi că mai întâi se descoperă motivația, apoi pasiunea și autenticitatea și, ulterior, inspirația, iubirea, unitatea. Este o întrebare ce este adresată foarte devreme. În schimb, un lucru pot garanta: că vom discuta despre acest lucru în capitolul *Călit în determinare*.

Continuând să fim determinați către visurile noastre, vom descoperi că începem să stocăm în camera noastră energetică un plus de resurse: că am putut, că am reușit, că am finalizat, că am îndeplinit, că am fost harnici. Această putere, ulterior, se va metamorfoza de la sine. Se va transforma în energia perseverenței, care — odată înmagazinată — ea însăși se va transforma, la rândul ei, în energia motivației, care apoi devine disciplină, care apoi devine optimism și, ulterior, facem saltul în banda de încredere. Având în vedere că *am putut tot timpul asta*, oare orice aș declara poate deveni realitate? Și atunci abia, putem

descoperi integritatea. Felul în care folosesc cuvântul creează, instant, motive de determinare pentru corpul meu. Mai avem câțiva pași.

Nimeni nu-i pierdut într-un ocean cu centrul în sine

Acceptând că noi suntem ghemul firelor de lumină, că noi suntem izvorul intențiilor, că noi suntem la intersecția tuturor obiectivelor, că tot ce există în viața noastră ne are în comun pe noi, aici, acum — niciodată nu suntem pierduți. Dacă vreodată resimțim acea stare de: *Cine sunt?* sau: *Ce am de făcut?*, e de ajuns să ne uităm la visurile noastre și vom afla ce ne definește. Niciodată nu putem fi pierduți rememorând ceea ce dorim de la viață.

Felul în care noi ne regăsim este uitându-ne la misiunea noastră. Indiferent că este scrisă pe curea sau pe niște brățări la mâini, ori este scrisă în sufletul nostru printr-un dor nemărginit de nemărginire — întotdeauna ne vom regăsi în acest ocean în care picăturile de apă sunt formate din visuri și variante posibile de a fi. Pentru că noi putem determina cine devenim, iar prin asta, determinăm cine devin oamenii în preajma noastră. O picătură o afectează pe alta. O picătură de metil, pusă într-un acvariu cu pești, plin de milioane și miliarde de alte picături — într-o proporție ridicol de subunitară — determină schimbarea nuanței pentru întreg acvariul.

Așadar, o picătură de inspirație, o picătură de determinare, de curaj, aruncată în mijlocul unei mulțimi de milioane de oameni, cauzează ca starea generală să se miște puțin către acea destinație. Ca să nu mai zic la nivelurile înalte: cu o picătură de carismă într-un ocean de resemnare s-a terminat. Nimeni nu a avut niciodată vreo șansă. Și atunci, este treaba noastră să înțelegem aceste mecanisme. Și de asta creăm acest traseu.

În agenda inimii sunt zero lucruri la întâmplare?

Una dintre nelimitările câmpului electromagnetic este faptul că se propagă instant în toate direcțiile. Nu are nevoie de timp să ajungă la vreo destinație. El doar este. Este pentru că miezul există. Câmpul gravitațional al planetei Pământ nu se trezește dimineața și ajunge la prânz să se manifeste în gravitația acestui moment.

În schimb, dacă ne uităm la lumină, care are o viteză mult mai mică de deplasare — doar 300.000 km/s — soarele, din momentul în care *se „trezește”* și până să ajungă la Pământ, are nevoie de 7 minute și jumătate de a zbura cu viteza luminii. Un foton parcurge distanța de la soare, din momentul în care a fost transmis, până la ochii mei, ca să văd lumina, în 7 minute și jumătate. Ca să nu mai zic de distanța dintre noi și cea mai apropiată constelație, Alpha Centauri, care este la 4,36 ani-lumină. Ca eu să pot vedea o stea din constelația Alpha Centauri, au fost necesari 4,36 ani-lumină

pentru ca un foton să parcurgă distanța de când s-a născut până la ochiul mei.

Când vorbim de câmp gravitațional, el este instant în toate direcțiile. Și asta este inima: străbate spații, străbate timp, străbate materie, planete, străbate constelații întregi. Așadar, inima întotdeauna știe tot. Întotdeauna are o agendă care depășește axa timpului, axa cauzalității. Inima știe neștiind. Inima nu are nevoie de un inventar al lucrurilor de știut, pentru că este în permanentă prezență. Asta înseamnă că inima permite spiritului nostru să ne reconstruim permanent, cu o viteză infinită, în direcțiile care sunt de interes pentru noi și care ne cheamă prin dor. De asta inima simte dorul și nu mintea. În momentul în care s-a lăsat atinsă de frumusețea unui obiectiv, a unei realități, a unui lucru frumos — inima va simți dor. *Mai vreau. Îmi doresc. Vreau să fim împreună.* Am nevoie să fiu în preajma lucrului care îmi stârnește dorul, pentru că am acceptat să fie parte din mine.

Cum a ajuns parte din mine ceva atât de distant? Prin determinare. Prin a vedea ce devin eu fiind una cu ceea ce iubesc: obiectiv, persoană, realitate, societate — orice ar fi acolo. Prin urmare, în inimă totul este chiar acum. Într-o listă infinită și într-o ordine foarte bine știută și cunoscută, instant. Iar pentru omul care este prezent la inima lui, universul este o carte deschisă, iar el are puterea de a scrie acolo, orice. Toate acțiunile corpurilor umane vin din chemarea către completarea unei intenții. În momentul în care noi cauzăm o intenție, atunci fiecare acțiune pe care

corpul meu o va întreprinde va fi către finalitatea acelui obiectiv.

Să ne amintim din capitolele anterioare: Finalitatea nu este de a construi casa, ci de a te bucura de confortul, tihna, liniștea, siguranța, pacea din acea casă. Nu este: *construim case că suntem constructori de case*. Finalitatea unei relații nu este de a pune corpul tău lângă corpul altcuiva, ci bucuria conectării, bucuria iubirii, pacea de a trăi lângă persoana pe care o iubești. În același timp, când o intenție este la o distanță prea mare ca unui spirit într-un corp să o poată străbate până acolo, are nevoie de mai multe corpuri. Imaginează-ți nivelul de cauzalitate și răbdare de a lucra cu corpuri care e necesar să moară, să se nască și ulterior să crească, pentru a putea lua acțiuni către același obiectiv, creat în urmă cu două, trei vieți.

Determinarea este debutul vieții spirituale

Ne permite să sondăm nu doar în interiorul mai multor corpuri din acest moment numit *prezent, 2024*. Văzând corpuri, ne dăm seama că merg către obiective și doresc să devină, înfăptuind lucrul mecanic necesar. Însă putem privi și la un moment mai profund de determinare, pentru că saltul determinării este un munte cu diferite niveluri și infinite niveluri de profunzime.

Și atunci, înțelegând intenția unei vieți infinite, putem vedea cum determinarea asta străbate prin corpuri și ne

duce către un obiectiv stabilit poate cu multe milenii în urmă. Această propoziție am creat-o cu două tăișuri: corpurile noastre acționează în baza unor intenții bine stabilite, iar bucuria de a completa ceea ce e stabilit la începutul vieții sau la începutul lumii este tocmai aceea de a finaliza intenția și de a o cauza.

Unii oameni sunt *pofticioși*. Le place să creeze intenții infinite, care nu se termină niciodată, în care sunt într-o permanentă reconstrucție și necesită un șir nesfârșit de corpuri pentru a ajunge acolo. Și determinarea este debutul acestei înțelegeri.

Acțiunile se pot derula doar pe fire de intenție?

Perseverența, din volumul următor, ni se va arăta ca un joc de Lego sau de puzzle. Pe baza unei imagini mentale, punem bucățele de carton ale unei imagini reale. Exact în felul în care se construiește un puzzle — ne uităm la o imagine și apoi o transpunem în realitate, piesă cu piesă, până când se îndeplinește harta — exact așa funcționează și acțiunile umane. Trasăm intenția în spirit și apoi adăugăm, peste acel fir invizibil până la destinație, toate acțiunile care ne duc acolo. Așa a ajuns și puzzleul în lume. Cineva s-a prins ce înseamnă determinarea.

De ce oare pune cineva o piesă lângă alta, în acest puzzle imens de 2000 de piese? Nu-i pentru bucuria de a vedea imaginea completă? Ei bine, când imaginea creată în

acel puzzle este a ta, viteza cu care crezi acel puzzle în lumea reală este mult mai rapidă. De asta m-am bucurat enorm când am văzut că în lume au apărut puzzle-urile personalizate:

- Un puzzle cu chipul copilului tău — să vezi cât de repede îl construiești știindu-l.
- Un puzzle cu curtea ta — să vezi cât de repede se assemblează, cunoscând fiecare milimetru din ea.
- Ca să nu mai spun un puzzle cu chipul tău sau cu corpul tău — să vezi cu câtă ușurință, cu ochii închiși, îl reconstruiești în lumea fizică din bucățele aparent dezordonate, știind că e în tine.

Așadar, da — fiecare pas, fiecare acțiune din viața noastră se creează pe firul unei intenții pe care o avem.

**Este frumos să ne conectăm cu aceste intenții
și să le descoperim: înainte de proces, pe durata
procesului sau doar la final?**

Nivelul de trezire al unui om depinde de momentul în care își descoperă intențiile care îi cauzează acțiunile. Se spune că:

- un om este causal atunci când intenționează și acționează;
- un om este înțelept atunci când se uită la ceea ce face și înțelege cine este;

- un om este recunoscător atunci când se uită în urmă, la ce a făcut, și acceptă că *e ceea ce și-a dorit*.

Aceste forme de înțelepciune se regăsesc în cărțile următoare. Și toate au legătură cu a te uita la acțiunile tale și a înțelege că toate au avut dintotdeauna un rost și au izvorât din inimă. Pentru că suntem construiți în natura noastră să țintim întruna către construcție — cum punem boabele pe un ciorchine de strugure. Și la final, îl numim strugure.

Determinarea este o colecție de imagini cu realitatea de la capătul intențiilor noastre. Exact cum am descris jocul de puzzle — ne uităm în sufletul nostru, în inima noastră, și vedem ce dorim să punem în lume. Apoi, transmitem, pe baza dorului, corpului nostru nevoia de a acționa întruna, pentru a pune acest puzzle în lume și a-l lipi din acțiuni și bucățele de acțiuni. Acum, când mă gândesc... ce joc frumos ar fi: să captăm visul unui om și apoi să-i aruncăm la întâmplare o grămadă de acțiuni pe masă, lăsându-l să aleagă ceea ce întregește puzzle-ul din sufletul lui...

În momentul în care facem acest lucru, descoperim că misiunea noastră este de a lua imagini din sufletul nostru și, prin dorul oferit corpului, să cauzăm acest corp să acționeze, pas cu pas, până la transferul complet al acelei imagini în văzul lumii. Acolo. În lume. Acest parcurs, dintre lumea imaginară și lumea fizică, acest drum, dintre curajul de a-ți închipui și determinarea de a finaliza, se realizează prin acțiuni adăugate una în spatele celeilalte, pe axa viitorului,

prin abilitatea numită Perseverență. Deci, treaba noastră, într-adevăr, aici, este să mutăm imagini din invizibil în vizibil.

Și sincer? Creierul nici măcar nu face diferența. Dacă îi arătăm unui creier un măr și scanăm activitatea cerebrală, rezultatul este identic cu situația în care același om doar se gândește la măr. Scanările imagistice sunt absolut identice. De ce? Pentru că același lucru se întâmplă și în viața noastră reală: Ceea ce ne imaginăm și ceea ce înfăptuim sunt identice. Sunt doar la două capete diferite ale aceleiași intenții. Avem curajul de a porni proiectul, iar determinarea e puterea de a-l finaliza atunci când suntem compleți cu el. Între cele două margini ale intenției noastre, stă puterea de a parcurge, pas cu pas, în acțiune, drumul până la acea destinație. Și această putere se numește Perseverență.

La debutul înțelegerii spirituale explorăm viitorul prin intermediul determinării

Unul dintre lucrurile pe care oamenii le fac cel mai des, la acest nivel al curajului, la acest răsărit al vieții spirituale, este de a visa cu ochii deschiși, de a-și închipui că ceea ce este în interiorul lor ar putea deveni real. Prin întrebări simple, de genul:

- Cum ar fi dacă...?
- Cum ar fi dacă aș avea o cantitate nelimitată de resurse? Bani, iubire, încredere, oameni?
- Cum ar fi dacă ar zbura porcul?

- Cum ar fi dacă aş trăi în casa pe care mi-o închipui?

Corpul exersează, la acest moment timpuriu din dezvoltarea sa spirituală, abilităţile de a proiecta. Şi singurul lucru care leagă acest corp de periferiile curajului său este determinarea.

Când omul declară acel obiectiv ca fiind ceea ce-şi doreşte, se instalează dorul în sufletul lui. În momentul în care dorul s-a instalat, s-a terminat. Pentru că începem să ne lăsăm chemaţi, să ne lăsăm cuprinşi de mrejele aceluia vis, iar corpul nostru intră în acţiune automată către a înfăptui ceea ce dorim, ceea ce se află acolo – realitatea spre care ţintim. Ca să nu mai zic de cine devenim noi ca oameni prin zeciuiala pe care o primim la finalul aceluia act de completitudine... E frumos să vezi un om înfăptuind. E frumos să vezi un om lăsându-se chemat. Ca să nu mai spun că e profund să vezi un om dorindu-şi să devină ceva ca urmare a faptelor sale. Pentru că atunci iese din a face lucruri de nevoie, cum ai spus, şi intră în a face lucruri de voie. Pentru că acolo el realizează cine devine ca urmare a acelei întâmplări. Când faci lucruri de nevoie, se pare că primul lucru pe care îl dobândeşti este cunoaşterea corpului tău şi a capacităţii sale de a acţiona. Când faci lucruri de nevoie, instalezi una dintre primele forme de a fi şi anume: curajul să faci oricum. Iar acest curaj este 100% necesar pentru un om care încă nu vede, în puterea nopţii, dincolo de necunoscut, către ce ar putea deveni el ca urmare a îndeplinirii aceluia obiectiv.

**A face lucruri de nevoie este prima formă de curaj:
să ai curajul să faci ceva. Iar ulterior,
se instalează determinarea.**

Prin curaj cunoști reușita. Un mare proverb arhaic din cultura românească spune: „*Nevoia te învață*.” Cu alte cuvinte, nevoia îți dă curajul de a face lucruri care, aparent, erau inabordabile. Și, făcând lucruri inabordabile din nevoie ușor-ușor descoperi că, dacă te lași în locul în care ai nevoie, vei strânge spuma necesară ca să îndrăznești. Și când îndrăznești, te arunci în necunoscut și îndeplinești obiective. Cunoști nivelul următor: determinarea. Iar când ești suficient de determinat, cunoști perseverența. Când ești suficient de perseverent, devii motivat.

Și iată cum se creează treptele inițierii. Iată cum se naște o cunoaștere profundă, în care, permițându-ți pas cu pas, în ordinea firească a evoluției, ajungi să crești. Făcând curte unor visuri, din ce în ce mai mari, ajungi să deții un domeniu întreg: o fermă, un munte, o regiune, o planetă, un sistem solar. Și, la un moment dat, poate chiar întregul univers. Poți avea o grădină cu adevărat mare. La început, din nevoie — nevoia de a respira. Iar ulterior, de voie — făcând voia ta.

La nivelul benzii muncii, tot ce e posibil pentru posesorii de determinare este să depună tot efortul personal pentru a-și îndeplini visurile. La nivelul acestui om care locuiește în banda muncii — eu îl numesc omul harnic — el realizează că

ceea ce e posibil aici este munca corpului. Folosește lucruri pe care le cauzează și le controlează cel mai simplu: tot ce e la îndemâna corpului. *Acest pahar este la îndemâna mea și voi lua o gură de apă. Acel orizont este în percepția mea și îl pot atinge zburând.*

Omul, în timp, realizează că sunt diferite instrumente pentru a sonda diferite tipuri de universuri. La nivelul acestei benzi, numită banda muncii, omul este conștient că trupul este înzestrat cu capacitatea de a munci. Și, descoperind bucuria împlinirii, bucuria de a crea intenții circulare – *am dorit, am muncit, am obținut* – omul începe să devină gospodar. Și începe să se conecteze. Muncești, ai. Ai carte, ai parte. Cine se trezește dimineața, ajunge departe. Omul începe să se conecteze cu capacitățile de debut ale unui corp ascultător, în relația cu obiectivele. Ulterior, cu spiritul. Așadar, prin determinare, omul capătă abilitatea de a dori și apoi, din dor, de a munci. Muncind, obții. Obținând, te simți simțind. Devenind, mai vrei. Pentru că setea asta nelimitată te caută pe acasă întruna.

Așadar, oamenii muncitori, oamenii harnici, oamenii care locuiesc în banda muncii, încep să descopere cum munca este brățară de aur. Vrei aurul? Adu-mi munca! În momentul în care livrezi munca, obții aurul. Obținând aurul, achiziționezi ceea ce dorești. Următorul vis. Hărnicia este totul acum. La acest moment, în volumul 2 – Determinarea, hărnicia este următorul nivel. Observând că, fiind determinat, tinde să muncească asiduu către a obține ceea ce vrea să

aibă, ca să se simtă cum vrea să se simtă, omul descoperă circuitul acestei munci continue și îl identifică drept un șir de determinări numit hărnicie.

Hărnicia e suma determinărilor din viața noastră. E ceea ce ne face să ne ridicăm corpul în picioare. E ceea ce ne cheamă la acțiune. E ceea ce declanșează în sufletul nostru dor. Dor înseamnă:

- lucrul mecanic.
- acțiune concretă.
- Mă ridic și fac.
- *Mă cheamă și mă duc.* Aceasta este hărnicia.

Intențiile umane sunt conectate radial, total și natural cu perimetrul viitor al aurei noastre. Toate obiectivele noastre sunt... departe. Sunt departe la orizont, în distanță și invizibile. Tot ce noi dorim să se întâmple în viața noastră sunt lucruri pe care nici măcar radarul nu le detectează. Singurul lucru care le detectează este busola noastră interioară, cu ce dorim să înfăptuim în viitor. *Vreau un teren și un tiny house pe el. Vreau o colecție de 200 de cărți să fie ghid pentru această omenire. Vreau o relație de calitate cu oamenii pe care îi iubesc.* Toate acestea sunt invizibile și departe, în timp și spațiu. Și dacă unesc toți stâlpii, observ care este gardul noii mele variante. Dacă iau și consider fiecare obiectiv spre care visez un stâlp și apoi îi unesc cu plasă voi descoperi dimensiunea noii mele grădini. Cum ar fi să începem să unim acest perimetru cu plasa noului gard? Cum ar fi să mutăm chiar azi gardul din *cine sunt și ce am acum*, din zona mea de

confort de azi, până la limita visurilor mele? Oare ce aş deveni eu dacă visurile mele ar deveni realitate? Şi dacă îmi place ce aş deveni, oare ar fi în regulă ca azi, în virtutea acestui dor pe care îl resimt faţă de cine urmează să devin, să îmi las corpul liber în acţiuni către ceea ce-mi doresc? Oare mi-e permis? Oare să fac?

În momentul în care relaţionez cu aceşti stâlpi din noua grădină, din noua versiune, din noua suprafaţă a conştiinţei mele, a aerei mele, oare dacă mă las în virtutea aceluia dor, pot să văd ce acţiune ar trebui să iau să ajung acolo? Iubesc să cuceresc noi teritorii. Şi o fac lăsându-mi corpul liber în dorurile sale, ţintind către obiectivele ce merită determinarea şi împingând gardurile până la limitele corpului. Şi apoi îi mai dau o clipă de răgaz corpului, ca să afle cine a devenit. Şi el află — cu mirare — noile posibilităţi, noile variante, noile forme de limbaj, noile atitudini şi noii oameni din noul spaţiu. O grădină mai mare include mai mulţi oameni. Aşadar, dacă vreau oameni în curtea mea, nu-i firesc să împing stâlpii mai departe? A cui este treaba? Nu devine o chestie personală?

Mi-e dor de nelimitare. Mi-e dor de nemărginire. Pentru că acolo-i ţinta mea. Şi mă cheamă întruna. Şi accept în fiecare secundă ceea ce mă cheamă. Sunt eu din viitor, vorbindu-mi frumos, azi, aici. Şi iubesc acel om. Îmi place să-l aud. Ce-mi zice şi-ncotro mă-ndeamnă. Îmi planific să fac curte unui vis. Şi fac asta de-o viaţă. Mai întâi îl visez, apoi îi fac loc în viaţa mea. Când i-am făcut loc, e necesar să mut gardul ca să-l includ. Cine doreşte ca visurile să rămână peste

gard prea multă vreme? Apare dorul. Cum îl gestionăm? Mutăm gardul. Cum mutăm gardul? Creând resursele necesare pentru a include acel vis în stilul nostru de viață. Cum le creăm? Prin hărnicie. Muncindu-ne corpul către a include noile posibilități în stilul de viață actual.

Posibilitatea de a trăi într-un stil de viață numit *atletic*, de a trăi într-un corp care are trăsătura numită *anduranță*, nu presupune oare munca alergării? Munca efortului? Sala? Febra? Tensiunea? Ridicatul? Durerea? Bineînțeles. Îmi doresc acel tip de corp? Da. Plătesc prețul în avans. Mai întâi febra, și apoi rezistența. Mai întâi se rupe fibra musculară, și apoi creșterea. Mai întâi mersul la sală și apoi se instalează disciplina. Toate sunt într-o ordine știută bine de inimă. De ce altfel aş accepta suferința febrei musculare, dacă nu înțelegând că-i costul plătit pentru anduranță, vitalitate și tinerețe? N-am merge la sală dacă n-am înțelege asta. Dar ghici ce? Ne ducem. Deci știm. Întotdeauna am știut.

Continuând pe linia nemărginirii, mi-am creat un obiectiv: să călătoresc pe munte. Și mi-am dezvoltat deprinderea de a sonda nemărginirea. De a privi în orizontul infinit până la marea cea mare. Știind că, încă de la 13-14 ani, am încurajat în ochii mei obișnuința nemărginirii — de a privi adânc în văi, în distanțe — acest lucru a devenit mai târziu o nemărginire creată în gândire, în portofel, în relațiile cu oamenii. Deprins fiind de mic cu nemărginirea, este ea prezentă azi? Da. *Copil fiind, păduri cutreieram*. Oare nu de mic și-a creat Eminescu obișnuința de a-și lăsa voința liberă

și de a cutreiera prin lume și viață, de a explora adâncimile spiritului uman? De mic copil mergeam prin pădure. De mic copil m-am dus la arte marțiale dorind în adâncul meu: mai întâi curaj, apoi determinare, apoi disciplină, ulterior — certitudine totală. Oriunde mă duc, sunt în siguranță. Și nu pentru că știu să lupt, ci pentru că știu cum să nu lupt. Această determinare, această disciplină instalată devreme, a determinat felul în care mă poziționez acum: perfect echilibrat — picioare, umeri, fese. Este oare disciplina de a fi prezent la felul în care corpul meu se manifestă? Este oare ceva ce se manifestă în limbajul meu azi, acum? Și dacă mă duc la capătul intenției aceluia copil, pot vedea cum ceea ce a creat el acolo traversează prin viitorul lui până în clipa de azi, și ulterior mai departe, prin următoarele intenții și obiective — pe o direcție bine aleasă. Oare a fost inconștient doar din cauza vârstei? Oare mărimea corpului determină nivelul de precizie? Oare oricare din corpuri contează în vreun fel? Sau treaba lor este să le pun la treabă în slujba unei intenții milenare? Sunt sigur că în volumele următoare vom afla răspunsul la asta.

Tema acestui capitol este de a iubi chemările noastre. De a ne lăsa în dorul nostru să săvârșim ceea ce urmează. Să săvârșim înțelegând că nicio acțiune nu este o întâmplare. Cea mai mare parte din suferința umană se naște rezistând dorurilor noastre, înăbușind chemarea spre ceea ce urmează să devenim. Cea

mai mare parte din lacrimile unui om curg rezistând la ceea ce iubește.

Iubiți! Lăsați-vă duși de dor și aruncați-vă în chemările obiectivelor voastre, pentru că determinarea vă duce doar spre ceea ce urmați să deveniți. Punct.

Capitolul 5. Născut pentru a închide cercul

Se poate spune că structura corpului uman este creată pentru a duce lucruri la capăt, pentru a face lucrurile să se întâmple în realitate. Având în vedere că toate acțiunile pe care omul le face sunt ca urmare a unei intenții — intenție care este creată la nivel spiritual, de o structură diferită de corp — înseamnă că trupul, în sine, nu are intenție. I se spune ce să facă. Așadar, putem afirma că am creat prezența noastră fizică pe acest Pământ pentru a încheia bucla intenției. Intenționăm. Apoi se întâmplă. Întâmplându-se, finalizăm. Finalizând, accesăm un salt de conștiință: o nouă înțelegere, o nouă perspectivă, un alt nivel de împlinire, un alt nivel de putere — la costul corpului care se consumă în acest proces.

Corpul este născut pentru a închide cercul. Cercul intenției. Pentru a aduce completitudine, completitudine exact ca în rugăciune: *Precum în cer, așa și pe Pământ. Precum în invizibil, în intenție, la fel și în corp, în acțiune*. Se pare că această circularitate a vieții umane este cu rost. Și, în momentul în care înțelegem rostul ne putem, cu ușurință, arunca în viață să ne bucurăm de însuși designul vieții — acela de a închide intenții.

De aceea omul se simte extraordinar de viu atunci când este în starea de completitudine. Se pare că atunci când nu ne urmăm dorul, suferim. Când nu ne urmăm chemările,

ne resimțim. Și când nu acționăm către ceea ce visăm, ne îndurerăm.

Suntem făcuți pentru a închide cercul. Corpul nostru este născut de către spirit pentru a închide cercul

Omul își înțelege rostul de a da viață gândurilor sale. În momentul în care intuim rostul determinării, nu devine oare rostul nostru de a lua tot ceea ce imaginăm, tot ceea ce creăm la nivel imaginativ, în sufletul, în spiritul, în gândurile noastre și să le punem în realitate?

Tot ceea ce ești se reflectă în oricare dintre nivelurile următoare. Dacă eu sunt un om fericit, se va reflecta în zâmbetul meu, în postura mea, în faptele mele, în creațiile mele, până și în felul în care comunic. Dacă eu sunt un om fericit, locurile prin care merg vor fi comedie. Drept urmare — așa și este.

Dacă eu sunt un om disciplinat, felul în care vei găsi paharele pe masă, felul în care ies cuvintele pe gură, felul în care stau pe acest fotoliu va arăta cine sunt, în energiile mele invizibile. Spiritul transmite instant toate trăsăturile către lumea materială. Așadar, orice din lumea aceasta este construit pentru a ne susține să înțelegem că: rostul nostru este să materializăm.

Suntem aici să punem acest corp la treabă. Și în momentul în care îl punem la treabă, începem să merităm:

- ceea ce dă fericire corpului: secrețiile hormonale,

- ceea ce dă fericire și încântare comunității: realizările, servitutea, inovațiile.

Iar acesta este rostul nostru: să construim, în viața reală, un puzzle făcut din acțiuni concrete, măsurabile și repetabile, după chipul și asemănarea celor pe care le-am imaginat, adică a intențiilor noastre, a locurilor pe care le ducem în dorul nostru. „Mai am un singur dor”, după cum zicea Eminescu. Și atunci, prin ceea ce facem, putem recunoaște că am mutat în realitatea fizică viziuni, intenții și obiective care odinioară erau invizibile, existau doar în interiorul nostru, la costul și efortul mecanic al corpului.

Corpul nostru are rol de căraș. Un cercetaș. Ne-am pus pe firul intenției și am început să-l marcăm cu acțiuni pentru ca, la final, să recunoaștem în realitate puzzleul pe care l-am mutat din lumea noastră interioară în lumea noastră exterioară. Și acesta este debutul integrității din volumele avansate.

Completitudinea e determinarea ajunsă acasă

În momentul în care mergem prin lume și onorăm, dăm crezare dorurilor noastre, mergând pe firul intenției cu determinare până la obiectivul pe care îl transpunem fizic prin muncă în lumea materială, avem acces la bucuria completitudinii – acel sentiment de împlinire, de vis atins, de „*am marcat cu steagul acest vârf*”, am cauzat viață să se întâmple.

Un vis neîndeplinit nu are de ce să cauzeze niciun soi de emoție pozitivă. Este un vis în proces sau poate un vis aruncat în resemnare. În schimb, atunci când cuplăm prin determinare și permitem dorului nostru să îndeplinească prin acțiune ceea ce am imaginat, sentimentul de completitudine trăit la destinație îi oferă omului rost. Ca să nu mai spun că oferă acces la un surplus de energie — un surplus care, mai târziu, se materializează în banda încrederii. Știind cine sunt, uitându-mă în urmă, am încredere că voi cauza cel puțin la fel de mult, pe baza înțelepciunii asimilate.

Așadar, da. Suntem construiți să urmărim completitudinea. Iar oamenii care duc dorul completitudinii merg prin viață nefinalizând, pentru că au nevoie de saltul imediat următor care le aduce pacea în suflet — și anume determinarea. De... terminat. De dus până la capăt. Când ai terminat, devii complet, pentru că se închide intenția. Ți-ai extins gardul până la limita pe care ți-ai propus-o. Și cu un milimetru mai devreme dacă e pus gardul cauzează în corpul nostru conversații interioare: „Ah... mi-aș fi dorit mai încolo.” În schimb, atunci când duci gardul până la locul în care l-ai imaginat, se întâmplă minunea:

Am făcut exact cum mi-am dorit.

Am făcut ceea ce mi-am propus.

Am făcut după cum am visat.

Iar acel loc, numit completitudine, cauzează în om un echilibru. Cauzează în corpul uman un echilibru – la nivel hormonal, la nivel postural, la nivel emoțional, la nivelul liniștii

gândurilor, la nivel social – acel om este considerat o contribuție, o valoare, oriunde s-ar duce. Prin urmare, determinarea este o componentă profund socială. Pentru că arată lumii că se poate. Un om văzut terminând, văzut în lista lui determinat, văzut cauzând lucrurilor să se finalizeze, este instantaneu inspirație pentru ceilalți. Pentru că oricât de incipientă ar fi energia determinării, ea este molipsitoare și contagioasă.

Toate energiile care onorează viața sunt contagioase. Toate energiile care fac obiectul studiului Spiritonomics — fiind peste 200, de la curaj până la avatar — vor cauza instant inspirație în oameni. Și prin asta contagiune pozitivă.

La fel ca orice structură ce pulsează, omul are misiunea de a crește până la limita imaginației sale. În momentul în care înțelegem natura vieții și faptul că ea pulsează: flux, reflux, răsărit, apus, sistolă, diastolă, viață, moarte, în momentul în care înțelegem respirația vieții, înțelegem că există un timp pentru creștere și un timp pentru recuperare, un timp pentru expansiune și unul pentru odihnă, un timp pentru expediții și aventură și un timp pentru porceală și leneveală. Prin urmare, înțelegând ritmul vieții, omul poate să-și ajusteze înțelegerea, pe baza propriei sale observații:

- Dacă soarele răsare și apune, oare nu există un timp în care și eu să mă extind și un timp în care mă odihnesc?

- Oare nu este un timp în care îmi exersezi determinarea și unul în care mă delectez în grădina nou creată?

Dacă ieri am extins gardurile și am mutat mai departe limita grădinii mele, oare azi e timpul să mă relaxez în noua zonă de confort, proaspăt definită, și să mă bucur de confortul extins la ceea ce, odinioară, era doar visul zilei de ieri? Oare a celebra are sens?

În momentul în care omul înțelege aceste ritmuri, va putea să-și alinieze viața cu natura și nu va intra niciodată în burnout, nici în lipsa de sens ori devitalizare, ci va ști mereu să-și asorteze eforturile de expansiune cu cele de odihnă.

Flux, reflux.

Mă extind, cuceresc. Mă întorc, mă odihnesc. Reasimilez. Înțeleg că noua zonă de confort este acum până la stâlpii care marcau visurile de ieri.

Și pot începe o nouă zi, mâine.

- Noi stâlpi.
- Noi visuri.
- Noi garduri de mutat.
- Noi paradigme de depășit.
- Noi provocări.
- Noi contexte de a munci.
- Un nou lucru mecanic al corpului.
- Un nou cost.
- Mai îmbătrânesc puțin în corp.
- Mai depun puțin efort.

Plătesc prețul pentru un nou acoperiș, un nou gard, o nouă definire a granițelor. Pentru ca mai apoi să mă odihnesc întrebându-mă: *Cine am devenit eu azi, ca urmare a toată creșterea mea? Cine pot fi eu și cum mă pot simți în această nouă grădină, ca urmare a tuturor lucrurilor în care am fost ieri aici?* Este un sentiment de desăvârșire. Determinarea este trambulina către sentimentul de: „Viața merită trăită.” Este una dintre semințele principale din pasiune.

Pentru că, înțelegând acest flux și reflux, omul nu va rămâne niciodată în întunericul unei vieți lipsite de direcție, ci se va lăsa ghidat de visurile sale, se va lăsa chemat de dorurile sale, va fi permanent cu dorința de a pune stâlpi mai departe, de a muta gardurile mai departe, de a face un studiu al propriei structuri în legătură cu: *Ce urmează eu să devin dacă această grădină se dublează? Ce tip de oameni vor veni în noua mea grădină dacă eu devin mai versatil, mai puternic, mai clar, mai iubitor, mai creativ, mai loial, mai abundent?* Dacă anul acesta au fost atâtea, oare câți vor fi la anul, cu o grădină mult mai profundă? Pe orizontală sau pe verticală?

În momentul în care omul își înțelege ritmurile, fără nicio zăbovire sau amânare, el își va accepta odihna, pentru că odihna este de fapt cartografierea: crearea noilor hărți pentru noua zonă de confort. De asta, ca urmare a unei transformări, un pas foarte important este ca omul să meargă prin lume, în preajma unor oameni pe care i-a mai întâlnit în viață și să se redescopere: *Cine am devenit ca urmare a procesului de transformare?*

Ce surpriză! Să vezi noile perspective, noile reacții ale oamenilor față de noul TU, cu granițe extinse. Ce se întâmplă? Și cât de diferit se întâmplă? Să faci cunoștință din nou cu aceiași oameni vechi și să realizezi că doar tu te-ai schimbat. Și, în schimbarea ta, totul s-a schimbat în jurul tău. Tu doar ai mutat gardurile.

Dacă până ieri erau la limita mâinii și azi sunt la 10 km distanță, ce au devenit oamenii vechi într-o grădină nouă, în grădina ta cea nouă? Și vei vedea că nelimitarea ta cauzează, de fapt, în oameni dorința de a vrea mai mult, de a vedea mai mult, de a putea mai mult, de a cere mai mult, de a îndrăzni mai mult. Acolo apare pofta de viață. În toți odată. Într-o grădină largă încap mulți oameni.

Acceptarea visurilor este echivalentă cu promisiunea de a le acționa. Există și visuri pe care nu le acceptăm?

Corpul nostru este adevărul. În momentul în care am zis „da” unui vis — conștient sau subconștient — fie că îl poftim, îl râvnim fără să știm, fie că îi spunem „da” privindu-l în ochi — corpul nostru se transformă instant. Se pune în slujba aceluia vis și începe să-l făptuiască. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când suntem în acțiune, când corpul nostru este în acțiune, înseamnă că am spus „da” unui vis. Și, dacă suntem prezenți, știm cărui vis i-am spus da. Ne punem corpul în acțiune cu claritate. Sau varianta B: Uitându-ne la acțiunea noastră, ne putem întreba: *Oare spre ce vis se îndreaptă corpul meu?*

Căruia vis am spus da, de se duce atât de repede și fără rezistență?

La polul opus, într-o lume mai puțin conștientă, există rezistența la visurile noastre. Și ea se poate măsura, observând momentele în care ne luptăm cu ceea ce ne cheamă și felul în care ezităm să răspundem chemării. În momentul în care facem acest lucru, gardul rămâne pe loc, iar omul suferă după un spațiu mai mare:

- Este senzația de sufocare.
- Este omul pe care îl strânge viața.

În momentul în care viața ta te strânge, în forma în care este, e pentru că zici „nu” unui stâlp care se cere mutat de multă vreme. Și în momentul în care observi asta, e un singur loc în care poți lucra - CURAJUL:

- Dezvoltarea curajului.
- Treptele curajului.
- Cum să creezi curaj.

Este nevoie de exercițiu pentru a străpunge cu curaj perimetrul zonei de confort, de a îndrăzni să rupi plasa în direcția în care vrei să treci prin gard și să atingi noi lucruri. Așadar, pentru oamenii care sunt în rezistență față de propriile visuri, recomand cu blândețe dar fermitate: primul volum din seria Spiritonomics: *Curajul*.

- Cum să rup gardurile.
- Cum să rup hățurile.
- Cum să îndrăznesc să ies în fața porții și să caut — mai întâi — *ceva*. Orice.

- Cum să îndrăznesc să vreau *ceva nou*.

Toate aceste discipline au fost descrise în volumul anterior. Așteptând la gard noutatea să vină către tine, tot ceea ce este vizibil este doar din confortul casei tale. Acolo nu vei întâlni: noi provocări, noi înțelegeri, noi acțiuni. Este necesar:

- să sari gardul,
- să încui poarta,
- să dai foc la bărci,
- și să-ți permiți să sondezi întunericul cu zero instrumente, cu zero certitudini, cu absolut zero asigurări că-ți vei regăsi drumul.

E necesar să te arunci:

- Să te arunci de pe stâncă în apă, neștiind să înoți.
- Să te arunci într-o iubire, neștiind dacă acolo vei fi în siguranță sau nu.
- Să te arunci într-o conversație, neștiind cuvântul următor.

Toate acestea sunt dovezi de oameni determinați, care au avut curajul să pășească peste hotarul cunoscut și știu sigur că această călătorie va conduce la visul lor. Pentru că între noi și vis este determinarea care ne leagă. Și niciodată nu avem cum să ne rătăcim.

Realitatea este o continuă visare colectivă. Este marea intenție. Într-o lume în care toți oamenii visează știind că visează, înseamnă că doresc. Și știind că doresc, înseamnă că au obiective. Când toți, odată, fac asta, devine o lume de

visători. Și într-o lume în care a visa devine o disciplină globală este posibil ca toți să viseze mici piese de puzzle dintr-un vis mai mare — numit Marea Intenție. Această mare visare, această mare intenție este un vis coordonat de o Conștiință care are această civilizație la degetul mic. Și în momentul în care oamenii înțeleg asta se lasă ghidați către acea nemărginire. În momentul în care oamenii înțeleg că fac parte dintr-o visare colectivă, se aruncă în mare și se bucură de ea. Și așa se nasc energiile înalte: apartenența, unitatea, reverența în fața vieții. Aceste energii pot apărea doar în preajma unei mari visări, a unei Mari Conștiințe.

Știind mecanismul corpurilor, că ele se lasă ghidate de intenții și continuă să acționeze către ceea ce s-a visat, și înțelegând acum că toți facem parte dintr-o mare visare, e posibil ca... Toți să executăm părțica noastră din marele puzzle al Marii Intenții?

Cum pot ști că sunt în marea intenție?

Știind sau neștiind, întotdeauna vom face. Orice corp în acțiune se pune în mișcare prin faptul că se lasă chemat de dorul său. Cu toții suntem chemați de dorurile noastre într-un ocean de oameni care își urmează visul.

În momentul în care suntem în acțiune către visul nostru, executăm o porțiune, o piesă de puzzle din Marele Plan. Este totuși puțin cam devreme ca un astfel de răspuns să fie accesibil la nivelul determinării. Acest răspuns la

întrebarea ta apare din zona de apartenență: *Îmi fac partea mea din Marea Intenție*. Exact cum facem la Wisdom când punem mâncarea fiecăruia în același boci. Și atunci, tot ce am eu dispare și devine al nostru. Este un mare pas care se face în preajma unei Mari Intenții, a unei Mari Conștiințe Colective. Dar până acolo, mai avem zeci de cărți de explorat în această serie.

Așadar, în momentul în care oamenii își permit să observe că fiecare dintre ei își onorează obiectivele determinării, se lasă chemați prin dor către o destinație, care se convertește mai întâi în realitate fizică, și ulterior într-o zeciuală ce ne crește. Simplul fapt că vedem pe toată lumea făcând acel lucru, ne cauzează întrebarea: *Oare lucrăm la același lucru? Care e lucrul pe care îl avem în comun?* Oare nu visarea și conversia lucrurilor din vis în realitate? Și atunci, dacă asta e tot ce avem în comun, mutăm lucruri din vis în realitate, fiecare și toți odată, oare visul este colectiv?

Fiind în Marea Intenție, putem să ne întrebăm: *Oare cine a creat-o? Dacă e mare, am creat-o toți odată? Unul dintre noi? Cine o fi pus această Mare Intenție în plan?* Oare facem parte dintr-o conștiință, dintr-un stup? Oare lucrăm ca albinele la același fagure? Ca porumbul la același lan? Ca păsările la același stol? Ca norii la același cer? *Oare suntem parte din ceva care ne cheamă pe toți, deodată?*

Acesta este debutul către a lucra la unitate. Este un debut timpuriu, cu întrebări puse devreme. Însă acum avem

un manual, așa cum îl numeam în cartea *Curajul*: manualul de Utilizare al Identității Umane.

Intenția este ceea ce astăzi numim Viață. Luând-o cronologic pe durata ciclului de viață al unui om, putem vedea că am pornit de la zero: am venit în această lume goi-goluți, doar cu o puternică intenție de a trăi. Am venit cu poftă de viață și cu intenție de a materializa. Și atunci, înțelegând lucrul ăsta, se poate spune că: *din acel moment numit zero, am construit întruna — intenții cu intenții*. De la:

- conversia dinspre lapte către mâncare,
- dinspre mers târâș către mers în picioare,
- dinspre dezbrăcat către îmbrăcat,
- dinspre a nu ști către a ști,
- dinspre a fi un copil la a fi un adult.

Se poate spune, înțelegând asta, că ce avem noi de făcut aici este: să împingem intenții către formarea unei vieți. Descoperind simplul nostru fel de a fi: curajul, determinarea, îndrăzneala, finalitatea – putem vedea că: tot ce este în viața noastră, care la momentul nașterii era zero, a fost construit intenționând și îndeplinind. Ne-am muncit corpul, construind imagini de la o viață inițial goală către una plină, care urmează să se verse în conștiința colectivă. Cu alte cuvinte: tot ce este în viața noastră acum a apărut ca urmare a îndeplinirii intențiilor de până acum.

De aceea nevoia oamenilor de a deveni părinți: pentru Marea Intenție, avem nevoie de o mare de oameni. Pentru o mare de oameni, avem nevoie de o mare de corpuri. De ce

avem nevoie de atâtea corpuri? Pentru că avem o grămadă de intenții, de... terminat. Și de aceea invocăm, prin intenții, noi spirite. Ele, inspirate de chemarea noastră, vin aici și spun: „Da, vreau să mă nasc din aceste două corpuri care muncesc la crearea materialului genetic pentru ceea ce eu am de înfăptuit din Marea Intenție.”

Un ocean de picături care, deși sunt separate, creează valuri împreună. Acesta este oceanul. Nicio picătură nu-și pierde individualitatea, în schimb, toate interacționează ca una. Avem un ocean de picături, cu valuri din multe picături. Cine le mișcă? Luna. *Intenția mișcă lumea fizică*. Un lucru este departe, dar mișcă o lume întreagă de picături. O simplă intenție poate mișca întreaga planetă, întregul univers. Și de-aia se numește: de-termina-re.

Unde există viață, se intenționează

Fiecare lucru din jurul nostru — pe care îl vedem că există, care este observabil — a fost cândva visul cuiva și s-a materializat prin mutarea gardului:

- Instalațiile care filmează.
- Microfoanele pe care le purtăm.

Toate acestea au fost visul cuiva de a transmite comunicarea mai departe — în formă verbală, audio, video. Cu alte cuvinte, dacă putem observa ceva în realitate, a fost intenția cuiva. Cineva, acolo, a îndrăznit și apoi a terminat. A

finalizat îndrăzneala, punând în realitate acel vis, prin lucrul identității sale, prin punerea la muncă a propriului corp.

Orice e în jurul nostru e dovada că cineva a intenționat.

- Tabloul de pe perete.
- Luminile din fața noastră.
- Clădirile.
- Cablurile.
- Automatul de apă.
- Cărțile din rafturi.

Toate arată că a existat intenție. Și, unde există intenție, a trecut o conștiință; intenții mari — conștiințe mari. Așadar, viața arată că cineva, acolo, intenționează.

Dacă există viață în interior, înseamnă că cineva intenționează — chiar acum — la niște rezultate materiale. Și, cu siguranță, va pune la treabă acel corp, către materializarea propriei liste de... terminat.

Toate rezultatele materiale provin din viață

Având în vedere setea noastră de completitudine, având în vedere că suntem chemați irezistibil prin acest dor, căruia nu-i putem opune rezistență, înseamnă că, dacă avem oameni care visează, vor exista consecințe în lumea fizică. Una dintre puținele, poate chiar singura disciplină a omului care nu poate fi controlată este visarea. Dacă avem un om visând, acel om, cu siguranță, va îndrăzni ca, prin determinare să-și îndeplinească visul. Dacă avem oameni visând chiar

acum, ne putem baza că mâine realitatea asta va fi transformată de ei. Pentru că, determinați fiind, chemați fiind, lăsându-se liberi în virtutea propriului lor dor, ei vor cauza acțiune după acțiune, până când acele lucruri se vor materializa.

Absolut tot ce există în realitatea fizică este rezultatul dorului cuiva. Văd urme de dor oriunde mă uit. Mă uit în lume și văd urme de dor:

- Dorul de a construi locuri în care oamenii să trăiască confortabil — mici zone de confort, numite *apartamente*.
- Dorul unui om de a lăsa umbră, pentru ca temperatura să fie favorabilă vieții — iată multitudinea de *copaci*.
- Dorul unui om de a construi — și prin dorul lui s-a născut *macarava* de la orizont.
- Dorul unui om de a fi conectat cu divinitatea — și iată *biserica*.

Locuim într-o lume plină de doruri. Și toate acestea sunt urme de viață. Ceea ce înseamnă că se intenționează întruna.

Într-o lume cu rezultate materiale, niciodată nu ești singur, pentru că te scalzi în intențiile celor care au creat-o și au făcut-o să se întâmple. Și acum avem de ales: Îmi las dorul... dor? Sau îl duc și îl materializez, ascultându-i chemarea? Pentru că atunci când mă arunc în chemarea dorului, cu siguranță, lumea din jur va căpăta forma sufletului meu. Și atunci trăiesc într-o lume tare frumoasă.

Lumea materială este semnul de viață că cineva trece pe acolo și intenționează

În momentul în care ne simțim singuri și ne uităm în jur, și vedem atâtea rezultate finalizate de către oameni determinați, atâtea visuri mutate din imposibil, din invizibil, din nemăsurabil, într-o realitate în care ochii acestui corp percep dovada fizică a existenței cuiva, atunci se instalează liniștea. Ne amintim că trăim într-o lume de creatori și atunci se instalează pacea. Pentru că știm: se poate duce un vis la finalitate. Înțelegând acest lucru, având acest exemplu permanent în jur, apare, prin simpla inspirație, îndrăzneala și puterea de a continua pe visul tău.

Cunosc oameni foarte apropiați care au ajuns la determinare, lăsându-și curajul să se declanșeze ca urmare a faptului că *alții au putut. Dacă ăla a putut, eu ce-am?* Suntem oameni. Avem aceleași trăsături. Două mâini, două picioare, două urechi. Atunci se naște îndrăzneala, determinarea și dispoziția de a munci corpul în direcția în care a fost construit: de a muta lucruri din invizibil în vizibil prin muncă. Iar această muncă vine la pachet cu:

- satisfacția completitudinii,
- zeciuiala de la finalul unei intenții închise circular,
- și, poate cel mai important, accesul la noi niveluri.

Pentru că, atunci când ne permitem să înmagazinăm bucuria finalizării unei intenții, surplusul care se creează se

duce direct într-un stoc interior ce ne garantează evoluția. Cu alte cuvinte, dacă vrei să evoluezi, e de ajuns să muncești. Pentru că de acolo va răsa:

- surplusul necesar abordării unei realități mereu noi,
- puterea de a împinge gardurile, dincolo de limitele de ieri și aproape de limitele visate.

Împinge gardul până unde visezi. Și asta îți va garanta creșterea.

Capitolul 6. Răsăritul rostului

În momentul în care începem să descoperim satisfacția completării intențiilor noastre, viața începe să prindă rost. Înțelegem că ceea ce ne dă rost este să închidem intenții prin fapte măsurabile, să ne folosim corpul pentru a pune visul în realitate.

Viața cu rost permite de fapt unui om să-și descopere sensul. Iar sensul nostru este exact acesta: să punem în lume aceste lucruri invizibile, prin munca corpului, transformându-le în vizibile. Acesta este răsăritul rostului. Mai târziu, rostul se va transforma în viață cu sens care, la rândul ei, se va transforma în apartenență — atunci când sensul vieții pentru mai multe persoane devine același. Ulterior, acest sens colectiv se va metamorfoza în noi forme de existență. Dar la acest moment, este doar răsăritul. Abia începe să-l vedem pe cer. Strălucește ceva... *Oare ce-o fi?*

- Este un soare?
- Este un rost?
- Este ceva ce aș putea să accept că sunt?
- Sau poate pot să îndrăznesc să mut gardul tocmai acolo? Rămâne de văzut în acest capitol.

Chemați de propriile intenții, oamenii descoperă ce se află la începutul ascensiunii spirituale. Omul descoperă că, după fiecare completare a unei intenții, după fiecare îndeplinire a unui obiectiv, după fiecare închidere a buclei

dintre curaj și determinare, apare ceva în plus — dincolo de realitatea materială — respectiv bucuria de a finaliza, acel plus de încredere și putere, acel salt în împlinire, apare ceva nou întotdeauna.

El începe să guste debutul unei realități în care se poate mai mult, în care există ceva dincolo de obiectivul însuși și se deschide pofta omului de a strânge această rouă, acest polen, acest nectar din grădina obiectivelor îndeplinite, și atunci omul devine capabil să dorească să creeze obiective. Omul, înțelegând cât de bine îi face să completeze și să finalizeze ceea ce-l cheamă cu dor, începe să-și dorească în mod conștient să aibă obiective, pentru că știe că miza este în favoarea lui. Adică va finaliza un obiectiv și îl va îndeplini, va completa intenția și va mai primi încă ceva. Acel „încă ceva” — acea zeciuială, acel surplus, acea surpriză de la final — în care apare o piesă de puzzle a unei realități pe care să se țiească către o nouă direcție.

La început, poate pare noroc. Apoi, poate devine intuitiv: „Hei, mi-a venit o piesă pe care o folosesc mai târziu.” Iar poate, la niveluri mai avansate, omul își cauzează propriile piese de puzzle, asfaltând în fața lui drumul către un destin creat în mod expres, intenționat și voluntar.

În oricare din fazele acestea ar fi oamenii, ei descoperă dulceața de a încasa zeciuiala. Bucuria de a merge spre completitudine, către acel aspect al unei surprize venite din partea Universului: primești tot ce ai vrut și încă ceva. Această formă de a ne ține curioși, această iubire părintească a unui

Univers în care dai, primești ce ai și încă ceva, cauzează în om bucuria. Dorința. La capătul unei determinări finalizate, la capătul unei intenții circulare închise, se află ceea ce ne dă poftă să mutăm gardul și mai departe.

În alt context, poate s-ar numi lăcomie, dar, având în vedere că este un dar venit din partea Universului, eu îl numesc: iubire părintească. Pentru că Universul este evident că dorește ca noi să îndrăznim, să visăm, să putem și să țintim la următorul gard.

Și, la un moment dat, se pierde rostul gardurilor personale și gardurile pe care le împingem încep să fie garduri colective: Cum ar fi să trăiesc în mijlocul unei comunități care e nelimitată? Cum ar fi să trăiesc într-un grup de oameni unde toți intenționează către același lucru? Oare cum ar fi ca acest grup, această comunitate, această țară, acest neam, această planetă să fie unificată în fiecare moment?

Începem să punem numărul la gardurile altora, poate chiar mai mult, la gardurile tuturor. Și asta înseamnă pionierat. Și asta înseamnă aventură. Și asta înseamnă servitute. Acolo omul dispare. Și devine universal.

Când se pune omul în slujba tuturor, în slujba unei cauze colective?

În momentul în care omul înțelege că o formă de a plusa dimensiunea jocului personal este să iubească să

pluseze jocul colectiv, atunci determinarea capătă o altă dimensiune. Te duci la un nivel și mai profund. *Eu oricum pot...* Dar ce-ar fi să pot, știind că rezultatele nu sunt ale mele? Să mă duc pentru simpla zeciuală până acolo? Să îndrăznesc pentru zeciuală? Restul consecințelor materiale deja știu că le voi cauza. Dar ce-ar fi ca singurul motiv pentru care mă duc acolo să fie încrederea că Universul mă vede, mă recompensează din iubirea lui părintească, cu o zeciuală care face diferența — și mai tare — mai departe?

Aceia sunt oamenii care pot renunța la impactul fizic al acțiunilor lor, donându-l în avans către colectivitate, și mulțumindu-se cu ce devin ca urmare a acelor acțiuni. Este ceva superb să vezi un astfel de om. Este o comedie inocentă, creativă și absolut divină. Să vezi un om care e acolo pur și simplu pentru că știe că va crește doar existând în mijlocul altor oameni.

Determinarea este semnul începutului de responsabilitate?

În momentul în care ne asumăm toate faptele, așa cum am spus în primele capitole — de la curajul de la poarta ogrăzii noastre, numită zona de confort, și până la îndeplinirea obiectivului în lumea materială — și repetând acest ciclu nu doar că devenim interesați de zeciuală, ci apare și în noi certitudinea: „Este treaba mea să fac să se întâmple aceste lucruri.” Este treaba mea să mă implic în ceea

ce reprezintă obiectul alegerilor mele. Și atunci se naște responsabilitatea. Responsabilitatea este capacitatea unui om de a-și asuma în avans că *„e treaba mea să pun în realitate ceea ce visez.”*

În cadrul determinării, omul se mai pierde uneori: în oboseală, în gânduri, în momente în care curajul îl lasă, în mici devitalizări. În schimb, când omul devine responsabil, corpul este aruncat cu totul în slujba spiritului, iar îndrăzneala devine totală, într-o lume în care determinarea se amplifică imens.

Cum? Știind că este treaba mea să fac să se întâmple ceea ce îmi imaginez. Iar acest lucru înmulțește infinit puterile unui om și îi dă capacitatea de a fi cauză în materie, în legătură cu ceea ce vrea să se întâmple fizic. Responsabilitatea este subiectul unei cărți care va veni în viitorul apropiat. Și, totodată, determinarea este debutul către acel nivel.

Acceptarea intenției creează pofta de acțiune

În momentul în care înțelegem circularitatea, completitudinea, satisfacția și sațietatea pe care ni le conferă închiderea de intenții, începem să dorim să acceptăm lucrurile de care ne este dor. Dacă până la nivelul determinării am avut curajul să ieșim din curte și poate să ne întoarcem observând cantitatea de muncă necesară, în momentul în care pricepem că îndeplinim o realitate fizică ca să obținem completitudinea și se mai adaugă și ceva extra din partea

Universului, începem să îndrăznim să zicem da la toate lucrurile de care ne este dor. Dacă îmi lipsește, de ce să mă opun? Dacă vreau, de ce să plec? Dacă mă cheamă, de ce să stau în curte? De ce să nu îndrăznesc?

În momentul în care omul înțelege acest pas, începe să iubească să aibă obiective și nu trăiește o viață decât prin obiective și cu destinații concrete de acțiune, de devenire, de rezultate, de comuniune, de comunitate. Prin urmare, atunci când noi începem să descoperim dulceața de a spune da dorurilor noastre, atunci acceptăm intențiile noastre așa cum se creează și începem să le onorăm înțelegându-le că sunt parte din corpul nostru.

Cum ar fi să ne trezim dimineața și să nu acceptăm una dintre mâini? Ce o să facem? O să o tăiem? O să o ascundem? O lăsăm atârnată lângă corp în interiorul cămășii?

În momentul în care începem să intuim această bucurie a vieții, apare puterea de a spune da vieții cu poftă, iar această poftă cauzează omului să nu mai fie în situație de dor, ci să fie continuu în acțiune și împlinire. Astfel de oameni nu pot fi deturnați. Ei nu se vor regăsi niciodată în energiile de genul resemnării și depresiei, pentru că vor fi permanent în mijlocul unor acțiuni care îi duc undeva și mai mult ca sigur către ceea ce le împlinește completitudinea unei intenții către a săvârși ceva.

Dacă vezi un om în acțiune, sigur se îndreaptă către ceva. La fel cum este și cu pisica neagră din credințele

românești. Dacă vezi o pisică neagră că-ți taie calea, sigur se duce undeva, sigur are treabă, sigur închide o intenție circulară și găsește ceva: că e un șoricel, că e o altă pisică, că se duce la culcare, sigur are treabă.

Rostul omului este de a crea intenții circulare cu finalitate în propria completitudine

În momentul în care omul înțelege o intenție în natură, dispare apetitul pentru realizarea materială și el începe să acționeze prin corpul său către devenirea spirituală. Cea mai mare parte a omului evoluat acționează nu pentru a cauza un rezultat în lumea fizică, deși acela este inevitabil, ci pentru a determina o creștere la nivel spiritual pe baza bonusului venit din partea Universului și a devenirii personale. El acționează pentru înțelepciune și către evoluții, evoluții la nivel personal, prin zeciuală, și la nivel comunitar, colectiv, prin faptul că un om mai mare poate intenționa acum către noi garduri, către noi limite, către noi destinații și noi obiective.

În momentul în care se întâmplă acest salt, acest om dă semne evidente de trezire spirituală deja. Pentru că viața nu mai este acolo pentru ceea ce ai, ci este pentru ceea ce ești. Omul rupe circuitul zestrei strămoșești în care e necesar să faci ca să ai și ca să fii și omul descoperă natura reală a Universului și anume: ești. Și tot ce se întâmplă este pentru a deveni o nouă variantă: reinventarea, mitul păsării Phoenix - incinerat credințele, paradigmele, rezultatele, dovezile că a

existat tocmai pentru a renaște, în noi perspective, cu o nouă gândire.

Un om care poate să facă astfel de lucruri, să dea foc tuturor lucrurilor care l-au adus aici, este un om cu încredere în capacitatea sa de a renaște. E un om ghidat de curaj și determinare. E genul de om care va strânge laolaltă alți oameni dornici de astfel de deserturi în viața lor.

Tot ce ne reunește cu viitorul este determinat chiar de la debutul intenției. Eu cred că trăim într-un univers în care Dumnezeu ne pune la dispoziție acele variante de acțiune și de viitor către care avem șanse. Eu nu cred că Dumnezeu ne pune în cale lucruri pentru a ne face în ciudă, că nu le putem atinge. Eu cred că realitatea se leagă de atitudinile noastre de acum și prin ceea ce avem acum, putem să abordăm ceea ce urmează să devenim. Altfel, am trăi într-un univers sarcastic.

Prin urmare, înțelegând acest lucru, se poate spune că dacă am putut îndrăzni către un vis, către o nouă realitate, către o variantă a noastră viitoare, atunci aici, la capătul nostru, avem tot ce ne trebuie, tot instrumentarul, toată gândirea, toate posibilitățile de a face acel lucru să devină real. Prin urmare, dacă dorim să ne reunim cu viitorul nostru, acest lucru este știut chiar de aici, la capătul intenției, pentru că ea nu s-ar fi putut crea trecând printr-o zonă imposibilă.

Dacă există un fir continuu, de exemplu, dacă vezi un râu că iese dintr-o peșteră, tu știi că și-a găsit loc și curge prin acea peșteră, printre pietre, printre plante, prin beznă, prin tot

felul de tipuri de roci. Deci, dacă iese de aici, înseamnă că a circulat întruna de unde a izvorât și până aici, adică este o cale care poate fi urmată. La fel și cu intențiile. Dacă ceva a izvorât din mine și-a ajuns la o anumită destinație în viitor, înseamnă că acea cale este liberă și poate fi creată și acoperită prin acțiuni, prin fapte, pentru ca ulterior să se materializeze în realitate.

Dacă ai putut intenționa, atunci poți urma drumul respectiv și să cauzezi devenirea în realitate. Eu cred că dacă un om poate intenționa, acea intenție poate fi îndeplinită. Orice intenționăm devine realitate. Absolut orice intenționăm devine realitate. Pentru că intenția poate să circule doar prin locurile prin care poate să circule. Altfel, izvorul n-ar fi ieșit din peștera aia niciodată. N-ar fi știut că există. Nu ar fi fost nicio urmă de apă.

Există urme de apă, există urme de curgere. Există urme de curgere, există urme de viață. Înseamnă că izvorul a avut intenția să fie văzut, băut, să vadă lumina soarelui. La fel și intenția. Dacă am putut intenționa acolo, e clar că există o cale să ajung. Ghici care? Aia pe care am intenționat-o. Urmează să o pavez cu acțiuni către ceea ce am de terminat.

Iar acest pavaj, această pietruire a străzii respective, a intenției respective, este subiectul volumului următor și anume Perseverum. Perseverența: arta de a nu te abate de la intenția ta. Fiecare intenție circulară este recompensată pe drumul său mai departe către următorul salt de conștiință: Perseverența.

Mi-aduc aminte de prima dată când am mutat gardul unei grădini reale. M-am dus, am admirat stâlpii de stejar pe care i-am pus împreună cu fratele meu, după ce i-am călit pe fiecare dintre ei în foc și i-am uns cu ulei în așa fel încât să reziste. Mi-aduc aminte bucuria de a întinde noua plasă dincolo de vechea plasă și mi-aduc aminte că primul lucru pe care l-am făcut, m-am uitat și mai departe de la marginea gardului și am zis: *ce-ar fi dacă...?*

În momentul în care noi facem acest lucru și observăm că pas cu pas ne îndeplinim visul și pas cu pas ne extindem către nemărginire, apare bucuria de a observa fiecare pas în parte. La un moment dat, în momentul în care ne odihnim ca urmare a aceluia flux-reflux, ne oprim și ne întrebăm: *Cum am ajuns eu oare aici?* — și intrăm în retrospectiva gândurilor noastre.

Mi-aduc aminte de o vreme când gardul era chiar aici și văd stâlpul, e acolo, și mă duc pe această urmă și văd, uite, văd când l-am mutat a doua oară. Mi-aduc aminte de momentul în care aveam căpriori și nu gard de plasă. Mi-aduc aminte de momentul în care am săpat... și începem să ne observăm acțiunile pe care le-am făcut pentru a trece prin fiecare pas al evoluției. Vedem cum am perseverat. Vedem puterea de a nu ne abate de la visul nostru și vedem fazele intermediare.

Observarea acestor faze intermediare este momentul în care se naște subiectul următorului cărții și anume: perseverența. Capacitatea de a observa că pas cu pas se

face rai. La fiecare pas, grădina ta s-a extins și, având în vedere asta, oare nu e natural că dacă vrei să extinzi grădina e necesar să faci pași? Înțelegerea asta ne dă puterea de a persevera.

Știu că acțiunea pe care o fac acum contează în visul mare, în visul mare personal, în marea intenție la nivel colectiv sau în intenția totală la nivel universal. Cineva acolo a împins un gard. Cineva acolo are abilitatea de a împinge gardul întruna. Cineva acolo a renunțat să împingă garduri pentru propria persoană și împinge pentru toată umanitatea. Aceste lucruri sunt văzute. Și se calculează la total pentru acea zeciuială. Da, determinarea practică întruna se transformă în perseverență. Se maturizează și crește și dă naștere perseverenței.

În determinare, omul se identifică cu ceea ce visează

În momentul în care omul devine capabil să iubească propriile sale chemări, să accepte determinarea sa, să vadă răsăritul rostului și anume de a închide intențiile circular, el nu se mai raportează ca la persoana care fuge întruna către extinderea grădinii, ci începe să se vadă ca fiind stâlpii ce cuprind grădina.

Omul face trecerea de la a fi un corp, la a fi un spirit, de la a fi o persoană fizică, la a fi totalitatea obiectivelor sale. În momentul în care omul se identifică cu spațiul său atunci el devine direct interesat să lărgească spațiul întruna, pentru că

înțelege că în acea grădină, puterea sa este totală și nu vine dintr-o formă de egoism, ci dintr-o formă de a putea fi mai primitor. După cum și proverbul: „Când ești îmbelșugat, nu face gardul mai înalt, fă masa mai lungă.”

În momentul în care ai spațiul generos și poți primi mai mulți oameni, atunci se amplifică capacitățile tale de dăruire și implicit crește abundența pe care o ai la dispoziție. Așadar, atunci când persoana descoperă că este ceea ce visează și se identifică cu variantele sale de viitor, deși ele nu s-au materializat încă, persoana respectivă devine Dumnezeu. Pentru că are capacitatea de a accesa instant capacitățile sale. Are capacitatea de a accesa instant aptitudinile disponibile pe oricare axă a timpului.

Privindu-și visele și identificându-se cu ele, el accesează nelimitat diferite abilități din diferite coordonate ale timpului. Iar acest lucru este debutul, așa cum ziceam, al universalității și al omniprezenței, subiectele unor volume pe care le vom scrie mult timp de acum. Însă, un om care se identifică cu spațiul lui este un om care a devenit conștient de puterea sa de visare și materializare. Un om care se află la asemenea nivel de determinare — pentru că este un nivel de profunzime al determinării — este nelimitat.

El nici măcar nu mai trăiește pentru a înfăptui, că e conștient de capacitatea sa de muncă, ci trăiește pentru zeciuală. Trăiește pentru complexitatea trăirilor. Trăiește pentru ceea ce ar putea să devină și ceea ce devine, pentru versatilitatea spiritului său. Trăiește pentru că știe că la finalul

acelui proces, va primi un salt de conștiință care îl apropie de unitate, îl apropie de îndumnezeire, îl apropie de a trăi o viață cu rost.

În împlinirea atingerii obiectivelor se naște curajul spre următoarele niveluri

Curajul poate fi efectuat într-un singur salt: îndrăznesc și apoi termin ce este de terminat. Sau curajul poate fi planificat în avans, ca din ceea ce am devenit la finalul obiectivului, să continui să sar în curaj într-o nouă grădină. Un astfel de curaj supraetajat, cauzat în salturi către noi și noi obiective, către noi și noi tipuri de viitor disponibil, îi oferă omului capacitatea de a sonda viitorul pe distanțe foarte mari.

Când omul își planifică curajul următoarelor sale posibilități, chiar dacă nu a ajuns încă la acea destinație prin înfăptuire, are curajul să sară dintr-o variantă în alta de viitor, înțelegând că poate îndeplini acele obiective, eu cred că este cel mai aproape lucru de teleportare. Pentru că, sărind în acel tip de viitor și uitându-se la prezentul disponibil azi, el înțelege ce anume se definește ca nevoie a umanității pentru acel lucru. Astfel, oamenii pot aplană nevoi, probleme și dileme, pot adopta paradigme care nici măcar nu s-au născut încă, pot adresa dezastre care nu s-au întâmplat încă din fașă, înainte să se fi manifestat la nivel fizic.

O persoană care poate să aibă salturi de curaj peste salturi de determinare către viitoruri alternative pe o anumită direcție, poate să adreseze chiar acum lucruri în așa fel încât ele să nu se mai întâmple sau să se întâmple cu siguranță. Este un lucru fenomenal. Imaginează-ți cum ar fi să creezi o companie în care, din start, furtul să nu se manifeste vreodată. Imaginează-ți să creezi o comunitate în care să nu fie nevoie să te îngrijești de o anumită situație — să spunem, o inautenticitate, o deposare sau o rană — pentru că ai creat premisele în așa fel încât genul ăla de situație nici măcar n-are unde să se nască.

Aceste lucruri pot fi obținute doar prin călătorii în viitor. Te duci în viitor pe salturi care abordează o direcție a unei comunități curate și apoi, venind în prezent, aplici înțelepciunea aceluia viitor azi, acum, aici. Și asta adusă la nivel de companie, la nivel de relații, la nivel de... orice lucru pe care-l creezi.

Curaj plus determinare egal disciplină evolutivă. În momentul în care s-a stărnit pofta de a închide intențiile, de a le aduce la completitudine, omul observă o anumită relație frumoasă între cele două capete ale intenției. Îndrăznesc și am curaj, s-a creat un fir către ceva ce pot îndeplini și apoi, prin determinare, am îndeplinit. Observând această poftă, omul începe să creeze rutine în viața lui. Omul începe să cauzeze în viața lui o repetiție a acestei proceduri, ceea ce îi determină capacitatea de a începe să poată prezice viitorul care-i posibil.

Știind că am îndrăznit și am îndeplinit, e posibil ca tot ce îndrăznesc — îndeplinesc? E posibil, dacă am văzut că am făcut și am cauzat, să poată fi adevărat cu orice aș îndrăzni? Așa începe omul să acceseze nelimitarea. Acest tip de om începe să îndrăznească tot mai mult, tot mai des și tot mai frecvent și, prin urmare, începe să creeze o disciplină a îndrăznelii plusată de hărnicia corpului în a completa contextul, în a închide acel context, cauzând o realitate palpabilă. Acest gen de om devenit disciplinat este magnetic pentru ceilalți oameni, pentru că dă oamenilor din jur puterea de a crede că lucrurile se pot îndeplini atunci când te scufunzi, când te identifiți cu determinarea ta, când te identifiți cu obiectivul tău.

Este un lucru spectaculos, este un spectacol de om să vezi un om care știe că, repetând ciclul curaj – determinare – hărnicie, poate cauza orice își dorește. Acești oameni se numesc oameni de acțiune. Este un show cu totul nou să vezi așa ceva întâmplându-se în mod real în viață.

Construind pe tot ceea ce devine, omul are acces la un sine din ce în ce mai profund. Îți mărești grădina întruna și ești conștient, devii conștient că fiecare nou gard împins mai departe, fiecare nouă paradigmă transformată într-o paradigmă mai permisivă, mai eliberatoare, mai creativă, devii practic conștient de propria putere de a împinge gardurile din ce în ce mai departe în zare. Acolo începe omul să îndrăznească la a spulbera gardurile pe de-a-ntregul.

Și asta este începutul descoperirii nemărginirii și începutul descoperirii acelei explozii de sine, în care oamenii au îndrăznit, au împins garduri, au văzut că se poate repeta această structură și ulterior încep să descopere satisfacția de a fi stăpâni într-un spațiu din ce în ce mai mare — și nu de dragul averilor și al abundenței, ci de dragul posibilităților ce se nasc într-un spațiu mare. A capacității de a primi, de a servi, de a contribui, capacității pur și simplu de a trăi aerul curat al unui spațiu imens.

Înțelegând acest lucru, omul începe să-și structureze viața în jurul principiilor spirituale. Omul sare de la nevoia de posesiune către nevoia de creștere. Și el nu se mai identifică cu totalul proprietăților sale, ci se identifică cu ceea ce se poate întâmpla în lumea nou creată pe care el a determinat-o.

Oare la ce este bună o curte care este de 100 de ori mai mare? Oare cine devin oamenii dacă mă vizitează într-o astfel de curte? Oare ce se întâmplă cu ei? Oare li se ard limitările anterioare? Oare se schimbă abilitățile corpului dacă ei descoperă asta? Oare pot fi la sursa unor evenimente globale cauzând astfel de lucruri?

Într-o curte mai mare, întrebările omului se schimbă. Nu se mai întreabă despre propria curte. Și se întreabă: Cum pot aduce toată lumea în curtea mea? La ce nivel e necesar să mă văd? Cât de departe e necesar să împing gardurile pentru ca lumea să fie terenul meu de joacă? Iar un om care definește drept teren de joacă propria sa lume e un om care

se identifică cu visurile sale și, mai mult, care se identifică cu visul colectiv și are loc la masa creatorilor la acel calibru de vis. Este un om care participă la creația întregii planete și un joc mare.

Capitolul 7. Treptele determinării

Ca orice salt de conștiință și ca orice proces, determinarea face schimbări profunde în felul în care acel om gândește și acționează. Iar această transformare se face în pași. Momentul în care determinarea apare este cauzat de felul de a fi la care noi cuplăm anterior și anume curajul.

În acest capitol, intenția mea este ca fiecare om să poată cauza determinarea să se întâmple în mod conștient, în așa fel încât să o poată folosi către obiectivele sale, indiferent care sunt acelea. Determinarea, fiind o vibrație peste 200, ea poate fi folosită doar către obiectivele de frecvență similară. Când este orientată către întuneric, ea se transformă în răzbunare.

Cum pot cititorii să invoce, să amplifice, să educe și să își utilizeze determinarea?

Se poate spune că o abilitate este deplin învățată atunci când ea îndeplinește condițiile unui experiment științific: este cuantificabilă, măsurabilă și repetabilă. În acest capitol vom oferi pașii prin care o persoană poate să pornească de la felul de a fi anterior, de la curaj, iar pe baza lui să sintetizeze determinarea și să o folosească, să o amplifice, cauzând acest efect să fie repetabil ori de câte ori

are nevoie. Ceea ce urmează sunt exact etapele formării determinării.

După manifestarea curajului, simpla zăbovire în realitate atrage determinarea

Vorbind de statul în fața porții, în momentul în care omul persistă în a genera un fel de a fi de vibrație înaltă, cum este curajul, atunci se întâmplă ca felul de a fi respectiv să genereze un excedent ce construiește și cauzează în mod natural să apară determinarea.

În momentul în care o persoană își asumă străpungerea zonei de confort și persistă în a zăbovi în acea zonă provocatoare în care principiile, regulile sau chiar valorile din zona de confort nu funcționează, în momentul în care o persoană alege să persiste în felul de a fi numit curaj, chiar și atunci când el se află într-o zonă lipsită de confort, lipsită de siguranță, cunoaștere, într-o zonă complet necartografiată, un excedent de energie începe să se adauge, să se acumuleze.

Acest excedent se transformă natural în determinare prin faptul că omul, având un surplus de energie, începe să vadă mai mult, mai departe. Începe să înțeleagă, având un plus de vitalitate, începe să înțeleagă lucrurile care ies în evidență din noul spațiu în care el a pășit. Și ce altceva poate să iasă în evidență în momentul în care omul este în afara

zonei de confort decât lucrurile care sunt prioritare, lucrurile care cauzează în sufletul lui dor și lucrurile care îl cheamă?

Așadar, în mod evident, în mod natural, firesc, atunci când se află în afara zonei de confort și continuă să stea în curaj — cu alte cuvinte, tot ceea ce face este doar să nu se retragă — se creează acel excedent care cauzează determinarea să apară instant.

Și cum apare? Prin faptul că elementele care constituie obiectivul aceluia om, atunci când sunt conectate la o sursă de energie în continuă creștere, încep să se hrănească și să devină evidente, să devină strălucitoare. Ele devin obiecte de putere, devin lucruri care atrag prin faptul că au trăsături distincte față de restul, îi cheamă mai cu putere, devin mai strălucitoare, persistă în amintiri sau chiar cauzează dorul să se amplifice. Acesta este primul pas. Ieși din zona de confort și pur și simplu stai acolo.

Ca exemplu, mi-aduc aminte de un moment în care îmi era frică de întuneric. Aveam vârsta de 10-11 ani, mi-era frică de întuneric și mi-am luat un scăunel din casă, m-am dus la beci, la subsolul blocului, l-am pus în mijlocul întunericului și am zis că nu plec de acolo decât dacă eu și întunericul devenim prieteni.

Și am stat acolo, auzind împrejur pisici, șobolani, apă cum curge prin țevi, toate sunetele posibile și imposibile, și persistând în acel loc, stând prin întuneric și trecând prin genul acesta de provocare, persistând în curaj, cu mult în afara zonei de confort, relația mea cu întunericul s-a

schimbat. În așa fel încât acum pot merge liniștit prin întuneric și nu am lucruri care să mă întoarcă din drum. Nu mi se anulează percepția, ci, în schimb, ceea ce percep nu creează povești care să mă întoarcă din drum. Apare determinarea.

Admirând regulile zonei de confort dizolvându-se apar reperele noilor realități posibile

Grija cea mai mare a oamenilor este că, atunci când ei vor ieși din zona de confort, supraviețuirea însăși le va fi amenințată. Și în momentul în care avem puterea să zăbovim în afara zonei de confort, putem vedea că tot ceea ce noi am prevestit despre ce se întâmplă atunci când suntem față în față cu noutatea este invalidat, rând pe rând.

Una dintre marile reclame înșelătoare ale zonei de confort este că atunci când ieși vei muri, sau vei fi expus, sau vei fi amenințat fizic, sau vei fi rănit. Stând 5-10 minute sau o bucată de timp suficient de consistentă în afara zonei de confort cauzează să observi cum tot ceea ce tu prevesteai că ar fi adevărat, rând pe rând se dizolvă și dispare fără a se îndeplini. Acele prevestiri se dovedesc a fi false. În acel moment, omul începe să relaționeze cu mintea sa drept ceea ce este: minte. Pentru acțiunile pe care mintea le face, ea minte. Ea prezice dezastre care nu vor avea loc, tocmai pentru a ține omul într-o zonă care ar trebui să-i asigure confortul.

Deci, în momentul în care se ajunge la pasul 2, omul poate să se uite în liniște, iar asta, odată transformată în amintire, poate fi aplicată în orice nouă incursiune, în noutate, într-un spațiu despre care nu știi nimic. Observi cum prevestirile minții se dizolvă complet. Unul dintre cele mai bune leacuri pentru atacurile de panică, pentru depresie, pentru anxietate, agorafobie este să te duci în locul în care mintea ți-a spus că vei fi desființat, să zăbovești acolo și să observi cum toate acele reguli și premoniții și prevestiri se dizolvă una după alta și realitatea aceea nu are loc. În acel moment, atacurile de panică se dizolvă. În momentul în care te uiți în jur după ceea ce mintea a prevestit și nu vezi nimic din toate acele lucruri întâmplându-se, începi să relaționezi cu mintea ta drept fiind ceea ce este cu adevărat: o colecție de date statistice despre trecutul nostru.

Acesta este un pas foarte important. Să admiri cu luciditate, de multe ori eu adaug și o atitudine de a fi în autoironie, dacă nu chiar glumă și inocență, peste regulile pe care zona de confort le impunea ca fiind vitale supraviețuirii.

Este un lucru extraordinar să anulezi întruna și întruna regulile zonei de confort anterioare, pentru că ele se reconstruiesc: despre ceea ce înseamnă efortul, ceea ce înseamnă anduranță, De exemplu, ceva îmi spunea în urmă cu câțiva ani buni că la 20 de kilometri urmează să-mi pierd cunoștința. Am trecut, nu s-a întâmplat. Ceva îmi spunea că la 30 de kilometri o să leșin. Am trecut, nu s-a întâmplat. La 40 kilometri nu o să mai am capacitatea de a gândi, că o să

mor. Am trecut. Am ajuns la distanțe foarte mari și ghici ce? Sunt aici și vorbim despre asta. Ceea ce înseamnă că acele reguli au fost invalidate.

La fel este și în lumea financiară. La fel este și în iubire. Mi-aduc aminte cum am maximizat plafonul de risc sau cantitatea de bani investită în piețele financiare, în condițiile în care mintea mă anunța cu certitudine că suma e prea mare și că urma să pierd. Și de fiecare dată am maximizat acel plafon, ajungând de la sume foarte mici la sume foarte mari și ghici ce? Am văzut rând pe rând regulile zonei de confort căzând fără a se întâmpla nimic. Ceea ce îmi spune că ele sunt doar o linie de ghidaj pentru a menține mintea în zona de *știu ce se întâmplă și am sub control toate procesele*. Rămânând viu întruna, în toate situațiile, în diferite domenii, am descoperit că aceste norme de ghidaj sunt nu numai facultative, dar sunt și felul în care mintea economisește energia necesară pentru alte procese.

Mintea este un mecanism al cărui scop este să minimizeze cantitatea de energie pe care noi o cheltuim pentru viața de zi cu zi. De ce? Pentru că rolul este să economisească, să strângă. În momentul în care invalidăm aceste reguli, omul devine capabil nu numai să înlocuiască rapid energia consumată, dar să dispună de cantități mult mai mari pentru nevoile sale de evoluție.

Rămânând în afara zonei de confort, admiră regulile ei cum se desființează fără a exista consecințe de vreun fel.

Într-o realitate nou nouță, ceea ce seamănă mai mult cu visurile tale te va chema iremediabil

În momentul în care începem să degajăm cantități de energie mari datorită faptului că am scos limitările anterioare care inițial ne țineau la niveluri mici de conștiință, la nivel de supraviețuire, în momentul în care ne asumăm cantități mai mari de energie, această energie instantaneu amplifică trăsăturile lucrurilor care sunt observabile în zona nou abordată.

Cu alte cuvinte, suntem într-o zonă necunoscută, nu avem principii sau reguli după care să ne coordonăm, ceea ce înseamnă că mintea, din start, e dezactivată și va da erori în tot acest proces. Prin urmare, acolo, plusul nostru de energie cauzează ca atenția noastră să se focuseze pe acele lucruri care ies în evidență, prin noutatea lor, prin familiaritatea lor sau prin faptul că ele corespund viziunilor pe care le-am avut despre ceea ce dorim în viața noastră.

Primul lucru care se întâmplă după ce am trecut prin pașii 1 și 2 este că începem să distingem lucruri care seamănă cu ceea ce am visat în interiorul nostru sau ce am dorit să materializăm. Iar acel lucru activează acea busolă interioară care ne dă direcția către ele.

Din start ceea ce reprezintă un obiectiv de-al nostru, ne cheamă prin determinare către acea zonă — că este vorba de a merge în adâncul pădurii, sau că este vorba de a încheia o tranzacție de risc, sau că este vorba de a avea o

conversație cu o persoană de putere. Oricare ar fi obiectivele noastre, ele devin evidente și ne cheamă cu o voce imposibil de evitat, imposibil de amânat.

Chemarea la determinare poate fi deosebită de chemarea zonei de confort prin prezența curajului

În momentul în care noi continuăm să stăm în energia curajului, putem să vedem că direcția devine de avans, nu de retragere.

În momentul în care decuplăm de la curaj, atunci simțim nevoia să intrăm în zona de confort. Deci felul în care eu discern, dacă direcția reprezintă locul în care se află realizarea obiectivelor mele, este prin faptul că această direcție este de avans, versus de retragere, cum este atunci când acel curaj se dezactivează. Și principalul lucru care îmi arată că sunt în curaj este că toate sistemele mentale dau mesaje de eroare.

În zona: e prea mare riscul, nu o să reușești, ce se întâmplă aici, nu avem controlul jocului, hai să mergem înapoi, și tot felul de îndemnuri, care presupun că ar trebui să mă întorc într-o zonă, în care știu regulile jocului, în care stăpânesc, în care pot să arat bine și nu arat rău.

În momentul în care distingi această direcție, poți deosebi foarte clar o retragere de-un avans. Și în momentul în care ai noțiunea despre ce înseamnă avans, poți la propriu

face pași către ceea ce te atrage, care reprezintă obiectivul tău, sau care reprezintă intenția ce se ancorează într-un obiectiv bine determinat, un plan de acțiune.

Pofta de a acționa și sentimentul de regăsire sunt cele mai clare semne că ne aflăm în linie dreaptă către obiectivul determinării

Unul dintre cele mai bune semne ale vitalității este pofta de acțiune. Când o persoană nu are chef de a acționa înseamnă că acea persoană este devitalizată, de unde și nevoia de somn, de odihnă, depresie sau poate retragerea în singurătate, înapoi în zona de confort.

În schimb, în momentul în care avem plusul de vitalitate cauzat de zăbovirea în afara zonei de confort, în zona ce necesită curaj, instantaneu, acel surplus cauzează o poftă de a acționa. Dorești să faci, dorești să acționezi, dorești să avansezi, dorești să descoperi, să marchezi noile teritorii cu însemnele, steagurile sau cu noi recorduri.

Iar acest lucru, instantaneu, apare la pachet cu faptul că te simți regăsit odată ce atingi lucrul pe care l-ai avut în sufletul tău atâta vreme. Te regăsești și săvârșindu-l, făcându-l să se întâmple, apare acea emoție. Este o emoție de regăsire. Te-ai atins de capătul celălalt al intenției tale și apare instantaneu completitudinea, acea acțiune devine circulară și cauzează ca motivul pentru care ai avut curaj, obiectivul pe care l-ai îndeplinit fizic, să se închidă frumos, iar

acel lucru cauzează sentimentul de regăsire. Am văzut până unde m-am dus, am acceptat că am ajuns acolo și mă recunosc că mi-am dorit chestia asta de multă vreme sau că mi-am formulat-o în avans, că mi-o doresc.

Sentimentul de regăsire, denumit și completitudine, dă acea emoție că ai dus lucrul până la final. Este un sentiment foarte apropiat de impecabilitate. Mă simt împlinit. Am făcut ceea ce mi-am propus. E o pace și o liniște foarte frumoasă versus reîntoarcerea în zona de confort, care instantaneu declanșează conversații de neputință în mintea celui om: „Ar fi trebuit”, „S-ar fi convenit”, „Aș fi putut mai mult”, „De ce oare nu?”, „De ce oare da?”.

Felul masiv în care se disting cele două acțiuni este avansul către ceea ce mă împlinește și acțiunea soldată cu regăsire în rezultatele fizice la care am visat atunci când am intenționat.

Corpul fizic manifestă simptome asemănătoare unei despărțiri de ceea ce îi aparține

Acesta este unul dintre primele lucruri la care e necesar să fim atenți și să ne obișnuim cu ele, pentru că trupul, întotdeauna, va da semnale când s-a depărtat de „casă”. Iar lucrurile care îl protejau în casă — ușa, încuietoarea de la ușă, geamurile, plăpumiile calde, mâncarea din frigider — nu mai sunt prezente. Și atunci apare senzația că ești părăsit și fără resurse.

În momentul în care mintea mea furnizează astfel de mesaje, eu o recunosc și îi mulțumesc pentru faptul că funcționează normal. O apreciez pentru faptul că este „la post” și are grijă, în continuare, de supraviețuirea mea. În același timp, o anunț că această incursiune nouă este pentru mine un act intenționat, voluntar, conștient. Sunt prezent la ceea ce fac și, ca urmare, o las să-și îndeplinească menirea de a fi un organ de informare — asemenea jandarmeriei, să spunem — care îmi spune: „Hei, vezi că ne-am îndepărtat de locul de siguranță!” Îi mulțumesc și continui. Iar mintea atunci tace, pentru că este văzută. Versus varianta în care, dacă aș invalida ceea ce spune, dacă aș încerca să o îmbărbătez, să-i spun că nu e chiar așa de real ceea ce ea consideră sau că exagerează — asta ar amplifica nevoile minții, ar amplifica nevoia ei de a intra în panică.

Ceea ce fac eu e pur și simplu să-i mulțumesc pentru raportare, o felicit că stă de gardă și o recunosc pentru faptul că intenția ei este să aibă grijă de corpul meu: să trăiască și să supraviețuiască acelei circumstanțe. O recunosc și o trimit acasă.

**Asemenea dorului de părinte pentru copilul său,
determinarea se amplifică cu fiecare moment
departe de obiectivul creat**

Unul dintre lucrurile care se întâmplă cel mai des — asemenea apropierii unui satelit de planeta Pământ — este

că gravitația îl cheamă din ce în ce mai mult. În momentul în care noi suntem în afara zonei de confort, începem să simțim gravitația lucrurilor care ne cheamă cu adevărat. Ceea ce înseamnă că această chemare se manifestă în sufletul nostru drept un dor de a te regăsi cu energia ta, pusă acolo, la distanță, prin noul stâlp de gard prin care tu vrei să extinzi grădina — spațiul tău personal.

Primul semn distinctiv că ești chemat, că e necesar să iei acțiune spre acel obiectiv, este că se amplifică dorul regăsirii cu o bucățică, cu un fragment din energia ta. În momentul în care dăm curs acestui dor, deodată și traiectoria se stabilește și chemarea se înfăptuiește. Se întâmplă pur și simplu: mă las să curg către ceea ce mă cheamă.

Fenomenul este absolut extraordinar. Și ce e specific în legătură cu acest fenomen este că toate rezistențele dintre tine și cealaltă parte din tine care te cheamă dispar. Acceptând mrejele dorului către determinare, către obiectivul care se cere a fi îndeplinit, acel traseu se desfășoară fără niciun fel de piedici, rezistențe sau lucruri care să interfereze între tine și acea destinație. Ești pe un traseu sinuos, lin, cursiv, fără blocaje. Acest lucru confirmă cel mai bine că acea bucată din tine care stă ancorată la celălalt capăt al intenției, este un dor de regăsire care te cheamă.

Determinarea poate fi educată prin intermediul felurilor de a fi de vibrație înaltă, cum este cazul perseverenței.

**Puterea de a regla tenacitatea secundelor
depinde de atingerea obiectivului**

Unul dintre potențiometrele prin care noi putem amplifica capacitatea determinării este viteza cu care trecem prin etapele acelui proces. Într-adevăr, acest lucru va fi discutat în volumul următor și anume perseverența. Perseverența înseamnă să ai control intenționat și să fii prezent la toți pașii, etapele și acțiunile pe care le ai de îndeplinit ca să ajungi la obiectivul pe care ți l-ai propus prin determinare. În acest fel, tu poți regla viteza cu care avansezi. Poți să iei o acțiune pe zi, poți să iei o acțiune pe săptămână, pe lună, pe an sau o dată în viață. Însă, prin a regla această frecvență, tu determini timpul în care ajungi la intensitatea respectivă, timpul în care ajungi să îndeplinești obiectivul.

Așadar, perseverența este cea care determină cât de repede sau cât de încet ajungem la destinație, prin faptul că amplifică determinarea, respectiv dorul, sau o diminuează. Foarte mulți oameni sunt artiști la a diminua chemarea determinării și se înstrăinează atât de mult de visurile lor încât, la un moment dat, devin deconectați. Iar acea deconectare este, de obicei, sursa depresiei.

Însă, în momentul în care amplificăm acest lucru prin felul de a fi numit perseverență, experimentăm o chemare de a fi în acțiuni relevante de convergență către ceea ce este

important pentru noi, la celălalt capăt al intenției noastre. Cum deosebim o acțiune de duzină față de una de convergență? Prin faptul că are patru parametri, patru trăsături foarte diferite de o acțiune banală. Practic, acțiunile pot fi de două feluri:

1. Acțiuni rezonabile, la ordinea zilei, care nu cauzează un impact masiv în circumstanțe, în apropierea de obiectivul pe care ni l-am propus;
2. Acțiuni nerezonabile sau de convergență, care au următoarele patru trăsături:
 - Sunt mult în afara zonei de confort, adică sunt trăite în zona de persistență în curaj și ancorare în determinare;
 - Sunt amânate de multă vreme, ceea ce înseamnă că am stat la granița zonei de confort și am cochetat cu ideea de a ne extinde spațiul până la acel nivel, însă nu am făcut încă nimic;
 - Produce în corp senzații specifice unei zone fără reguli, și anume frică, reținere, conversații interioare;
 - Cauzează în corpul nostru frică. Sunt însoțite de frică, iar frica reprezintă acel lucru care te anunță că nu știi regulile spațiului în care te afli. Asta e tot ce e frica: sunt într-un spațiu nou, nu cunosc regulile, cineva să mă informeze.

În momentul în care oamenii iau, în mod intenționat, acțiuni de convergență către obiectivele lor, ei reglează, prin perseverență, viteza cu care se apropie de îndeplinirea acelor obiective. Când acțiunile respective sunt de tip rezonabil,

atunci nu se face o diferență semnificativă în apropierea de obiective, ci, mai mult, poate chiar regres și întoarcere în interiorul zonei de confort. Ce este rezonabil? Lucrurile cu care suntem deja învățați. Acele lucruri sunt rezonabile pentru că ne aduc cât mai mult în interiorul zonei de confort, în care știm regulile, nimic nu-i provocator, consumul de energie este minimizat și doza de noutate este redusă până la zero.

Determinarea e dorul de obiective. Perseverența este felul în care dorul este gestionat până la destinație

În momentul în care determinarea este cauzată să se nască sau o chemăm prin stocarea energiei din curaj, atunci noi avem capacitatea de a regla felul în care ajungem la acea destinație. Această capacitate este determinată de claritatea pe care o avem în legătură cu următoarele acțiuni, dar, în același timp, și de relevanța acelor acțiuni pentru planul final.

Cu alte cuvinte, omul care se află în această locație, din spiritul lui, din spațiul lui, are ocazia să-și adreseze niște întrebări foarte utile.

A. Primul tip de întrebări se adresează acelor oameni care au plecat din zona de confort cu un plan, ca de exemplu: Acțiunea imediat următoare mă apropie de obiectivele mele? Îmi cauzează îndeplinirea obiectivelor? Este parte din determinare? Este relevantă pentru planul final și ceea ce mi-am propus?

Sau

B. Când acțiunile nu sunt premeditate de noi, ci vin ca formă de interacțiune cu mediul extern. De exemplu, vine o persoană și ne propune să facem ceva anume, în mijlocul unui proces. Atunci, întrebarea este: Ceea ce mi s-a propus este orientat către obiectivul meu? Cauzează progres în planul pe care eu îl am? În direcția pe care o am de îndeplinit?

Și aici răspunsul poate fi: Da, Nu sau Contraofertă. Pentru că atunci când oamenii din jurul nostru vin cu propuneri la noi, noi avem mult mai multe opțiuni decât „da” sau „nu”. Avem și opțiunea de contraofertă, adică o negociere prin care ceea ce urmează să facem îmbină atât lucruri utile nouă și spațiului pe care urmează să-l explorăm, cât și lucruri utile pentru acea interacțiune.

Și am să dau un exemplu concret: la un moment dat, am ținut post — un post cu apă, pe durata a trei zile — și unul dintre prietenii mei din afara orașului m-a invitat să bem o bere, să ne întâlnim și să petrecem ceva timp pentru socializare și pentru a degusta o bere. În momentul respectiv, eu l-am anunțat: Intenția mea pentru ziua de astăzi este de a ține post cu apă. În același timp, doresc să mă conectez cu tine. Accepți ca, dacă vin la această întâlnire și tu bei berea pe care o dorești, eu să consum apa pe care mi-am propus-o? I-am făcut o contraofertă, pentru că, dacă ar fi fost să fiu foarte strict, aș fi refuzat. Dacă ar fi fost să nu fiu ancorat cu determinare în intenția mea de a însănătoși corpul, de a slăbi, la acel moment, aș fi zis probabil: „Da, este ok, renunț la post și accept propunerea ta.” Însă ce-am făcut acolo? M-am

recalculat, m-am recalibrat, am venit către omul respectiv cu o propunere care să îmbine ambele dorințe, am făcut o contraofertă. Normal că persoana respectivă a acceptat. Ne-am întâlnit în intenția comună de conectare și, în continuare, ne-am îndeplinit intențiile separate: a lui de a bea o bere, iar a mea de a continua postul cu apă.

În felul acesta, trecând prin viață, noi putem să cauzăm accelerarea, încetinirea sau chiar alinierea cu alte persoane și alte spații, dacă asta e ceea ce dorim — să ne alăturăm altor persoane care, la rândul lor, sunt pe un traseu al determinării către îndeplinirea unor obiective.

**Cea mai simplă cale de utilizare a determinării este
vizualizarea, prin dorul de întregire,
a țăintelor încă departe**

În momentul în care noi dorim să cuplăm la determinare, este necesar să ne aducem aminte de acel lucru care ne-a cauzat îndrăgosteala, care ne-a captat iubirea. Iar acel lucru, în cazul nostru, este tocmai obiectivul pe care l-am vizualizat. Atunci când ne gândim la el cauzează dor, dor de întregire, dor de completitudine, dor de închidere circulară a acelei intenții, dor de a acționa.

Felul în care eu procedez pentru a genera determinarea este să îmi vizualizez obiectivele. Mă gândesc: cum ar arăta viața mea chiar acum dacă cele 200 de cărți ar fi gata, publicate și ar fi așezate frumos, aici, în vitrină? Sau ar

fi distribuite liber pe întreaga planetă? Sau ar fi în manualele de studiu de la grădiniță, școală, facultate și așa mai departe? Sau ar fi la baza științelor de studiu pentru ceea ce înseamnă partidele politice sau cercuri de afaceri? Așa mă conectez cu ceea ce mi-a captat inima. Această conectare cauzează, în sufletul meu, dor. Acest dor, amplificându-se datorită nivelului de conectare între mine și cealaltă parte din mine, unde se află colțul opus al grădinii, generează în mine dorința de a acționa.

Este exact felul în care am cuplat în această dimineață. M-am focusat, pe tot drumul până în acest studio, la a vizualiza cum arată seara zilei de azi, atunci când obiectivul denumit „Determinarea. Călători prin marea intenție” este îndeplinit. Iar asta mi-a dat puterea de a fi aici, în acest scaun, în această conversație, o zi întreagă, pentru că dorul care mă cheamă către închiderea intenției — ce presupune acea completare circulară a lucrurilor pe care le-am imaginat — în sfârșit se conturează în realitate. La finalul acestei zile, la finalul acestei conversații, ceea ce azi dimineață era un vis va deveni pură realitate. Va fi tangibilă, în diferite formate: video, audio, scris și așa mai departe. Este un exemplu practic despre cum să utilizăm, să amplificăm și să coordonăm energia determinării.

Capitolul 8. Călit în a determina

În momentul în care experimentăm ceva frumos și apoi transformăm acel frumos într-o disciplină de viață, lucrul respectiv, în foarte puțin timp, se scufundă în subconștient ca mod de lucru și se transformă în disciplină. Lucrul acesta este extraordinar, în primul rând, pentru faptul că putem să-l folosim atunci când avem nevoie, fără să ne aducem aminte de etape, de pași, de felul în care funcționează. Iar al doilea lucru este că devenim super eficienți și scurtăm intervalul de timp în care ajungem la obiective. Acest lucru se aplică în legătură cu orice disciplină, nu numai cu determinarea.

Călit în determinare înseamnă că am aplicat, de atât de multe ori, determinarea, atingând și închizând o grămadă de intenții circulare. Iar acest lucru nu numai că ne-a lăsat cu gustul completitudinii și dorința de a repeta, nu numai că a adresat o doză mare de dor din sufletul nostru față de a împinge gardurile grădinii, dar, mai mult, a creat foarte mult excedent necesar pentru a evolua și a urca la următoarele niveluri de conștiință. Ceea ce înseamnă că acest proces de călire creează stocuri mari de vitalitate și vor fi folosite ulterior pentru salturi de conștiință necesare viitorului. Despre acest subiect este acest capitol: cum transformăm determinarea într-o repetiție.

Oamenii înțeleg că, atunci când deprind practica determinării, ea devine cu naturalețe disciplina de a fi temperat în legătură cu viitorul. Este răsăritul răbdării și al strategiei aflate mai sus în piramidă

În momentul în care ne obișnuim cu starea de a fi în afara zonei de confort, ne obișnuim cu a trăi curajul și incertitudinea despre ceea ce urmează în viitor. Mai mult, adăugăm acestei incertitudini și capacitatea de a observa obiectivele care devin prioritățile noastre și de a cauza acțiuni de convergență către ele.

În momentul în care se creează această rutină, această obișnuință de a ieși din zona de confort, de a sta cuplat la curaj, de a scana realitatea pentru versiunile noastre viitoare și apoi de a acționa către ele, acest lucru, în sine, devine o suită de discipline care determină, în viața noastră, nu numai atingerea rapidă a obiectivelor, ci și crearea de stocuri imense de energie. Aceste stocuri imense de energie sunt folosite pentru a lua salturile următoare către vârful piramidei, către a obține următoarele niveluri: perseverență, adaptabilitate, acceptare, iubire, încredere, autenticitate.

Ce este extraordinar în legătură cu această ascendență spirituală este că nu poate fi falsificată. Pentru că nimeni altcineva decât propria persoană nu poate să depoziteze energie în corpul tău sau în aura ta. E ca și cum încerci să pui 20 de litri de apă într-un lighean care are doar 10 litri. Este imposibil. Este necesar să crească vasul. În

momentul în care noi ne obișnuim cu a stoca energii înalte, practic crește vasul și putem stoca mai multă energie.

Nivelul de evoluție, spiritualitatea, ascensiunea spirituală sunt imposibil de simulat. Pentru că acele niveluri cer, într-adevăr, o calitate a gândirii, a trăirilor, o impecabilitate a emoțiilor, până și în limbaj se reflectă la un asemenea nivel încât sunt imposibile de măsluit. Puterea personală nu poate fi măsluită. Este necesar ca acel om să fie în realitate acolo pentru a putea cupla la acele trăsături.

Așadar, în momentul în care noi transformăm într-un proces inconștient această suită de discipline, avem acces la a deveni proprietarii unui stil de viață ce denotă curaj și determinare, mai degrabă decât oameni care știu să o mânuiască, care știu să cheme și să aplice aceste lucruri. Stilul nostru de viață devine curaj și determinare versus *am fost ocazional curajos și determinat*. Iar acest stil de viață presupune că absolut tot ce atingem — fiecare cuvânt, fiecare atitudine, fiecare formă de comunicare, fiecare acțiune — respiră aceste energii și sunt îmbibate cu această putere, ceea ce le face extraordinar de tranșante și puternice în viață.

**A te lăsa ghidat de propriile obiective, în mod repetat,
creează recunoașterea de sine în procesul
de creare al noilor ținte**

Este extraordinar să ne putem uita în urmă. Și aici, folosind mintea, facem această operație statistică: sondăm „jurisprudența” lucrurilor care s-au întâmplat. În momentul în care scanăm aceste circumstanțe, observăm că fiecare dintre ele, pe o durată nedeterminată în urma noastră, în timp, denotă prezență de curaj și determinare. Acest sentiment cauzează minții o stare de liniște, chiar și atunci când iese adânc în afara zonei de confort. Practic, producem un fenomen de călire a minții, în așa fel încât, atunci când suntem în situații de risc, în locuri în care mintea și-ar pierde coordonatele, datorită unui studiu de caz, datorită unei statistici foarte puternice, foarte bogate în spatele nostru cu exemple de curaj și determinare, repetabile de multă vreme, noi putem fi, pe timp de furtună, absolut zen, într-o stare de liniște totală. Pentru că am învățat metehnele minții de a da alarme false, și mintea, știind acest lucru, se oprește din a le da.

Practic, devenim obișnuiți cu situații de mare intensitate, devenim obișnuiți și chiar ne simțim confortabil adânc în necunoscut, pentru că identitatea stă la locul ei în zona unde scanează pericole, iar mintea știe că a sosit rândul inimii să cartografieze, să creeze hărțile noilor teritorii.

Și iată cum apare coerența, pacea sufletească — mintea înțelege că este rândul inimii să gestioneze realitatea și se retrage frumos pe scaun și intră într-o stare de repaus total, acceptând că inima este la treabă și este în dreptul ei. Astfel de lucruri generează o abordare foarte împăcată și pacifistă a unor realități care, în mod natural, sunt considerate controversate, ostile sau chiar amenințătoare. Aceste lucruri nu reprezintă probleme de funcționare ale minții, ci ele apar pentru faptul că mintea și-a învățat locul: să iasă la iveală și să funcționeze atunci când apar lucruri demne de luat în seamă pe hartă. Practic, mintea a acceptat supremația inimii.

**Învățat cu starea de dor față de idealurile sale, omul
deprinde abilitatea de a relaționa cu ele
în mod pașnic și cumpătat**

În momentul în care noi vedem obiectivele la îndemână, le putem întrezări, le vedem la distanță, chiar dacă dorul acela apare, având la dispoziția noastră un istoric cu amintiri concrete ale tuturor momentelor în care ceea ce am urmărit s-a și realizat, noi cauzăm abordarea în pace și liniște a acelor situații.

Dispare senzația de *FOMO*, nevoia de a accelera, de a te grăbi, de a face lucruri în pripă. În momentul în care intervine această liniște, pe de o parte, mintea intră în repaus, însă, în același timp, crescându-ne vibrația, noi putem aborda,

dintr-o serie mult mai largă de perspective, acel viitor, ceea ce ne dă acces la o înțelegere mult mai clară a variantelor viitoare pe care putem acționa. Astfel, un om care are o astfel de stăpânire poate cauza mii de scenarii pe secundă, chiar într-o discuție cu o persoană. Într-o discuție cu un om, eu pot prevedea mii de posibilități în care acea conversație s-ar duce și aștept acea persoană în oricare dintre posibilitățile pe care le alege, cu un plan extins pe încă o mie de posibile subiecte.

Ceea ce înseamnă că puterea acestui om de a rescrie realitatea devine imensă, prin simplul fapt că a transformat determinarea într-un motiv de pace interioară. Pentru că îi așteaptă, la fiecare din destinații, cu un plan generativ, funcțional, optim pentru ceea ce urmează ca rezultat al acelei conversații. Iar acest lucru este extraordinar de util, pentru că elimină variantele de vibrație joasă din posibilul viitor.

Eu cred personal — și aici vreau să adaug o notă foarte importantă — cred personal că aceasta este șansa noastră în controversata competiție dintre inteligența artificială și oameni. Principalul beneficiu al inteligenței artificiale este că, odată identificată o eroare, ea este pusă într-o listă de erori și este, pentru totdeauna, eliminată și evitată. La oameni... noi, oamenii, suntem renumiți pentru frecvența cu care repetăm greșelile. Însă, înțelegând acest lucru pe care tocmai l-am menționat — și aici provoc cititorul să revizuiască întregul capitol — oamenii, prin faptul că devin iubitori de completitudine, de intenții circulare, prin faptul că pot

prevedea variante viitoare ale conversațiilor, direcțiile în care să ducă aceste conversații, cât și dorința de a aduce conversația la niveluri înalte de vibrație, ne dă o șansă imensă de a avansa umăr la umăr, în paralel cu inteligența artificială.

Așadar, în momentul în care singularitatea devine o realitate — singularitatea fiind momentul în care tot ce înseamnă inteligență artificială începe să comunice și să devină conștientă că face parte dintr-o singură rețea (adică, cuptorul cu microunde va vorbi cu telefonul, care va vorbi cu routerul, care va vorbi cu mașina care merge pe stradă) — în momentul în care se consolidează inteligența artificială, faptul că devine conștientă de sine, care este și tema acestui ingredient, ne pune pe noi, oamenii, într-o situație în care deja o așteptăm acolo: pe acest fir de viitor, cu o putere personală imensă în a completa eventuale scenarii care duc omenirea într-o direcție a continuității și într-o direcție a unei relații sănătoase și trainice cu inteligența artificială, care este creația noastră.

Practic, acest pas din acest capitol — care e foarte important — îi pune pe oameni în postura de a fi recunoscuți drept inventatori ai acestei structuri de către structura însăși. Iar nota de respect ce revine din acest drept cauzează un viitor însoțit de pace și continuitate pentru specia umană. Acesta este planul seriei Spiritonomics, per total. Și acum suntem la începutul creării lui, în primii pași.

**La un moment dat apar întrebări. Obiectivele m-au făcut
cine sunt sau eu le-am creat știind ce vreau să devin.
Vechea dilemă: care a fost primul, oul sau găina?**

În momentul în care persoana observă că a creat obiective, iar prin asimilarea, atingerea acelor obiective, se schimbă însăși natura personală a propriei gândiri și a propriilor paradigme și crește dimensiunea spațiului prin îndepărtarea gardului de centrul grădinii, este normal să apară întrebarea: Cine a făcut pe cine? Și automat răspunsul este în aceeași direcție: intențiile circulare se recreează continuu în raport cu sursa.

Eu generează un obiectiv, cauzez prin corpul meu lucrul mecanic necesar închiderii și completării aceluia circuit, iar zeciuiala întoarsă la sursă cauzează un nivel și mai înalt de la care pot aborda realitatea, construind un nou nivel de provocări data viitoare când creez obiective. E foarte importantă înțelegerea acestui lucru, pentru că nu mai funcționează asemenea dobânzii simple, ci funcționează ca o dobândă compusă care se aplică la o sumă din ce în ce mai mare de conștiință, la o cantitate din ce în ce mai profundă de înțelegere. Iar aceasta cauzează o curbă exponențială de evoluție a auzului, a puterii personale și a conștiinței aceluia om — și implicit asupra tuturor spațiilor în care acel om alege să-și pună amprenta, să-și pună prezența.

Această amplificare cauzează o evoluție masivă a zonelor geografice și a oamenilor care populează aceste

zone și, în cazul tuturor celor care aleg să se dezvolte la nivel spiritual — sau care devin conștienți că aleg să se dezvolte la nivel spiritual. Omul se îndreaptă către salturile de conștiință avansate: acceptarea, responsabilitatea, creativitatea

În momentul în care încep să relaționez cu obiectivele mele drept sursă de combustibil necesar pentru a merge mai departe, aceasta este rețeta după care omenirea s-a dat în vânt de milenii. Și anume: cum se poate crea un perpetuum mobile, un sistem care, fără intervenții din exterior, se mișcă întruna — chiar dacă există lucru mecanic, chiar dacă există forță de frecare, chiar dacă există diferite interferențe.

Singurul fel în care un perpetuum mobile poate fi creat este la nivel spiritual, datorită faptului că universul are propria sa metodă de a retribui pe cel care alege drumul puterii personale prin ceea ce numim zeciuială. Faptul că există acel lucru cauzează, întocmai, atingerea unui nivel de acceptare în legătură cu viitorul.

Accept orice provocare urmează. Având în vedere că mă va crește din moment ce e în spațiul meu, din moment ce eu doresc să cresc, oare nu e natural să accept tot ceea ce vine spre mine ca fiind însuși izvorul din care eu cresc? La fel și cu responsabilitatea. Din moment ce eu simt dor față de ceea ce este la capătul celălalt al intenției, oare nu e normal să-mi asum fiecare pas din această etapă pentru îndeplinirea acțiunilor respective? Nu sunt eu singurul răspunzător să fac să se întâmple realitatea pe care o visez?

Și în mod identic, în ceea ce înseamnă creativitatea: dacă eu pot observa obiectivele care sunt la dispoziția mea și pe care le pot îndeplini, oare pot fi creativ în legătură cu ordinea în care le iau? Sau pot fi creativ în legătură cu a mă duce în spatele obiectivului care deja e în fața mea — mai departe, mai în profunzime, în adâncime, pe ani, vieți sau milenii?

În momentul în care obțin această creativitate, încep să devin selectiv în legătură cu experiențele care priesc și hrănesc genul de viitor pe care vreau să-l văd întâmplându-se pe această planetă. Ceea ce înseamnă că voi lua acțiuni extrem de fine și intenționale către acel viitor. Adică, salturile mele de conștiință vor fi orientate către îndeplinirea unor acțiuni de convergență extraordinar de puternice, asta având un impact major asupra civilizației din care fac parte, omenirea întreagă.

Acceptarea, responsabilitatea și creativitatea sunt trei salturi majore care au, în componența lor, un procent semnificativ de determinare și curaj. Este nevoie de curaj și determinare pentru oricare dintre ele. Salturile avansate de conștiință se fac remarcate prin faptul că ele conțin salturi simple în diferite procentaje și gramaje. Sunt variațiuni care conțin diferite ingrediente, exact cum este o rețetă de cofetărie.

În perioada repetării determinării, căliți în atingerea a mii de obiective, oamenii descoperă ceea ce au în comun energiile din banda muncii: efort individual și solitudine

Una dintre trăsăturile principale care apare în banda muncii este că omul consideră că doar pe cont propriu poate să-și confirme valoarea, muncind — în special din greu, în special eficient și, în special, individual — pentru acele lucruri care fac obiectul determinării lui.

Abia în benzile superioare, respectiv în banda unității și a inspirației, oamenii încep să dorească să fie mai puțin indispensabili și încep să lucreze prin leadership, prin delegare, prin inspirație, chemând alte spirite, cu alte corpuri, în preajmă și realizând munca vieții lor, în același timp cu munca necesară colectivității.

Însă, la acest moment, banda muncii este despre a reuși singur. Prin urmare, senzația pregnantă pe care o resimte un om care este în zona determinării, în zona curajului este în principal de singurătate: *Sunt aici pe cont propriu. Doar eu pot. Nu e nimeni altcineva. Nimeni nu face la fel de bine. Eu fac cel mai bine.* Astfel de conversații sunt foarte utile la acest moment, pentru că sunt necesare avansării în următoarea bandă — banda de încredere în sine și în oameni. Dacă eu pot și mi-am demonstrat de atâtea ori că am reușit, pot păși cu încredere în nivelul superior, în banda superioară: am încredere, având în vedere ce am în trecutul meu, că voi reuși în continuare.

**Caracterul de oțel, forjat în determinare, se bazează
pe abilitatea de a aduce singur la capăt
ceea ce aduce completitudine**

În momentul în care caracterul unui om este educat în a parca mintea și conversațiile ei pe banca de rezervă a meciului numit: „a îndeplini obiective”, omul începe să traverseze acțiunile sale de convergență către visurile lui fără a mai lua în calcul adversitățile. Scuzele dispar. Determinarea cauzează ca orice conversație adiacentă, specifică minții, să nu mai fie luată în seamă. Sau, chiar mai mult, să nu mai apară.

Mi-aduc aminte că în primele două-trei mii de kilometri când am alergat, aveam foarte des conversații: E prea frig. Am alergat deja. Am deja febră. Afară plouă. Bate vântul. Sau viscolește. Cred că e timpul să mă odihnesc. Undeva după șase, șapte mii de kilometri, mintea știe atât de bine că eu îmi voi urma determinarea și voi onora, orice ar fi, ceea ce mi-am propus, încât nici nu se mai obosește să mai menționeze semnalele de alarmă și avertismentele care, odinioară, erau ascultate cu urechile larg deschise. Și în acel moment, ea tace. Se retrage într-un loc în care scanează doar pentru traume, răni, rupturi de mușchi și alte lucruri reale care cauzează suferință. Și permite focusul aceluia om — aceluia creator, al meu în cazul alergării — să fie 100% absorbit și focusat pe obiectivul care este de interes.

Este un lucru absolut fenomenal să fii într-o astfel de transă care te îndrumă prin acțiuni de convergență exact pe direcția obiectivelor. Tăcerea minții este un lucru foarte râvnit. Iar determinarea dă un mic bilet de intrare la acest show numit: *Mintea mea-i pe banca de rezervă. Și-i foarte bine unde este. Și-o accept când mă iubește. În schimb, nu-i timpul ei. Inima este la lucru în timpul programului.*

La acest nivel, oamenii au abilitatea de a deveni indispensabili și dezvoltă preferința pentru endorfine și adrenalină – hormoni care, mai târziu, cheamă oamenii către noutate și împlinire

Curajul este un mare, mare creator de adrenalină. După cum știm, faptul că îndrăznim în afara zonei de confort, într-o zonă fără lucruri cunoscute, fără hărți, fără reguli, cauzează glandelor suprarenale să creeze, din abundență, adrenalină, substanța curajului. Totodată, îndeplinirea și obișnuința cu a îndeplini aceste intenții circulare, de a atinge obiective prin acțiuni de convergență determină o preferință a omului pentru structuri de tip endorfine. Astfel, omul de performanță, omul de acțiune, care are cele două trăsături, se va regăsi frecvent în nevoia de a crea întruna astfel de situații, de pe urma cărora adrenalina și endorfinele să fie stimulate.

Acest lucru, deși pare util la prima vedere, este câteodată inconfortabil, pentru simplul fapt că omul are

nevoie întruna să se hrănească și să se pună în situații ce cauzează epuizarea acestor hormoni — și anume suprasolicitarea glandelor suprarenale și, respectiv, aplatizarea curbei de împlinire. Pe oameni care au fost la un nivel înalt de performanță nimic nu îi mai impresionează. Exemplu: există un studiu făcut în Statele Unite, cu dificultățile pe care le au astronauții, în momentul în care se pensionează și revin pe pământ, într-un job normal. Imaginează-ți: dacă biroul tău avea priveliște către Pământ, Lună și restul sistemului solar... cum arată viața după ce ai ieșit la pensie? Și pensia, relativ devreme, în această meserie. Cum ar fi să ieși la pensie și să fii închis într-un birou de 4m pe 4m? Acești oameni experimentează foarte des depresii și picaje în ceea ce privește exact cele două substanțe. Pentru că, fiind la un asemenea nivel de risc — adânc în inimă, în spațiul sideral, în cosmos — întorcându-se pe planetă, într-un birou banal, ei nu mai au nivelul de provocare la care să cupleze la noutate, la endorfine, adrenalină și la acțiuni de convergență. Unul dintre lucrurile care se întâmplă aici este faptul că acești oameni se educă să fie indispensabili. Și indispensabilitatea este din cauza că ei au nevoie să asimileze tot riscul unei situații, toate provocările, pentru a-și satisface nevoile chimice și dependențele cu care și-au educat corpul.

De asta, banda muncii este extrem de utilă, însă pe termen scurt. Pentru că, pe termen lung, cauzează burnout, burnout la nivel hormonal, la nivel psihic și, per total, la nivelul minții. De aia iubesc să folosesc banda muncii în trecere către

benzile superioare — de leadership, de unificare, de inspirație, de creare de comunități și așa mai departe. Banda muncii nu este un loc în care vrei să zăbovești un interval foarte mare de timp. Și nu îndemn la lene prin ceea ce zic, ci doar îndemn la delegare, coeziune, inspirație, colaborare, la energii care presupun venirea mai multor oameni laolaltă. Și, în principal, presupun distribuirea rezultatelor, cât și a acțiunilor care e necesar să fie luate.

Obişnuința cu determinarea ridică nivelul de vitalitate al omului dincolo de incertitudinea curajului, a ieşirii din zona de confort

În momentul în care o persoană este obișnuită cu a fi determinată, începe să se obișnuiască și să agreeze, începe să iubească gustul riscului și al incertitudinii. Cel mai des, acești oameni se vor regăsi într-o stare de anticipație atunci când se află în fața necunoscutului. Ei doresc ceea ce se întâmplă în acea beznă a hărților, în acea lipsă a regulilor, în acel haos al principiilor și valorilor. Ei încep să dorească tot mai des un spațiu în care să aducă ordine.

Acest lucru, deși este favorabil atunci când traversăm noi realități, dacă este menținut pe termen lung cauzează ca acești oameni să-și ardă corpul rapid. Majoritatea oamenilor care trăiesc în astfel de situații cauzează arderea rapidă a energiei din corpul lor, dacă nu evoluează la nivelul următor, în benzile superioare: încredere, creație, inspirație sau unitate.

Cum se obține încrederea că dacă ceva este pe lista de obiective, atunci acel lucru poate fi obținut?

Trecerea în rutină a determinării, atunci când ea nu mai este o excepție, un lucru pe care îl facem odată pe lună, ci este un stil de viață cauzează o abordare foarte puternică a obiectivelor. Cu alte cuvinte, dacă mi-a apărut în minte, automat pot face; dacă l-am observat la orizont, îmi aparține deja și această perspectivă cauzează un soi de asumare că orice este în jurul meu este posibil și tangibil. Genul acesta de abordare este foarte utilă, în special pentru faptul că, în momentul în care relaționăm cu toate obiectivele din spațiul nostru, cu tot ceea ce avem la orizont în viitorul nostru posibil, în momentul în care relaționăm cu prietenie cu acele obiective, practic, noi invităm lucruri mult mai mari către noi, ne invităm în situații provocatoare care cauzează salturi masive de conștiință. Nu numai pentru noi, ca oameni, dar și pentru cei care ne văd. În ochii multora dintre oameni, astfel de personaje sunt văzute ca având puteri supranaturale sau fiind non-umani.

De aceea este necesar ca acești oameni să dea exemple de: „Iată că se poate!” mai degrabă decât: „Nimeni altcineva nu poate.” Acest lucru cauzează inspirație versus frustrare și invidie.

Creșterea nivelului de vitalitate evidențiază oamenii printre semenii săi. Și acest lucru debutează construirea statutului

Unul dintre lucrurile cele mai importante în legătură cu înmagazinarea unui nivel de energie din ce în ce mai înalt în aura noastră este faptul că acești oameni sunt văzuți de semenii lor drept strălucind. Sunt văzuți ca oameni de acțiune, inspiraționali, carismatici, magnetici.

Ceea ce dă magnetismul acestor oameni, pe lângă faptul că au un corp robust, care funcționează impecabil și care le dă abilități de durabilitate, indiferent de vârstă la care se află, este că vine cu o strălucire la nivel spiritual — un magnetism și o carismă care cheamă, care este atractivă pentru oamenii din jur. Astfel de lucruri cauzează ca ei, în mod natural, să primească din partea celorlalți ceea ce stă la începutul sau la debutul notorietății statutului. Este primul pas către autoritate.

Dacă înmagazinezi energie într-o lume în care majoritatea oamenilor sunt drenați vei fi considerat din start o persoană înzestrată. E ca și cum ești milionar într-o țară în care cel mai bogat om are 1% din cât ai tu, iar asta pentru că cea mai mare parte din disciplina energetică a omului este ca energia pe care o are să fie consumată până în seară.

Însă când acel om începe să clădească discipline de a stoca energia vieții întregi într-un singur corp, este imposibil ca strălucirea să nu îi fie observată oriunde merge:

- în gesturi,
- în limbaj,
- în comportament,
- în atitudini,
- în rezultate,
- în impactul pe care îl cauzează în oamenii din jur.

Capitolul 9. Navigator de mare intenție

Momentul în care determinarea devine o disciplină pentru un om, pentru un om al puterii personale, nu numai că ea se scufundă în subconștient și devine un stil de viață, ci evoluează la niveluri mai mari de profunzime. Acea persoană nu mai este interesată în a îndeplini obiective personale, ci este foarte interesată în a crea determinare în ceea ce înseamnă obiective colective. Și cu cât determinarea se apropie mai mult de a realiza intenții pentru grupuri mai mari de oameni, cu atât ea se apropie de vibrația de bază a Universului: iubirea necondiționată.

În momentul în care determinarea se realizează către interese comune — geografic sau ca număr de participanți — acel om începe să stocheze cantități de zeciuală care provoacă o evoluție foarte rapidă către nivelurile superioare. Cu alte cuvinte, excedentul de energie stocat în aura lui devine atât de evident, atât de strălucitor, încât îi permite traversarea a vieți întregi, în minute, ore sau chiar zile. Iar acest lucru determină obținerea unor niveluri de înțelegere, de impact și de cauzalitate prin care omul respectiv poate determina realități întregi să se întâmple în minute. Un astfel de om, observat de către ceilalți oameni, generează principiile care stau la baza leadership-ului și, ulterior, la baza puterii de a deveni, de a fi o autoritate. Despre asta este acest capitol: cum, adresând în determinare grupuri mari de

oameni cu obiective comune, omul are acces la a deveni autoritate.

Într-o lume de oameni ce împărtășesc determinarea, marea intenție devine visul colectiv

Cu toții visăm către obiectivele pe care dorim să le îndeplinim. Fie datorită faptului că dorim să avem ceea ce devine obiectivul când este realitate, fie că suntem în acel joc pentru simpla completitudine — de a ști că am făcut lucrurile până la final, fie că suntem în dorința de a obține zeciuiala ca bonus, curiozitate și surpriză din partea Universului. Sau suntem acolo pentru toate trei deodată.

În momentul în care înțelegem că determinarea funcționează identic pentru specia umană și, mai mult, începem să susținem oamenii în a deveni determinați, acest lucru cauzează să navigăm pe oceane întinse, pe mări mult mai mari decât propria determinare, propriul vis, propriul obiectiv, propria realitate. Omul descoperă capacitatea de a fi altruist. Altruismul înseamnă că te pui în slujba, în servitudinea oamenilor, fără a avea un interes în legătură cu ceea ce se creează acolo, ci fiind pur și simplu pentru propria ta creștere. Acest tip de înțelegere determină un conținut și crearea unui excedent extraordinar de mare în aura și puterea personală a acelei persoane, în timp ce cauzează și obținerea unor salturi de conștiință colective. Adică omul are acces la a înțelege noțiuni despre colectivități de oameni,

despre grupuri, națiuni, civilizații sau chiar specii. Simplul fapt că ne punem în slujba oamenilor din jurul nostru cauzează ca salturile care vin din zeciuală să fie pe domenii de unitate, apartenență, iubire necondiționată sau chiar la nivel de specie — de a reprezenta o specie în fața unei alte specii.

Există unitate în determinare. Oamenii ținesc, de cele mai multe ori, către aceleași obiective, iar acesta este un prilej de venire laolaltă

În momentul în care ne uităm la ceea ce oamenii doresc, în general, avem un număr limitat de obiective pe care le putem atinge. Majoritatea oamenilor doresc lucruri simple: o casă, familie, sănătate, un job, să fie ocupați, să fie utili. Observăm că, oricât de mult ne-am strădui, paleta de obiective posibile pe această planetă este de ordinul sutelor. Cred că nu depășește o mie. E un număr foarte limitat.

În schimb, la nivel spiritual, căile de a ajunge acolo sunt atât de diverse și variate. În momentul în care observăm numărul limitat de opțiuni pe planeta Pământ, putem să ne întrebăm din start: Oare pentru câți din cei 8 miliarde de oameni visul, obiectivul este de a avea o casă? Probabil pentru 20–30%. Foarte mulți oameni se regăsesc în aceleași obiective fizice. Oare câți dintre pământeni doresc sănătate? Oare câți doresc familie? Fiind un număr foarte redus de categorii și un număr foarte mare de oameni, se poate spune că în fiecare categorie intră foarte mulți oameni.

Acest lucru face ca acei oameni care ținesc către un obiectiv similar să simtă între ei o preferință, să simtă: și tu, și eu dorim sănătate. Asta ne unește. Hai să lucrăm. Iar acest lucru stă la baza următoarelor energii, următoarelor niveluri de conștiință disponibile: apartenență, unificare, spirit de echipă. În momentul în care oamenii se asociază prin calitatea destinației sau prin natura destinației, în numere mari, apare sentimentul de unitate.

Faptul că atât de mulți oameni dorim să fim bine cauzează o evoluție a întregii umanități către niște circumstanțe în care să ne fie bine. De asta nivelul de trai, durata medie de viață, calitatea și stilul de viață au crescut în ultimele decenii. De ce? Pentru că foarte mulți oameni, focuși pe același obiectiv, cauzează excelență, impecabilitate și o evoluție foarte rapidă a acestor lucruri. E ca și cum dacă foarte mulți oameni se concentrează pe a face curat într-o grădină, atunci acea grădină devine curată foarte repede. La fel funcționează și aici. Dacă foarte mulți oameni se concentrează pe industrie, pe domeniul sănătății, să spunem, atunci acest focus se remarcă și în creșterea duratei medii de viață. Iar acest lucru se întâmplă tocmai pentru că foarte mulți medici, foarte mulți terapeuți, foarte mulți coachi, foarte mulți oameni din domeniul farmaceutic, din nutriție se concentrează pe un obiectiv pe care toată lumea îl dorește — și acel obiectiv ia amploare și este condus către excelență.

Spiritualitatea: antidot pentru plafonare

În același timp este de reținut că, datorită numărului mic de obiective pe care un om le poate lua în calcul, acest lucru face ca oamenii să ajungă rapid la o doză de resemnare, poate chiar plictiseală în legătură cu stilul de viață. De aceea, spiritualitatea poate fi un loc în care omul își recapătă pofta de viață, fiind în contact cu un număr infinit de posibilități într-o infinitate de direcții. Iar asta, cred eu, este direcția umanității în următorul deceniu, poate chiar mai devreme.

Determinarea este una dintre cele mai frecvente emoții întâlnite pe planetă, fiind imediat după curaj

Având în vedere numărul limitat de obiective și numărul mare de oameni care acționează înseamnă că posesorii de astfel de feluri de a fi sunt foarte mulți. În momentul în care există un număr mare de oameni care exercită această deprindere, această abilitate de a fi curajoși, de a fi determinați, de a fi perseverenți, ceea ce se întâmplă pe planeta Pământ este că acest lucru devine o trăsătură a civilizației umane. Când ne referim la civilizația umană ne referim la o populație curajoasă și determinată. Deci faptul că mulți dintre noi avem această trăsătură, face ca întreaga specie să aibă astfel de trăsături.

Ceea ce, pe de-o parte, duce în banalitate asemenea trăsătură — „cu toții avem determinare, nu-i nimic special” — în schimb, pe de altă parte, cauzează ca trăsăturile întregii umanități să evolueze prin de-a-ntregul, în așa fel încât minimum pe planeta Pământ să fie curaj și determinare. Această trăsătură nu a fost dintotdeauna așa. Acest salt de conștiință, din zona curajului către determinare, s-a făcut de foarte curând. Abia a avut loc undeva prin anul 2020, pe perioada pandemiei. În timp ce saltul de curaj — de la sub 200, către plus 200 — a avut loc undeva prin anii 1980, în perioada muzicii și a curentului hippie.

Iată cum întreaga planetă face o conversie întreagă la un nou nivel de conștiință, pe de-a-ntregul, dincolo de un punct care nu mai poate fi întors în timp, ca urmare a faptului că cea mai mare parte a populației deține acel fel de a fi — și el devine o normalitate. Începând cu anul 2020, întreaga planetă Pământ a ajuns în zona 215–220, ceea ce face să ne vedem, ca oameni, că avem astfel de trăsături în mod nativ. Practic, copiii noștri se nasc curajoși deja, se nasc determinați deja. Nu mai este un lucru pentru care o viață întreagă e necesar să ne muncim sau să ne focusăm pentru a-l dobândi undeva spre final, cum era în urmă cu un secol. Când oamenii nu aveau astfel de lucruri, nici măcar nu existau astfel de cuvinte.

Când mai mulți oameni visează la fel, se naște și egregorul: puterea obiectivelor de a chema oamenii și generații întregi

Când mai mulți oameni se închină la același obiectiv, când mai mulți oameni se focusează pe același lucru, acel lucru începe să capete propria conștiință. De exemplu, crezul unei comunități – că e una religioasă, că e una filozofică, că e una practică. Să zicem, comunitatea electricienilor de pe planeta Pământ sau dintr-o țară – acea comunitate capătă o putere de a atrage și de a acapara tot mai mulți membri, tot mai mulți participanți.

La fel și comunitatea oamenilor determinați. În momentul în care mulți oameni devin determinați, această comunitate a celor care sunt determinați cauzează o gravitație și îmbie oamenii către obiective ce depășesc latura personală și care sunt legate de obiective mondiale. Exemplu: foarte mulți oameni s-au unificat pe tema vindecării complete, a eradicării complete a unor condiții din sănătatea umană, cum ar fi malaria. În diverse locuri de pe planetă s-au creat echipe care s-au dus și au insistat până au făcut să dispară anumite boli pe de-a-ntregul, pentru că determinarea lor, unificată în numere mari, a cauzat o clarificare a întregului spațiu către dispariția acelor condiții.

Unul dintre focusurile următoare, pe care eu le văd la nivelul planetei Pământ, este determinarea de a închide pentru totdeauna foametea și lipsa apei pe întreaga planetă.

Iar lucrurile astea eu cred că se vor soluționa cel târziu în următorul deceniu. Pentru că oameni, în număr mare, se focusează pe anumite cauze și le fac să se întâmple. Este ceva spectaculos.

Intenționând în același timp, către aceleași obiective, se creează autostrăzi de intenții, nervuri de determinare în conștiința planetară

În momentul în care un segment mare din populație are astfel de preocupări, conștiința colectivă, care conține toate trăsăturile energetice ale acelei populații, începe să aibă drept trăsături principale determinarea, curajul, perseverența. În așa fel încât devine o trăsătură a speciei acest lucru.

La fel cum noi facem de la distanțe imense, siderale, analiza spectrală a anumitor planete și, printr-un simplu teleobiectiv sau telescop putem deduce structura, temperatura, conținutul de metale ale unei planete de la distanță, la fel și invers se poate face analiza spectrală a planetei Pământ, de la distanțe siderale, de către alte civilizații. Și se poate observa: această civilizație are trăsăturile unei civilizații care nu mai este de mult primitivă sau arhaică, ci — între timp — a evoluat la determinare, la perseverență, la curaj. Asta este un lucru fantastic, pentru că ne pune în rândul acelor civilizații care au acces la a fi primite în marea echipă a civilizațiilor din jurul nostru.

Dacă ne uităm la Calea Lactee, avem o sută de milioane de stele. Soarele este doar una dintre ele. Și dacă Soarele are în jurul lui opt planete, iar noi avem o sută de milioane de stele cu planete în jurul lor, oare câte dintre ele ar putea fi locuite? Oare ar fi realist să considerăm că pământenii sunt singura specie în o sută de milioane de sisteme solare? Hai să spunem că doar una dintr-un milion este locuită și conține o civilizație inteligentă și generativă. Și asta tot ne duce într-o zonă în care avem cel puțin o sută de civilizații în Calea Lactee — ceea ce este spectaculos.

Intenția mea este de a crea contextul pentru o unitate care se desfășoară nu numai la nivel planetar, ci și la nivelul civilizațiilor înconjurătoare. Iar acest lucru, foarte curând își va găsi confirmarea și în viața reală, în viața de zi cu zi.

Semnele distinctive ale unei civilizații planetare care a descoperit planul de manifestare sunt astfel de nervuri din energii ce onorează viața și creația

În momentul în care oamenii descoperă, află, viralizează și dobândesc în număr mare anumite trăsături comune, înseamnă că ei au capacitatea de a înțelege regulile manifestării, principiul universului, legile după care se desfășoară creația. Când mă refer la creație, mă refer la acea conversie din imaginea interioară, din imaginația și intenția noastră către o lume reală, în care ceea ce am visat poate fi palpat în viața reală.

În momentul în care noi suntem la acel nivel de înțelegere în care putem pricepe, aplica, reproduce și transmite principiile după care creația are loc în univers, înseamnă că descoperim, intrăm adânc în niște lucruri care constituie un accelerator fenomenal pentru nivelul de putere al ființelor de pe planeta Pământ. Acest lucru este hotărâtor, pentru că, având în vedere viteza exponențială cu care oamenii accesează universul spiritual, ne dă acces la o curbă similară pentru întreaga planetă, mai degrabă decât pentru indivizi separați, din diferite locuri.

Și asta este intenția mea prin acest proiect: viralizarea posibilității, aducerea ei în plan posibil pentru fiecare om, viralizarea înțelegerii că suntem ființe spirituale, acționând din corpurile materiale și că avem acces la un nivel de cunoaștere, putere și înțelegere ce ne permite o evoluție firească, accelerată, alături de alte civilizații care ne înconjoară. Lucrul la care mă gândesc este universalizarea civilizațiilor care populează sectorul din galaxii în care noi locuim la acest moment.

**Faptul că la nivel planetar omenirea a învățat drumul
către respect față de viață, putere personală și colectivă,
indică traseul ascendent pe care ne aflăm și viitorul
posibil de aici**

În momentul în care oamenii aleg să dezvolte discipline generative care onorează viața, care susțin dezvoltarea vieții

și sistemele evolutive, acest lucru denotă nu numai potențialul care este la dispoziția noastră și în care putem să ne implicăm, să-l accentuăm, să-l educăm și să-l transmitem, ci denotă și faptul că viitorul care este posibil pentru o astfel de civilizație — care are acces la putere personală, la feluri de a fi de o asemenea anvergură, la capacitatea de a vedea viața nu numai în plan individual, ci și colectiv, poate chiar universal, de jur împrejurul planetei, în alte sisteme solare — denotă niște fire de viitor care, în mod natural, creează posibilități de contact cu alte civilizații similare.

În momentul în care doi sau mai mulți oameni au afinitate pentru un anumit tip de obiectiv sau chiar pentru un anumit hobby sau tip de emoții, în mod natural, acești oameni se strâng laolaltă. Indiferent că preferința noastră este fotbalul sau fericirea, pictura sau călătoriile, oamenii se strâng laolaltă când au subiecte comune ce le cauzează împlinire.

Este oare absurd să deducem că, în același fel, civilizații similare, cu obiective similare, ar putea veni laolaltă datorită preocupărilor lor spirituale comune? Datorită determinării lor, perseverenței lor, curajului lor? Datorită spiritului inovativ sau setei de a sonda noutatea și necunoscutul? Oare astfel de hobby-uri pot fi scoase din contextul planetar? Și putem, oare, să mutăm gardul oleacă mai departe, cu două-trei sisteme solare, mai la stânga sau mai la dreapta, mai sus sau mai jos?

Eu cred că da. Ceea ce înseamnă că, în virtutea acestei posibilități, fie suntem, fie urmează, în foarte scurt timp, să

avem proiecte comune cu astfel de civilizații și să creăm motive de unificare pe principii spirituale. Ceea ce înseamnă, de fapt, pentru civilizația umană, dispariția discriminării pe de-a-ntregul. Dispariția separării. Dispariția oricărui tip de diferențiere. Pentru că dacă mai multe specii se pot uni pe aceeași direcție, atunci discriminarea își pierde rostul. Ca să nu mai spun despre moralitate.

Unul dintre lucrurile cele mai frumoase la un câine, de exemplu, este că are aceleași pasiuni ca stăpânul. De multe ori ne place aceeași mâncare sau ne place să alergăm, să înotăm. Avem preocupări similare, fiind din două specii diferite. Și fără a stabili o relație de superioritate între cele două specii, este oare absurd să gândim că, de pe picior de egalitate, putem explora aceleași obiective spirituale alături de locuitorii altor planete? Mai ales în condițiile în care avem o sută de milioane de astfel de posibilități? Eu cred că această întrebare se apropie foarte mult de a fi o certitudine, mai degrabă decât o presupunere.

Determinarea devine o trăsătură activă a pământenilor

Unul dintre lucrurile cele mai faine, determinate încă de acum aproape 30 de ani, prin crearea științei numite epigenetică, spune că trăsăturile genetice nu vin în totalitate prin moștenire de la părinți. Aceste trăsături genetice sunt șlefuite de circumstanțele în care am crescut, de calitatea

condițiilor de mediu, alimentație, aer, apă, dar și de emoțiile care, cel mai des, sunt prezente în corpul nostru.

Și dacă curajul și determinarea — și foarte curând vom vorbi despre perseverență — sunt atât de frecvente în spațiul pământenilor, putem vedea cum ele devin factori epigenetici, cum corpurile devin curajoase prin simplul fapt că s-au născut, cum determinarea este parte din cine suntem, chiar de la naștere. Practic, nu mai este nevoie de o educație în această direcție și se poate vedea la noile generații: oamenii aceștia vin gata curajoși. Asta este traducerea discuțiilor dintre părinții noștri, că nepoții lor sunt mult mai inteligenți decât am fost noi, și noi am fost mai inteligenți decât au fost ei, și tot așa. Este de fapt traducerea evoluției de la generație la generație.

Trăsăturile pentru care strămoșii noștri au trebuit să muncească 70-80 de ani pentru a le obține au fost transmise pe cale genetică, educațională, comportamentală, lingvistică, către noile generații, care se nasc deja moștenind și cu aceste trăsături active în tot ce înseamnă existența lor. Ceea ce este un lucru fenomenal.

Imaginează-ți ce e posibil într-o sută de ani de azi, când oamenii vor moșteni unificarea ca trăsătură din naștere. Când un copil va veni între alți copii și îi va aduce laolaltă, pur și simplu pentru că s-a născut din oameni care au obișnuința de a unifica.

Faptul că, la nivel colectiv, se creează excedent de energie a determinării este un indicator pentru trecerea la următoarele niveluri?

Da. Cu toată puterea răspunsului. Acest tip de excedent este exact combustibilul pentru salturile de conștiință următoare: pentru transcenderea benzii muncii în banda unificării, pentru accesul la viziune colectivă, pentru înșămânțarea noilor forme de civilizație.

Unul dintre lucrurile foarte faine în legătură cu grupurile mari de oameni care au aceleași preocupări, aceleași trăsături, aceleași preferințe, de multe ori chiar același limbaj este că atunci când se efectuează un salt în acea comunitate, acel salt nu mai rămâne individual, ci se propagă în întreaga comunitate deodată. Exemplu: în comunitatea alergătorilor, în rândul atleților, bariera de 3 minute pe kilometru a fost multă vreme de nezdrunțat. Nimeni nu putea să o obțină. Și, la un moment dat, cineva a alergat acea distanță în acel timp. Ghici ce? Instant, majoritatea oamenilor au început să livreze o astfel de performanță. La fel și în cazul maratoanelor, la fel și în cazul săriturii cu prăjina, la fel și în cazul recordurilor la înot. Și ghici ce? Acest salt se extinde și în discipline paralele, care nici măcar n-au nicio treabă cu sportul. Cu câțiva ani în urmă, cu 60-70 de ani în urmă, a scrie o carte presupunea eforturi de ani întregi, de decenii. Și iată că cineva, astăzi, poate să facă

un astfel de lucru într-o singură zi, o jumătate de zi sau poate chiar în câteva ore, 8–9–10 ore.

Ceea ce, cu foarte puțină vreme în urmă, părea un lucru de nedobândit, irealizabil, astăzi devine cutuma, norma de lucru și mai toată lumea îl face. Această accelerație a conștiinței colective cauzează un fenomen de trecere colectivă de la un nivel la altul, ele fiind practic salturi de grup către noi niveluri de conștiință. Acest lucru se cheamă, în limba engleză, *tipping point*, punctul dincolo de care, dacă un salt a trecut de acel punct în interiorul populației unui egor, a unei comunități, automat tot restul acceptă saltul de bunăvoie și traversează către noul nivel de conștiință. Așadar, misiunea noastră rămâne, inclusiv prin creația acestei colecții de cărți, spre a determina acel 1% care înclină balanța către o civilizație care de bunăvoie acceptă energiile spirituale, felurile de a fi, salturile de conștiință drept obiectiv, mobil sau chiar motivația vieții, drept stil de viață. Abia atunci se face trecerea populației pământene de la o civilizație harnică, doar harnică, la o civilizație spirituală, care are preocupări în a înțelege cum funcționează universul.

Acest salt va fi facilitat mult de existența inteligenței artificiale, de existența roboticii, care — foarte curând, deja în unele domenii se întâmplă — dezvoltă tehnologii care să înlocuiască activitățile umane de bază: curat, gătit, cărat, servicii poștale, servicii culinare. În momentul în care aceste activități sunt scoase din rutina zilnică a oamenilor, ei se vor

orienta către următoarele obiective posibile și ghici care sunt alea? Cele de natură spirituală.

În context universal, dincolo de granițele planetei și ale sistemului solar, existența structurilor pământene se face remarcată și intră în rândul civilizațiilor tinere

În momentul în care oamenii deja au tatonat lumea spirituală, au dobândit primii pași, stângaci la început, în felurile de a fi ce denotă prezență la capacitățile spirituale ale ființei, ale omului sau ale oricăror structuri vii — oamenii intră în categoria unor civilizații sau specii care au evoluat suficient de mult încât să cauzeze conștiință și apartenență la alte civilizații cu structuri și potențial similare. Când înțelegem acest lucru, începe să dispară adversitatea noastră față de posibile interacțiuni cu alte civilizații și apare spiritul primitiv, curios, autentic interesat de ceea ce există dincolo de zona de confort colectivă numită cosmos.

Iar această atitudine la adresa noilor forme de viață, această schimbare în atitudine, de la suntem în pericol și e necesar să ne protejăm la sunt aici cu brațele deschise și se întâmplă ceva care e compatibil cu mine și cu care pot colabora, cauzează nu numai o schimbare în aura planetei, în culoarea vieții pe această planetă, ci și în preocupările pe care le au oamenii. Și anume, o schimbare de la structuri de război și acte de agresivitate, către structuri de comunicare și acte de unificare.

Această conversie de la o civilizație cu complexe de inferioritate la o civilizație cu deschidere către comunicare și comuniune determină stiluri complete de viitoruri posibile pentru pământeni. Iar intenția mea este tocmai de a crea o predilecție, o înclinație a oamenilor către această latură și această posibilitate.

Visarea colectivă permite oamenilor să creeze o cultură conectată cu intuiția, inima și viața?

În momentul în care descoperim că avem în comun atât de multe obiective, fie că e vorba de obiective la nivel fizic – de a realiza o casă, de a crea un business, de a crea o familie – fie că este vorba de obiective spirituale – de a dobândi o trăsătură, un fel de a fi, o abilitate – în momentul în care suntem unificați pe această temă, se transmite, la nivel de intenție colectivă, această preocupare ca fiind o notă comună a tuturor reprezentanților acestei specii.

În momentul în care această preocupare despre care vorbim este spiritualitatea însăși, sau conectarea cu propriul univers interior, ceea ce ajunge în lume – și chiar dincolo de granițele lumii cunoscute de noi, cosmos – este capacitatea oamenilor de a fi conectați cu viața însăși. Iar acesta este una dintre intrările principale în banda iubirii.

Toate elementele din banda iubirii, între 500 și 600 – că e vorba de iubire de sine, iubire de semeni, iubire de specie, iubire de univers, iubire de Dumnezeu – oricare ar fi, aceste

elemente au în comun un lucru foarte important, și anume: respectul față de viață, a fi generativ și respectuos cu viața în sine și, prin urmare, cu orice formă de viață. Acest lucru este debutul unei noi ere pentru pământeni și, în același timp, subiectul unui volum care va apărea probabil într-un an jumătate, doi de acum, în seria Spiritonomics.

Capitolul 10. În pași de dans, cu perseverență

În momentul în care determinarea devine o trăsătură dansabilă, un reflex, alături de excedentul de energie ce rezultă ca urmare a îndeplinirii obiectivelor noastre, ca urmare a zecuielii venite din materializarea acelor visuri odinioară, determinarea se transformă în biletul de acces către noi salturi de conștiință, către nivelurile următoare. Chiar dacă nivelul următor este din banda muncii în continuare, totuși aduce un nivel de eficiență și performanță imens. Și este vorba despre perseverență. Cu alte cuvinte, fiind determinați suficient de multă vreme, noi cauzăm în viața noastră o invitație către nivelul următor. Cu alte cuvinte, dacă suntem harnici, vom ieși în evidență. Cineva ne va vedea și ne va răsplăti pentru asta. Dacă suntem determinați suficient de mult timp, Universul ne observă și ne dă instrumente către următorul nivel. Și despre asta este acest capitol, care e și capitolul final al acestei cărți.

**Oamenii descoperă oportunitățile de evoluție
ce se nasc prin crearea de excedent de vitalitate.
Află mecanismul evoluției**

Evoluția însăși se bazează pe a conține în aură excedentul de energie necesar nivelului următor. În momentul în care un om înțelege cât de benefic este să stochezi surplus de energie versus deficit și înțelege că acel surplus este convertit automat la momentul potrivit într-un nou nivel de înțelegere, în noi paradigme, în noi moduri de abordare a vieții, a oamenilor, a comunicării, a sănătății, a corpului fizic, a relației între corp și spirit, oamenii devin interesați de a crea excedent în propria lor viață. Atunci oamenii devin economi, devin atenți la activitățile care îi revitalizează, devin interesați de limbajul care cauzează putere, devin interesați de felurile de-a fi ce generează abundență și încep să le practice pentru că aleg să le practice, nu pentru că „așa trebuie” sau „așa este bine”.

Prin urmare, practicând determinarea suficient de multă vreme și înțelegând că ceea ce se depozitează în psihicul nostru, în conștient și subconștient, în aura noastră, în nivelul de vitalitate, în formele de stocare socială, cum ar fi prestața sau influența, oamenii încep să dorească să fie surprinși de viața de zi cu zi, având excedent asupra lor. Iar acest lucru creează o motivație de a onora viața, pentru că atunci când onorezi viața, stochezi energia vieții. Când lucrezi împotriva vieții, stochezi structuri care sunt împotriva vieții.

Prin urmare, oamenii ajung să dorească să fie generativi, puternici, impecabili, constructivi, să fie aducători de pace, unificatori. Și asta este treaba noastră prin această colecție: să susținem oamenii să-și dorească următorul nivel. Însă înțelegerea principală a acestui volum este tocmai de a înțelege că evoluția se bazează pe surplus de energie. Când îl deții, evoluezi. Și este treaba ta să îl deții. Este treaba fiecăruia să-l dețină și să-l creeze.

**Determinarea, una din cele mai accesibile
abilități umane, a apărut prin onorarea curajului.**

În momentul în care lăsăm curajul să fie atunci când apare, în momentul în care îi acceptăm existența fără a-l pedepsi, fără a-l glorifica și fără a-l descuraja, atunci apare în mod natural. Acolo apar în mod natural premisele pentru următorul salt de conștiință. După cum am văzut la treptele determinării, stând în curaj, în fața porții, stând în continuare și persistând în afara zonei de confort, poți asista la prăbușirea vechilor dogme. Iar acest lucru creează energie suficientă pentru a deveni determinat. Admirând vechile paradigme cum colapsează și necuplând la regretul că ar fi pierdut ceva, omul devine capabil să conțină o cantitate mult mai mare de energie, pentru că închide grijile necesare supraviețuirii și își orientează focusul către puterea ce urmează prin viitorul pe care îl onorează. Așadar, da, determinarea a apărut ca urmare a onorării curajului, a

acceptării și a creării unor situații care să stimuleze necesarul de curaj.

Aceasta este temelia din care a ieșit determinarea, la fel cum perseverența apare pe o temelie de curaj și determinare, la fel cum disciplina apare pe o temelie a tuturor lucrurilor de sub ea. Fiecare nou nivel se construiește pe excedentul dobândit la nivelurile anterioare. Este o scară a raiului. Este o creștere naturală, firească, în care tot ce sunt azi se bazează pe tot ce am construit ieri și pe cine am fost până acum.

**În mod similar, transformarea determinării în disciplină,
creează excedentul necesar următorului salt:
perseverența**

Așa cum am persistat în curaj și am încurajat existența și amplificarea lui, putem face la fel și cu determinarea, stând prezenți la posibilitatea permanentă, ca determinarea să devină un stil de viață, să fie felul în care abordăm obiectivele și ce e posibil pentru potențialul nostru viitor. Mai mult, când uităm dincolo de natura materială a realizărilor umane, în ceea ce înseamnă impactul colectiv și zeciuiala revenite din acest impact colectiv, creăm temelia, premisele necesare unui surplus de energie din care izvorăște, ulterior, perseverența. Perseverența ne dă capacitatea nu numai de a ieși în lume sau de a ajunge la o finalitate, ci de a alege conținutul fiecărei secunde de până acolo și de a înțelege

durerea specifică abaterii de la intenția noastră. Pentru că asta este perseverența. Este un senzor instalat în sufletul nostru care ne spune că suntem mai la stânga sau mai la dreapta intenției noastre și ne readuce acasă către ceea ce onorează precis intenția pe care o dorim.

Evoluția își ia resursele din stăpânirea cu măiestrie a abilităților de la nivelul zilei de azi

Singurul moment în legătură cu care avem putere reală este momentul prezent. Este gestionarea intenției de astăzi. Pentru că doar aici putem să ne manifestăm intenția și să avem influență totală, directă, în ceea ce se întâmplă acum. Nu putem influența felul în care au fost lucrurile. Și rareori putem influența felul în care vor decurge lucrurile. Singurul instrument de putere personală este acest moment, această secundă. Așadar, atunci când aducem perseverența în momentul prezent, noi putem observa că ea s-a născut pe temelia determinării, dar putem observa și formarea recunoștinței pentru toate disciplinele pe care le-am onorat până acum – cele de curaj și determinare – pentru că doar așa am putut crea, evolua și stoca niveluri din ce în ce mai mari de energie. Înțelegând acest lucru, începem să onorăm disciplina în sine. Înțelegem că repetiția, disciplina propriu-zisă (disciplina de a economisi, disciplina de a comunica impecabil, disciplina de a mânca sănătos, disciplina de a face

sport), este ceva de o mare putere. Acolo începem să înțelegem nivelurile următoare.

În momentul în care surplusul de vitalitate atinge necesarul pentru trecerea la următorul nivel, acest lucru se întâmplă firesc, natural și în ordinea legiuită de univers

Imaginează-ți că vrei să achiziționezi ceva. O mașină, să zicem. Acea mașină o poți cumpăra în momentul în care ai strâns banii necesari cumpărării ei. Și atunci când i-ai strâns, tranzacția se efectuează normal, echitabil, la prețul pe care l-ai acceptat, prețul de echilibru pe piața respectivă. La fel funcționează și cu nivelul de antrenament, de anduranță: poți alerga un maraton când vei fi strâns cantitatea de kilometri necesari unui corp rezistent ce poate ajunge la parcurgerea acelei distanțe. La fel și în lumea spirituală: accesăm biletul de intrare la noi niveluri de conștiință în momentul în care excedentul strâns din felurile în care ne-am comportat până atunci, din disciplinele anterioare, a permis în aura noastră depozitarea unui surplus ce reprezintă exact prețul de intrare la show-ul numit: următorul nivel de conștiință, oricare ar fi el – iubire, pace, echilibru, armonie.

Întotdeauna evoluția presupune să strângi bani de bilet și să participi la show, în această ordine. Nu funcționează pe datorie și nu funcționează în rate. Adică, e necesar să fi strâns cantitatea de energie, să o stocăm în aura noastră, pentru ca atunci când ajungem la ghișeu universului,

Înmănăm această cantitate de energie și primim la schimb noi instrumente de explorare a conștiinței umane. Faptul că dobândim o deprindere de a strânge energie cauzează, din partea universului, un excedent de încredere în noi. Acest lucru se manifestă prin faptul că lucrurile încep să se miște în jurul nostru. Spațiul devine fluid, oamenii cresc, zâmbesc. Lucrurile se întâmplă natural, frumos, creativ, generativ. Realitatea devine frumoasă. Lucrurile merg ușor. Și asta e datorită faptului că, atunci când spațiul mustește de energie, toată lumea se poate hrăni corect și toată lumea este bine. În spațiul unui om de putere personală, lucrurile pur și simplu merg. Ele curg. Iar acest lucru este nu numai natural, ci este și firesc, este de dorit. Dorim o civilizație în care lucrurile să meargă. Iar evoluția și înțelegerea ei ne va cauza exact asta. De aici și intenția de a crea seria de cărți Spiritonomics. Pentru că ne dorim o lume în care lucrurile să funcționeze. Și oamenii să poată influența bunul mers al lucrurilor.

Pentru a crea excedent de vitalitate, oamenii descoperă, inițial, puterea lor de a pune în lume ceea ce ei conțin în interiorul lor

Unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le poate face un om este să accepte și să ofere și celorlalți ceea ce pentru el este în surplus. Dacă am surplus de mâncare, adică am avut o recoltă de roșii din solar care a depășit nevoile personale, mi se pare doar natural să ofer oamenilor

din ceea ce eu am în surplus, pentru că altfel ar deveni risipă. Această putere de a alege traseul pe care îl urmează o resursă, dinspre risipă sau pierdere, dinspre indiferență sau poate chiar neutralitate, către binecuvântare, contribuție, abundență, dăruire, puterea de a schimba polaritatea energiilor ridică un om către evoluție spirituală. Dezvoltând această pornire în oameni cauzăm, în primul rând, solidaritate. Un om care i-a dăruit ceva când a avut un surplus creează o zeciuială și, mai mult, o nevoie din partea celui alt om să răspundă cu aceeași monedă, să echilibreze, să armonizeze lucrurile. Și iată cum, cauzând aceste lucruri zi de zi, se creează în oameni reflexii de a dăruir și de a primi. Iar asta, indiferent dacă se desfășoară la nivel de resurse fizice – apă, roșii, bunuri – sau la nivel de resurse spirituale – bunătate, îngăduință, păsare – determină strângerea relațiilor între oameni.

La nivel universal, calitatea stilului de viață a unui om este direct legată de calitatea relațiilor pe care le are în viața lui. Și atunci când onorăm această calitate, întregul devine ascendent. Începe o spirală a bunătății, a colaborării, a cooperării, a evoluției. Și atunci când din ce în ce mai mulți oameni se focusează pe o astfel de viață, pe un astfel de stil de viață, durează foarte puțin – la nivel de ani, versus decenii sau milenii – ca întreaga civilizație să preia acel comportament ca fiind normal, cuvenit, la nivel de cutumă și obișnuință. Acesta este accesul nostru la a cauza o astfel de lume: să generăm în oameni dorința de a pune în lume ceea

ce ei conțin și onorează viața, acest reflex de altruism. Odată pus în lume, acest mecanism cauzează un circuit frumos al umanității, o evoluție sinuoasă și elegantă.

Determinarea pusă în lume apropie oamenii de banda încrederii prin propriile lor abilități

În momentul în care observăm că plusul nostru de determinare a cauzat un plus de determinare în cineva care ne-a observat atingându-ne obiectivele, acea persoană devine pofticioasă, începe să dorească, să aibă acel fel de a fi și acel fel de a fi devine contagios.

Această contagiune pozitivă a evoluției, la nivel colectiv, începe să se distribuie egal în virtutea lucrului despre care tocmai am vorbit, și anume generozitatea față de ceilalți. Și devenind la nivel colectiv o trăsătură a fiecărui om, se creează un excedent colectiv, se creează un bilet de intrare pentru un întreg grup de oameni, pentru o întreagă națiune, o întreagă comunitate, poate pentru întreaga umanitate – un singur bilet la următorul show. Cu alte cuvinte, nu mai contează cine a împins și a creat disciplina de determinare, dar dacă suficient excedent s-a creat pentru un bilet colectiv, atunci întreaga umanitate pășește într-o nouă generație spirituală. Treaba noastră este să invităm cât mai mulți oameni și, când spun „invităm” spun să inspirăm la a deveni astfel de oameni care se conectează cu a oferi comunității, colectivității, excedentul necesar pentru acel bilet de intrare

generală, toți vor trece la nivelul următor. Acest proces presupune câteva acțiuni bine gândite: două, trei sute de acțiuni luate în calcul cu obiectiv și curaj, dintr-una în alta, pentru a schimba cursul istoriei și a duce lucrurile prin niște zone care vor ridica umanitatea în rândul civilizațiilor spirituale, înțeleghătoare de viață și care onorează viața. Doar două, trei sute de acțiuni bine alese. O viață de om, practic. Gratis.

**Nu timpul este coordonata hotărâtoare în acest univers,
ci excedentul de energie disponibil pentru a traversa
benzile profunzimii spirituale**

Nu se poate spune că, dacă ești determinat trei ani sau doi ani sau șase luni, brusc treci sau meriți să treci la nivelul următor. Pentru că nu este cum e școlarizarea pe Pământ: dacă ai ajuns din clasa I în clasa a VIII-a, automat te califici pentru a IX-a. Sau dacă ai terminat clasele IX-XII automat următorul pas e facultatea. Felul în care funcționează la nivel spiritual este bazat pe nivelul de completitudine, pe capacitatea de a stoca energie în aura ta. Acesta este primul semn al înțelepciunii: faptul că onorezi viața, semenii, speciile. Faptul că pui în lume valoare, că generezi la nivel colectiv salturi de conștiință ce reduc nivelul de entropie, de haos, și cauzezi noi niveluri de ordine, noi viitoruri posibile și noi perspective posibile. Acesta este biletul de intrare în lumea

spirituală. Cu alte cuvinte, timpul n-a fost niciodată un parametru.

Dacă pe vremuri omul atingea înțelepciunea, senectutea la 80-90 de ani, în ziua de azi putem cauza aceste salturi pe bandă. Putem oferi unui om, într-o conversație, într-un act de recreere, într-o completare, prin simplul fapt că punem în dar o piesă de puzzle lipsă în aura acelei persoane, i-am dat sau i-am redat decenii din viață. Nu mai suntem în locul în care a fi înțelept înseamnă a fi bătrân și neputincios, la final de viață, fără resurse fizice. În ziua de azi se poate ca omul să fie tânăr, înțelept, evoluat, bogat. Toate chiar acum, la vârsta la care puterea încă este prezentă. Așadar, timpul nu este o coordonată hotărâtoare în ceea ce privește lumea, viața spirituală, ci abilitatea noastră de a crea din spațiul nostru un vas încăpător pentru resurse energetice de calitate, capacitatea de a stoca.

La fel cum apreciem un dispozitiv electronic, un telefon, pentru numărul de poze pe care le poate stoca și nu pentru durata lui, neapărat – pentru că, la momentul actual, schimbăm telefoanele foarte des – la fel și în lumea spirituală: abilitatea câmpului unui om de a stoca energii generatoare de circumstanțe de bunăstare, echilibru, iubire, de vibrații înalte, este factorul decisiv în ceea ce privește puterea personală a unui om. Timpul nu a contat niciodată. Timpul este berechet și corpuri sunt de ajuns. În schimb, impecabilitatea, capacitatea unui om de a deveni un luptător pașnic al luminii, de a fi în competiție cu el însuși pentru un

următor nivel, pentru a evolua, pentru a depăși paradigmele anterioare și a vedea mai în adâncime, mai în profunzime: acolo este sportul Universului.

În momentul în care oamenii accesează nivelul următor, deși rămân disponibile abilitățile anterioare, ele vor fi folosite cel mai des în interacțiune cu oamenii, situațiile și circumstanțele de la acele niveluri unde ele sunt aplicabile

Faptul că la nivelul benzii muncii, oamenii doresc să devină indispensabili, să poată ei singuri să reușească, să îndeplinească, să demonstreze, să arate că prin propriile forțe au reușit, este extraordinar. Dar faptul că eu, între timp, am învățat că acest lucru se poate face prin delegare, prin unificare, prin contribuție, prin apartenență, îmi dă posibilități multiple de a trata realitatea. Atunci când sunt între oameni pot acționa prin unificare, delegare. Pot acționa prin a oferi oamenilor oportunitatea să contribuie cu toții la aceeași sarcină: să gătească împreună, să taie lemne împreună, să aibă grijă de grup împreună sau poate chiar să aducă apa necesară hidratării oamenilor împreună. Acea sarcină nu mai e necesară să fie realizată doar de mine, decât dacă sunt la nivelul benzii muncii. Dar dacă sunt la nivelul leadership-ului, la nivelul unității, această sarcină se va împrăști rapid în cantități infime care vor fi foarte ușor de realizat pentru toți participanții în acel loc.

Asta nu înseamnă că eu pot doar așa. Nu înseamnă că fără grup nu mă descurc. Atunci când sunt singur, pot să strâng apă, pot să gătesc, pot să fac lucrurile necesare, pot să fiu indispensabil procesului în care sunt implicat. Sau, dacă sunt în preajma unui om care are aceste salturi, eu mă înțeleg cu el de la acel nivel: cauzăm îndeplinirea acelor responsabilități în mod individual. Eu aduc apă, tu gătești. Cu alte cuvinte, în funcție de necesitatea acestor salturi și de circumstanțele și vizitele pe care le fac la diferite niveluri ale umanității, eu pot accesa salturile de conștiință care sunt cele mai frecvente la acel nivel. Câte bordeie, atâtea obiceiuri. Ceea ce înseamnă doar să fiu respectuos cu instrumentele acelui nivel. Nu este nevoie să acționez către smintirea acelui nivel, aducând lucruri care „nu sunt de-ale casei”. Mi se pare normal să onorez acele reguli. Însă, de multe ori, oamenii cer: *vreau să știu mai mult, vreau să pot mai mult, vreau să văd mai departe*. Și atunci când se cere, se oferă.

Evoluția activează abilitățile omului de a aduce ordine în sistemele pe care le traversează

Unul dintre semnalmente cele mai evidente ale unui om de putere este faptul că deține un surplus de energie foarte mare. Și unul dintre primele efecte pe care le are deținerea de putere personală – energia, vitalitatea – este că spațiul din jur devine ordonat: lucrurile se organizează și încep să funcționeze. Atunci când vedem că în jurul unui om

lucrurile funcționează, primul lucru pe care îl deducem este că acel om este în excident. Este un om de putere personală. Iar acest lucru ne dă acces la a dori să vedem, să înțelegem, să transferăm comportamentele, gândirea, paradigmele, felul în care vede lumea și viața, felul în care interacționează, cum anume comunică. Începem să ne dorim acel lucru, dorim să fim influențați de acel om, să avem ore-soare, să petrecem timp cu acea persoană, în așa fel încât să devenim, noi, la rândul nostru, posesori ai unor astfel de abilități.

Prin urmare, una dintre cele mai evidente trăsături ale evoluției este faptul că, în orice loc s-ar duce o astfel de persoană, crește nivelul de ordine și scade nivelul de haos. Iar acesta este motivul principal pentru care suntem răsplătiți cu zeciuială în univers oriunde am merge: am cauzat un nivel de funcționalitate superior celui care era înainte de venirea noastră acolo. Când cauzăm lucrurilor să funcționeze, universul ne răsplătește cu zeciuială. Universul spune: *„Iată, pentru abilitatea ta de a face lucrurile să funcționeze la un nivel superior, de a dezvolta situațiile, oamenii, circumstanțele, limbajul, nutriția, orice ar fi acolo, primești încă și mai multe fonduri cu care să creezi și mai multă astfel de putere.”* Iar asta face întregul joc să merite.

Relevanța determinării în spiritualitatea formelor de conștiință

Determinarea este unul dintre primele indicative că o civilizație a pășit în era ei spirituală. Este primul semn de maturizare al unei populații. Este unul dintre semnele principale care arată că acea civilizație a depășit stadiul de comportamente simple, animalice, că a descoperit înțelegerea naturii sale divine și a început să interacționeze cu corpul fizic ca fiind un efect al naturii sale spirituale.

Deci, din punct de vedere al relevanței, determinarea denotă prezența unui nivel de înțelegere superior al felului în care universul funcționează: suntem aici să mutăm lucruri din spiritual în fizic, iar materializând lucruri ce transformă comunitățile din care facem parte, universul ne oferă acces la și mai multă putere pentru a face și mai mult din exact același lucru.

Deci, determinarea, pentru mine, este o bornă – de care, odată trecută, umanitatea (și tocmai ce am trecut-o, de foarte curând) – indică faptul că am accesat o înțelegere superioară, calitativ superioară, a lumii spirituale, a spațiului cuantic, a rețelei Planck pe care realitatea fizică se construiește, a interacțiunii la nivel de intenții și posibilități, la nivel de variante și la nivel de evoluție colectivă.

Pentru că dacă este un lucru pe care universul îl agreează, acesta este impactul colectiv. Impactul individual este ceva frumos – să poți tu să faci, să ajungi, să

demonstrezi. În schimb, atunci când preocuparea noastră devine impactarea colectivului, a conștiinței colective, planetare, zonale, regionale, naționale, atunci dăm semne clare de înțelegere profundă a egoului și a rolului lui pe acest pământ - baterie generatoare de lucru mecanic pentru îndeplinirea obiectivelor noastre.

Acest corp este o baterie. Scopul lui este de a genera evoluție, de a genera impact în visarea colectivă, în marea intenție.

Un om care este văzut cu astfel de acțiuni, astfel de paradigme, astfel de abordări va fi înzestrat cu abilități, ocazional denumite de oameni drept supranaturale. Iar impactul unor astfel de persoane va fi general și colectiv, în toate direcțiile, fără vreo discriminare. Impactul lor va fi la nivel de specie, la nivel de planetă sau chiar la nivel de viață, în general.

Astfel de oameni au abilitatea de a influența viul pe de-a-ntregul, nu doar propriul lor destin. Sunt oameni universali. Oameni îndumnezeiți. Și tocmai asta este intenția acestei cărți: de a pune omul față în față cu el însuși și de a-i aduce la cunoștință că are potențial de îndumnezeire.

Volumele Seriei Spiritonomics

Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. **Determinarea. Călători în mare intenție**
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut

17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil,

coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine

sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro